

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

“Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ”
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ-ΦΑΞ 2105232553, ΜΑΗΣ-ΙΟΥΝΗΣ 2019 ΑΡ. ΦΥΛ. 542, € 1,50

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΦΑΣΙΣΜΟ ΠΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

**ΔΕΝ ΘΑ ΑΠΟΤΡΕΨΟΥΝ ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ ΤΗΣ 7 ΤΟΥ ΙΟΥΛΗ ΤΗΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ
ΧΩΡΑΣ ΑΛΛΑ ΕΝΑ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ-ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΟ ΜΕΤΩΠΟ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟ ΦΑΣΙΣΜΟ
ΚΑΙ ΣΤΟ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΤΩΝ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΩΝ»**

ΣΤΗΝ ΚΑΛΠΗ ΔΗΛΩΣΗ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗΣ ΣΤΗΝ ΟΑΚΚΕ

Οι εκλογές της 7 του Ιούλη θα ανοίξουν μια νέα περίοδο για τη χώρα, όχι επειδή θα της δώσουν μια διέξοδο με τη σχετική αποδυνάμωση της φασιστικής συμμορίας που ηγείται του ΣΥΡΙΖΑ και την επιστροφή, με αυτοδυναμία ή όχι, της μισο-αστοδημοκρατικής ΝΔ στην κυβέρνηση της χώρας, αλλά επειδή θα αποδειχτεί για πρώτη φορά με απόλυτη σαφήνεια ότι όλος ο αστικός

ΕΝΑ ΑΠΛΟ ΚΑΙ ΔΙΑΦΩΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΙΜΕΝΟ ΓΙΑ ΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΔΟ ΠΟΥ ΔΙΑΝΥΟΥΜΕ

Το παρακάτω κείμενο άρχισε να γράφεται σαν ένα κείμενο ομιλίας για τις ευρωεκλογές. Στο δρόμο όμως πήρε μεγαλύτερη έκταση όταν επιχειρήθηκε από το συντάκτη του να γίνουν πιο κατανοητές και πιο πειστικές οι μίνιμουμ θέσεις της ΟΑΚΚΕ σε ένα κοινό που δεν είναι εξοικειωμένο με αυτές. Τελικά δεν μπόρεσε ακριβώς λόγω της αρκετά μεγάλης έκτασης του καθώς και του κάπως αναλυτικού ύφους του να υπηρετήσει τον αρχικό στόχο για τον οποίο ξεκίνησε να γράφεται. Όμως με μερικές μικρές προσθήκες και αλλαγές έχει γίνει τελικά ένα πολύ χρήσιμο κείμενο για όσους θέλουν να έχουν μια αρκετά διεξοδική αλλά ταυτόχρονα απλά διατυπωμένη και συμπυκνωμένη εικόνα για τις

θέσεις και την πολιτική πρόταση της ΟΑΚΚΕ για την περίοδο που διανύουμε.

Προτείνουμε ιδιαίτερα να διαβάσουν αυτό το κείμενο όσοι είδαν στο διαδίκτυο την ομιλία για τις βουλευτικές εκλογές του συντρόφου Ηλία Ζαφειρόπουλου (<https://www.youtube.com/watch?v=aSQ--1mnQIU>) σε μια συγκέντρωση που έγινε στις 23 Ιούνη στα γραφεία της ΟΑΚΚΕ, βρήκαν σε αυτήν ενδιαφέρον και θέλουν να έχουν περισσότερες απαντήσεις στα ερωτήματα που αυτή βάζει επειδή στην ουσία της βρίσκεται σε σύγκρουση με τις κυρίαρχες πολιτικές αντιλήψεις, κυρίως εκείνες που επικρατούν στη λεγόμενη αριστερά, κομμουνιστική και μη.

γερθεί και να κάνει μια τιτάνια προσπάθεια για να εμποδίσει μια πρωτοφανή τραγωδία για αυτόν που είναι εδώ και δεκαετίες δρομολογημένη. Αυτή η τραγωδία έχει δύο βασικές πλευρές: την οικονομική εξαθλίωση και τη φασιστική δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα. Αυτά τα δυο είναι δεμένα μεταξύ τους. Για να καταλάβει κανείς ποια δύναμη βρίσκεται πίσω από τη φασιστική απειλή πρέπει να ξεκινήσει από το να μελετάει την οικονομική καταστροφή που ήδη βρίσκεται σε εξέλιξη και που θα δυναμώσει επειδή κανένα από τα κόμματα που βρίσκονται στο κοινοβούλιο ή διεκδικούν μια θέση σε αυτό δεν θα κάνουν

Συνέχεια στη σελ. 2

ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΟ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΝΑΤΟΛΗΣ ΔΥΟ ΒΑΣΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΔΙΑΦΩΤΙΣΗΣ ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Αγαπητοί αναγνώστες Αυτό εδώ το φύλλο της Νέας Ανατολής που κρατάτε στα χέρια σας καταλαμβάνεται ουσιαστικά από δύο εκτεταμένα κείμενα, και για αυτό υπάρχουν μόνο ελάχιστα άρθρα σχολιασμού της τρέχουσας επικαιρότητας. Νομίζουμε ωστόσο ότι αυτό αξίζει τον κόπο καθώς πρόκειται για δύο πολύ σημαντικά κείμενα που συνοψίζουν με τον πιο ακριβή και επιχειρηματολογημένο τρόπο το ένα την εσωτερική και το άλλο την διεθνή γραμμή της ΟΑΚΚΕ για όλη την περίοδο που διανύουμε. Είναι με λίγα λόγια κείμενα αναφοράς κατάλληλα για να διανέμονται σε όσους ανθρώπους θέλουν να έχουν μια καλή εικόνα της γενικής γραμμής της ΟΑΚΚΕ χωρίς να χρειάζεται να εντυφούν σε πλήθος άρθρα, αφίσες και προκηρύξεις της.

Το πρώτο κείμενο, αυτό για την εσωτερική κατάσταση, έχει γραφτεί με την ευκαιρία των εκλογών της 7 του Ιούλη για να υποστηρίξει τη θέση μας υπέρ του άκρου στήριξης της ΟΑΚΚΕ. Το δεύτερο κείμενο είναι το πρώτο από τα δύο μέρη μιας μικρής μπροσούρας πολεμικής ενάντια στον βασικό ισχυρισμό του σοσιαλφασισμού στη χώρα μας, αλλά και παγκόσμια, ότι η Ρωσία περικυκλώνεται από τη Δύση και αποδεικνύει ότι αυτή περικυκλώνει την Ευρώπη. Το δεύτερο μέρος θα δημοσιευτεί στο επόμενο φύλλο της Νέας Ανατολής στα τέλη του Ιούλη.

πολιτικός κόσμος ούτε θέλει ούτε μπορεί να αντιμετωπίσει την καταστροφική και υποδουλωτική επέλαση των νέων αφεντικών της χώρας που σύντομα θα αποδειχτεί ότι είναι

ο ρώσικος και ο κινέζικος σοσιαλμπερριαλισμός, κάτω από Εκείνο στο οποίο θέλουμε να επιμείνουμε με το παρακάτω αναλυτικό προεκλογικό κείμενο

την πολιτική ηγεμονία του πρώτου.

μας είναι στο ότι η χώρα βρίσκεται σε έναν καταστροφικό δρόμο και ο λαός μας πρέπει να συνε-

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ

Το αποτύπωμα του εγκλήματος της καταστροφής της παραγωγής της χώρας φαίνεται επίσημα και ανάγλυφα στα οικονομικά στοιχεία είτε της ΕΛΣΤΑΤ, είτε στις εκθέσεις του διοικητή της Τράπεζας της Ελλάδας. Το έγκλημα αυτό οδήγησε στην ανοιχτή οικονομική κρίση μετά το 2009 και στην ουσιαστική χρεοκοπία της χώρας. Η χώρα πρέπει να δανειζόμαστε ασταμάτητα για να μπορεί να πληρώνει ακόμη μισθούς και συντάξεις.

Αυτό το γεγονός δεν είναι σήμερα γνωστό σε όλο τον ελληνικό λαό και σε όλη την έκτασή του, γιατί το παραγωγικό σαμποτάζ διεξάγεται ασταμάτητα από όλο το διακομματικό καθεστώς και καταγγέλλεται σαν τέτοιο μόνο από την ΟΑΚΚΕ. Το διακομματικό καθεστώς μέσα από τα ελεγχόμενα από αυτό Μέσα μαζικής ενημέρωσης, αποδίδουν αυτή τη χρεοκοπία στην Ευρωπαϊκή Ένωση και κυρίως στη Γερμανία -ιδιαίτερα όταν υπουργός Οικονομικών της ήταν ο ευρωπαϊστής Σόιμπλε. Οι ελεεινοί ευρωπαίοι μονοπω-

λιστές μέσα στην παρακμή και την πτώση τους, ποτέ δεν έβαλαν ζήτημα γι' αυτό το έγκλημα που όλα τα στοιχεία-τα οποία ήξεραν-το καταμαρτυρούσαν. Αντίθετα, κάθε φορά που οι στόχοι για την αποφυγή της άτακτης χρεοκοπίας της χώρας αποτύγχαναν, ποτέ δεν κατηγορήσαν καμιά ελληνική κυβέρνηση. Αντίθετα όταν τα διαρθρωτικά μέτρα που ζητούσαν τα μνημόνια αποτύγχαναν γιατί σαμποτάρωνταν συστηματικά, ζητούσαν κάθε φορά και σκληρότερα μέτρα σε βάρος μισθών και συντάξεων, που

οι κυβερνήσεις των σαμποταριστών ευχαρίστως και σε μια νύχτα νομοθετούσαν στη Βουλή, ρίχνοντας όλο το πολιτικό βάρος και το φταίξιμο στην ΕΕ.

Τώρα τελευταία ορισμένοι αστοί-κυρίως αυτοί που εκφράζονται μέσα από την «Ελληνική Παραγωγή»-έχουν αρχίσει να διαμαρτύρονται δειλά, κυρίως για την υπερφορολόγηση και το υψηλό κόστος της ενέργειας. Αλλά ποτέ στην Ελλάδα μέχρι σήμερα η αστική τάξη δεν στάθηκε στο ιστορικό της ύψος, σαν μια εθνική ανεξάρτητη από τον ιμπεριαλισμό τάξη, αλλά πάντα ακολουθούσε τον πιο ισχυρό ιμπεριαλισμό παγκόσμια. Μόνο η εργατική τάξη σε καθοριστικές στιγμές της νεοελληνικής ιστορίας, όπως στην περίοδο 1940-1949, στάθηκε σαν εθνική τάξη και αυτό γιατί τότε υπήρχε όχι μόνο το παγκόσμιο σοσιαλιστικό στρατόπεδο, αλλά κυρίως γιατί στη χώρα υπήρχε το ΚΚΕ

το κόμμα της εργατιάς με αρχηγό τον μεγάλο προλετάριο ηγέτη Ν. Ζαχαριάδη. Αυτός είναι και ο λόγος που η ΟΑΚΚΕ σήμερα πιστεύει ότι την έξοδο από την κρίση και την πορεία προς τη δημοκρατία και την πρόοδο δεν μπορεί να την φέρει καμιά αστική τάξη και κανένας αστός, παρά μονάχα ότι αυτή είναι η δουλειά των καταραμένων αυτής της κοινωνίας, δηλαδή της εργατικής τάξης της φτωχής αγροτιάς. Ο παρακάτω πίνακας είναι τεράστιας σημασίας.

Η πρώτη στήλη δείχνει την χρονιά για την οποία μιλάμε. Η δεύτερη στήλη δείχνει τον Ακαθάριστο σχηματισμό παγίου κε-

Συνέχεια στη σελ. 12

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΦΑΣΙΣΜΟ ΠΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 1

απολύτως τίποτα για να την εμποδίσουν. Διαφέρουν μόνο στο πόσο γρήγορα θα τη φέρουν.

Αν στ' αλήθεια είχαν μια πρόταση διεξόδου θα αναγνώριζαν τι έφταιξε πραγματικά και η χώρα χρεωκόπησε το 2010 και θα επιχειρούσαν να το διορθώσουν. Τα ακροδεξιά κόμματα και οι ναζιστές, δηλαδή οι φαιοί φασίστες, καθώς και τα φασιστικά στην ηγεσία τους κόμματα που εμφανίζονται σαν «κόκκινα», δηλαδή ο ΣΥΡΙΖΑ, το ψευτοΚΚΕ και η εξωκοινοβουλευτική ουρά τους, δείχνουν σα φταίχτη όχι τη χρεωκοπία, αλλά τους ευρωπαϊούς δανειστές και τα μνημόνια τους ή ακόμα πετάνε την μπάλα στην εξέδρα και αντί να εξηγήσουν γιατί η ελληνική χρεωκοπία ήταν η πιο παταγώδης στην ΕΕ και στον κόσμο ολόκληρο λένε ότι έφταιξε γι αυτήν η γενική κρίση του καπιταλισμού. Μάλιστα ισχυρίζονται ότι δεν έφερε η χρεωκοπία τα μνημόνια και την πείνα του λαού αλλά ότι τα μνημόνια έφεραν τη χρεωκοπία και την πείνα.

Από την άλλη το κόμμα της κλασικής αστικής τάξης, η ΝΔ αναγνωρίζει τη χρεωκοπία αλλά δείχνει σαν βασικό υπεύθυνο της χρεωκοπίας το αναποτελεσματικό και διεφθαρμένο κράτος.

Στην πραγματικότητα τόσο τα μνημόνια όσο και το αναποτελεσματικό και διεφθαρμένο κράτος δεν είναι αιτίες για τη χρεωκοπία και την οικονομική καταστροφή που ζει η χώρα μετά το 2010 αλλά απλά αποτελέσματα ενός βαθύτερου κακού. Γιατί μνημόνια είχαν κι άλλες χώρες της Ευρώπης, και από διεφθαρμένα και αναποτελεσματικά κράτη είναι γεμάτος ο πλανήτης. Όμως κανένα από αυτά τα κράτη δεν έχασε σε ελάχιστο χρόνο το 1/3 της βιομηχανίας του, ιδιαίτερα όλη σχεδόν τη βαριά βιομηχανία του χωρίς κανένα μεγάλο του πολιτικό και ιδεολογικό ρεύμα να ασχολείται σοβαρά με αυτό το ζήτημα, όπως δεν ασχολείται και με το ότι χρεωκοπεί η ηλεκτροπαραγωγική υποδομή του. Επίσης δεν υπάρχει σύγχρονο ανεπτυγμένο κράτος στο οποίο να έχει απότομα αχρηστευθεί πρακτικά και για μια δεκαετία όλο του το τραπεζικό σύστημα ως προς τον παραγωγικό δανειστικό του ρόλο.

Το βαθύτερο κακό που χρεωκόπησε τη χώρα και την κατατρώει από τότε και εξαθλιώνει το λαό της, και σίγουρα θα τον εξαθλιώσει πολύ περισσότερο είναι το **συστηματικό πολιτικό σαμποτάζ** που διεξάγεται από την εποχή της κυβέρνησης Α. Παπανδρέου για να τσακιστεί η ελληνική βιομηχανία, ιδιαίτερα η βαριά, για να τσακιστεί η τεχνολογικά ανεπτυγμένη και συγκεντρωμένη αγροτική παραγωγή, για να εξαφανιστεί σχεδόν η εφαρμοσμένη έρευνα, και για να σαπίσει η εκπαίδευση σε όλες τις βαθμίδες της ιδιαίτερα η μέση εκπαίδευση και μάλιστα η τεχνική.

Μέρος αυτού του παραγωγικού σαμποτάζ, είναι το οργανωμένο σάπισμα του

κρατικού μηχανισμού. Ποτέ ασφαλώς ο ελληνικός κρατικός μηχανισμός δεν ήταν αποτελεσματικός και έντιμος. Όμως μόνο από την εποχή του Α. Παπανδρέου και μετά, και με τη δραστήρια βοήθεια του ψευτοΚΚΕ και μετά του ΣΥΡΙΖΑ, προωθήθηκε μέσα στο κράτος με σύστημα η διαφθορά των δημόσιων υπαλλήλων, αρχίζοντας από αυτήν εκείνων που είχαν την εξουσία να δίνουν οικιστικές και βιομηχανικές άδειες, ενώ επίτηδες καταργήθηκε σταδιακά η αξιολόγηση των δημοσίων υπαλλήλων. Το αποτέλεσμα ήταν να δυναμώσει εκτός από τη διαφθορά και η μεγαλύτερη λούφα και τεμπελιά και έτσι μία πολύ μεγάλη μάζα δημοσίων υπαλλήλων να αχρηστευθεί, να παρασιτικοποιηθεί και να γίνει βραχνάς και βάρος για τον εργαζόμενο λαό και βδέλλα για όλη την κοινωνία.

Όμως το πολιτικό σαμποτάζ το βλέπει κανείς κύρια στη βιομηχανία. Η υλική βάση της ευημερίας όλων των λαών στο σύγχρονο κόσμο είναι η βιομηχανία. Κι όμως στην Ελλάδα εκστρατεύουν κυβερνήσεις, κόμματα, και κομματικές φράξιες συχνά μέσα από αυτοδιοικητικούς μηχανισμούς, οργανώσεις πολιτών κλπ για να ακυρώνουν βιομηχανικές ή τουριστικές επενδύσεις ή ακόμα και να κλείνουν υπάρχουσες βιομηχανίες. Αυτό το πετυχαίνουν με πολλούς τρόπους. Όπως για παράδειγμα ψηφίζουν νόμους ή τοπικά χωροταξικά που απαγορεύουν να εγκατασταθούν βιομηχανικές αλλά και μεγάλες τουριστικές επιχειρήσεις σε όλη την έκταση της χώρας. Ξεσηκώνουν κινήματα κατοίκων αφού κατάλληλοι κομματικοί τάχα «ανεξάρτητοι ειδικοί επιστήμονες» επισείουν ανύπαρκτες καταστροφές του περιβάλλοντος, της υγείας, των αρχαιοτήτων, του τοπίου ή τις μεγαλοποιούν σε ασύλληπτο βαθμό. Παράλληλα βάζουν δικούς τους ανθρώπους, ή πιέζουν ανθρώπους σε καίριες ελεγκτικές θέσεις στα υπουργεία, στους Δήμους, στο ΣτΕ, στην Ανεξάρτητη Αρχή ανταγωνισμού, να καθυστερούν ή να απορρίπτουν την αδειοδότηση επενδύσεων, ενώ οι φαιο-«κόκκινοι» κινούν και τους κομματικούς τους στρατούς βίας, για να τρομοκρατούν τους εργάτες και να καταστρέφουν εγκαταστάσεις. Μια άλλη από τις αγαπημένες μεθόδους των σαμποταριστών, όταν καταφέρνουν να ξεγελάσουν τους εργάτες, είναι να προωθούν απεργίες διαρκείας όταν γίνονται κάποιες απολύσεις σε μια βιομηχανία επειδή δεν πάει καλά μέχρι να την κλείσουν και να απολυθούν όλοι οι εργάτες. Όταν οι απεργγοί αντιδρούν σε αυτό οι σαμποταριστές αρχίζουν τους τραμπουκισμούς στις γενικές συνελεύσεις για να πάει η πραξικοπηματική απεργία μέχρι το τέλος (κλασικό παράδειγμα η Χαλυβουργία Ασπροπύργου).

Ποιοι είναι οι σαμποταριστές

Ο γενάρχης του κυβερνητικού βιομηχανικού σαμποτάζ στην Ελλάδα είναι ο Ανδρέας Παπανδρέου, που ανακάλυψε άπειρες μεθόδους κλεισίματος βιομηχανιών πέρα από όσες περιγράψαμε, όλες με

φιλολαϊκά και φιλεργατικά προσχήματα από τα οποία θα κρατήσουμε εκείνο με την υπερπλήρωση με προσωπικό πολλών κρατικών βιομηχανιών με ταυτόχρονη μείωση των κρατικών παραγγελιών σε αυτές ώστε να χρεωκοπήσουν ή να σαπίσουν φυτοζωώντας πχ ΠΥΡΚΑΛ, Πειραιϊκή Πατραϊκή, κλπ Μετά τον Παπανδρέου πολιτικοί σαμποταριστές της βιομηχανίας ήταν οι πρωθυπουργοί, Σημίτης, Καραμανλής ο ανηψιός, Παπανδρέου γιός, Σαμαράς και Τσίπρας. Αλλά αυτό που διακρίνει το παραγωγικό σαμποτάζ επί των κυβερνήσεων ΝΔ και ΠΑΣΟΚ από εκείνο της εποχής ΣΥΡΙΖΑ είναι ότι στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ το σαμποτάζ το κάνει μια πολύ στενή ηγετική ομάδα γύρω από τον εκάστοτε πρωθυπουργό, ενώ στην περίοδο Τσίπρα όλο το στελεχικό δυναμικό του ΣΥΡΙΖΑ είναι πολιτικά και ιδεολογικά οικοδομημένο πάνω σε μια γραμμή λυσσαλέου χτυπήματος ειδικά της βιομηχανικής ανάπτυξης της χώρας.

Το πιο συμπαγές και πιο στρατηγικό, ιδεολογικά και πρακτικά κόμμα του πολιτικού σαμποτάζ είναι το ψευτοΚΚΕ, που μετά το 1990 ανέθεσε ένα μεγάλο μέρος από αυτή τη βρώμικη υπόθεση στον δήθεν οικολόγο ΣΥΡΙΖΑ. Διευκρινίζουμε εδώ, για όσους ανθρώπους δεν είναι εξοικειωμένοι με τις πολιτικο-ιδεολογικές θέσεις της ΟΑΚΚΕ ότι ονομάζουμε αυτό το κόμμα ψευτοΚΚΕ, όχι τόσο γιατί η ιδεολογικοπολιτική φυσιογνωμία και η πράξη του στην ουσία της είναι διαμετρικά αντίθετη με εκείνη του παλιού ηρωικού ΚΚΕ, δηλαδή αντιμαρξιστική και αντεργατική. Το λέμε γιατί η ηγεσία του από τα 1956 και μετά συνεργάστηκε με την ηγεσία του ΚΚ της Σοβιετικής Ένωσης για να διαλύσει με τη βία το παλιό ΚΚΕ που τα στελέχη του είχαν καταφύγει στην ΕΣΣΔ μετά τον εμφύλιο, ενώ αργότερα, επί Φλωράκη στήριξε πολιτικά την εξορία του ηγέτη του Ζαχαριάδη στη Σιβηρία και τελικά τη δολοφονία του στην εξορία λίγο μετά την εξέγερση της Νομικής και πριν την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Από τότε αυτό το κόμμα υπηρετεί σε όλη του τη γραμμή το ρώσικο σοσιαλμπερλιαλισμό. Μιλάμε για σοσιαλμπερλιαλισμό και όχι απλά για ιμπεριαλισμό γιατί οι ηγέτες της Ρωσίας έχοντας ανατρέψει το σοσιαλισμό από τα μέσα ξέρουν καλύτερα από κάθε άλλη αστική τάξη να χρησιμοποιούν τη λαϊκή δυσφορία και τα λαϊκά κινήματα για να αποκτούν συμμάχους φασίστες δήθεν κόκκινους, ή και φαιούς σε χώρες του δυτικού ιμπεριαλιστικού ή του τρίτου κόσμου.

Ο ΣΥΡΙΖΑ στην ηγετική του συγκρότηση δεν είναι στην ουσία του κάτι άλλο από το ψευτοΚΚΕ. Για την ακρίβεια είναι ένα απόσπασμα από τα πιο ικανά σε διπροσωπία στελέχη της ηγεσίας του ψευτοΚΚΕ, το οποίο περιβλήθηκε τη δημοκρατική φορεσιά που του πρόσφεραν τα πιο φιλοκνίτικα στελέχη του φιλοευρωπαϊκού ΚΚΕεσ. Έτσι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ μπόρεσε να χωθεί μέσα στο κράτος, μέσα στη δυτικόφιλη μεγαλοαστική τάξη

και μέσα στα ευρωπαϊκά σαλόνια, για να υπηρετήσει από πιο καίριες, πιο διεθνείς θέσεις τα συμφέροντα της φασιστικής πούτινικής Ρωσίας. Στην ουσία ο ΣΥΡΙΖΑ πραγματοποιεί το μίνιμουμ πρόγραμμα καταστροφής και εθνικής υποτέλειας του ψευτοΚΚΕ χωρίς το τελευταίο να φθείρεται από τη συμμετοχή του στις κυβερνήσεις.

Το αποτέλεσμα του βιομηχανικού και γενικότερα του παραγωγικού σαμποτάζ ήταν να πέσει πολύ πριν την χρεωκοπία του 2009 η βιομηχανική παραγωγή (μεταποίηση) σε σχέση με το ΑΕΠ στο 8%, πιο κάτω από το μισό από κάθε άλλη ευρωπαϊκή χώρα (πλην της Κύπρου), την ίδια ώρα που η κατανάλωση της χώρας συντηριόταν ή και αυξανόταν με δανεικά. Έτσι εκτοξεύτηκε το έλλειμμα στο εξωτερικό εμπόριο, οπότε εκτοξεύτηκε και το κρατικό έλλειμμα. Έτσι ήρθε η χρεωκοπία του 2009 και τα εξαιτίας της μνημόνια από τους δανειστές. Μέσα στα μνημόνια ήταν, ανάμεσα στα άλλα, και η δέσμευση από το ελληνικό κράτος ότι θα δίνονται γρήγορα οι άδειες για επενδύσεις. Αλλά αυτή τη δέσμευση δεν την τήρησαν ποτέ οι κυβερνήσεις Παπανδρέου, Σαμαρά και Τσίπρα. Τήρησαν όλοι τους όμως ευχαρί-

Συνέχεια στη σελ. 4

Παρακαλούμε
τους αναγνώστες μας
να στέλνουν τα γράμματα
ή τις επιταγές τους στη δ/
νση Χαλκοκονδύλη 35,
Αθήνα,
TK 10432, ή στο όνομα
Κώστας Κούτελος,
ΤΘ 3408 Τ.Κ. 10210, Αθήνα

Για τις οικονομικές σας
ενισχύσεις μπορείτε
να χρησιμοποιείτε
το λογαριασμό μας
στην Εθνική Τράπεζα:
160/764962-29

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα
Ιδιοκτήτης:
Κεντρική Επιτροπή της ΟΑΚΚΕ
Εκδότης σύμφωνα με το νόμο:
Κώστας Κούτελος
(Κωδικός 2998)
ISSN 1791-6593
Χαλκοκονδύλη 35, 5ος όροφος
Τ.Κ. 104 32 Αθήνα
Τηλ.- Φαξ: 210-5232553
Ετήσια συνδρομή: 20 Ευρώ
Εξαμηνιαία: 10 Ευρώ

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΓΥΡΟΣ: ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΣΤΑ ΤΡΙΑ ΦΑΣΙΣΤΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΟΙ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 2/6/2019

Για τη γραμμή της ΟΑΚΚΕ για το δεύτερο γύρο των δημοτικών εκλογών έχουμε γράψει στο μεγάλο άρθρο μας που αναρτήθηκε στις 18/5/2019. Συγκεκριμένα, συνεχίζοντας στη γραμμή που εκπονήσαμε για αυτήν την περίπτωση στις δημοτικές εκλογές του 2014, όπου στο β' γύρο υπάρχει πραγματικός κίνδυνος να εκλεγεί υποψήφιος ενός από τα τρία φαιο-«κόκκινα» φασιστικά κόμματα* δηλαδή της ΧΑ, του ψευτοΚΚΕ, και του ΣΥΡΙΖΑ και υπάρχει απέναντί του ένας υποψήφιος που δεν είναι δεμένος με φασίστες ή φασιστικές πρακτικές ή μπλεγμένος σε κάθε είδους ρεμούλες που τον εκθέτουν στις μάζες, ψηφίζουμε αυτόν μόνο και μόνο για να εμποδίσουμε την άνοδο του φασισμού στην αυτοδιοικητική εξουσία σε οποιαδήποτε βαθμίδα. Δηλαδή δεν τον ψηφίζουμε γιατί πιστεύουμε ότι θα είναι θετική η εξουσία του, δημοκρατική ή περιφερειακή για το λαό, αλλά ότι δεν θα είναι ολωσδιόλου εχθρική σε αυτόν.

Όμως πρέπει να πάρουμε υπόψη μας ότι σε σχέση με το 2014 η ΝΔ κυρίως και λιγότερο το ΠΑΣΟΚ έχει κινηθεί δεξιότερα με μοχλό τη φασιστική εκστρατεία στο μακεδονικό, οπότε ο πολιτικός έλεγχος για την πολιτική φύση των νεοδημοκρατών υποψηφίων πρέπει να είναι πιο ενδελεχής, αν και ποτέ δεν πρέπει να ξεχνιέται ότι το νέο μακεδονικό το κίνησε πραξικοπηματικά και προβοκατόρικα η απόλυτα φασιστική ηγεσία ΣΥΡΙΖΑ. Όμως στο Πέραμα της β' Πειραιά όπου στο δεύτερο γύρο κατεβαίνει ένας υποψήφιος του ΣΥΡΙΖΑ, ο ως τώρα δήμαρχος Λαγουδάκης και έχει απέναντί του στο β' γύρο τον Λαγουδάκο της ΝΔ έχουμε το στοιχείο ότι η ΧΑ, είχε γεμίσει το 2014 τρικάκια στο Πέραμα υπέρ του Λαγουδάκου, ο οποίος δεν αρνήθηκε αυτή την υποστήριξη, πράγμα που θα έκανε αν επρόκειτο για προβοκάτσια σε βάρος του. Έτσι εκεί στον β' γύρο κάνουμε αποχή. Σε αυτή τη γενική κατεύθυνση κρίνουμε αναγκαίο να κάνουμε δύο παρατηρήσεις: Η μία είναι ότι σε κάποιο δεύτερο γύρο μπορεί να αντιπαράθεται ένας υποψήφιος ενός μισοδημοκρατικού κόμματος, όπως η ΝΔ με έναν ενός άλλου πχ του ΠΑΣΟΚ, οπότε κανονικά δεν θα χρειαζόταν να ψηφίσουμε κανέναν από τους δύο, όμως είναι δυνατό ο ένας από τους δύο να είναι ο υποψήφιος του φασισμού. Αυτό συμβαίνει στη Θεσσαλονίκη όπου στο δεύτερο γύρο είναι ο Ταχιάος της ΝΔ και ο Ζέρβας. Κανονικά θα κάναμε αποχή. Όμως ο Ταχιάος βρέθηκε στο στόχαστρο της θύρας 4 του ΠΑΟΚ, δηλαδή του Σαββίδη, με μία δημόσια ανακοίνωση, ενώ ο αντίπαλος του ο Ζέρβας όχι μόνο εξυμνεί γλοιωδώς τον Σαββίδη, αλλά υποστηρίχτηκε από τον αθλητικό τύπο του ΠΑΟΚ. Σε αυτήν την περίπτωση πρέπει να ψηφιστεί ο Ταχιάος που πριν κατεβεί για δήμαρχος είχε καταγγείλει τη «σαββιδοποίηση» της Θεσσαλονίκης. Επίσης συμ-

βαίνει πολύ, ιδιαίτερα σε αυτές τις εκλογές, όταν υπάρχει ένας νεοδημοκράτης που κινείται σε αρκετά συνεπή δημοκρατική κατεύθυνση, ο καραμανλο-σαμαρικός κομματικός μηχανισμός να του αντιπαράθετεί έναν άλλο για να διασπάσει τους ψήφους του. Ένας τέτοιος στον β' γύρο δεν πρέπει να ψηφιστεί.

Επιπλέον πρέπει να προσεχθεί σε αυτές τις εκλογές ότι για να αποσπάσει δημαρχίες ο βρώμικος ΣΥΡΙΖΑ κατεβάζει πολλούς υποψηφίους του σαν ανεξάρτητους, όπως πχ τον Καραμέρο στο Μαρούσι. Αυτοί ως διπρόσωποι πρέπει να αντιμετωπιστούν σαν δύο φορές συριζαίοι.

Η άλλη παρατήρηση μας αφορά τους μικρούς δήμους της περιφέρειας όπου είναι ισχυρό και το στοιχείο του προσωπικού χαρακτήρα και της γενικότερης κοινωνικής στάσης των υποψηφίων. Σε αυτήν την κλίμακα τοπικής εξουσίας μπορούν να έχουν και οι ίδιες οι μάζες μια πιο καθαρή εικόνα μέσα από την άμεση εμπειρία τους για πρόσωπα και πράγματα. Ταυτόχρονα συμβαίνει εκεί οι κομματικοί μηχανισμοί, ιδιαίτερα οι φασιστικοί, να είναι σχετικά πιο αδύναμοι από όσο στο κέντρο της χώρας και έτσι όχι μόνο τα τοπικά στελέχη μπορεί να μην είναι τόσο αντιδραστικά όσο αυτά του κέντρου, αλλά συχνά αυτά τα κόμματα μπορούν να στηρίζουν κάπως πιο ανεξάρτητους υποψηφίους με κάποιο κύρος ώστε να μπορούν τα ίδια να χωθούν στους τοπικούς μηχανισμούς εξουσίας. Γι αυτό η γενική οδηγία μας για ψήφιση στο δεύτερο γύρο του αντίθετου από τον υποψήφιο των 3 πρέπει να εξετάζεται στενά σε συνάρτηση με τα κριτήρια και την εμπειρία των μαζών σε κάθε περιοχή.

Σε κάθε περίπτωση τέτοιοι ψήφοι σαν αυτούς που προτείναμε του δεύτερου γύρου είναι λύσεις έκτακτης ανάγκης εκεί που παίζει εντελώς διλημματικά το

ζήτημα της πολιτικής εξουσίας στην σημερινή περίοδο του ακόμα ασυγκρότητου αντιφασιστικού μετώπου. Αυτοί οι ψήφοι το μόνο που κάνουν είναι να καθυστερούν και όχι να αναχαιτίζουν την κυριαρχία του φασισμού στη χώρα μας. Γιατί όπως έχουμε ξαναπεί και επιμένουμε να τονίζουμε τόσο η ΝΔ όσο και το ΠΑΣΟΚ, τα τελευταία μισοδημοκρατικά κόμματα που διεκ-

δικούν πολιτική εξουσία, είναι στην ηγεσία τους και αυτά στα χέρια του φασισμού στον οποίο περισσότερο ασυνείδητα παρά συνειδητά αντιστέκεται ένα μεγάλο μέρος από το στελεχικό μηχανισμό τους. Στην πραγματικότητα όλα θα κριθούν από το πόσο γρήγορα θα ξεκινήσει και θα αναπτυχθεί ένα πραγματικό αντιφασιστικό μέτωπο, με πυρήνα του το ενιαίο ταξικό μέτωπο

της εργατικής τάξης ή σε πρώτη φάση τους πολιτικούς εκπροσώπους του.

*Το ψευτοΚΚΕ είναι φασιστικό στην ηγεσία και στα στελέχη του, αλλά όχι ακόμα στην πλειοψηφία της ψηφοφορικής βάσης του, ενώ ο ΣΥΡΙΖΑ είναι φασιστικός στην ηγεσία του και στα ανώτερα στελέχη του.

Ένα πρώτο σχόλιο για το αποτέλεσμα των Ευρωεκλογών της Κυριακής:

ΣΗΜΑΝΤΙΚΗ ΗΤΤΑ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών της Κυριακής σε ότι αφορά την Ελλάδα είναι ένα πολύ καλό αποτέλεσμα για το λαό και τη χώρα μετά από πολύ καιρό. Σε ότι αφορά την ΕΕ οι φασιστικές δυνάμεις προχώρησαν, αλλά λιγότερο από όσο αναμενόταν, ενώ αυτό εξουδετερώθηκε σε αρκετό βαθμό από την υποχώρηση της σοσιαλφασιστικής ψευτοαριστεράς. Ένα σχετικό άρθρο θα γράψουμε σε λίγες μέρες αφού μελετήσουμε πιο προσεκτικά τα αποτελέσματα.

Όμως σε ότι αφορά τη χώρα μας τα πράγματα είναι σαφή: και ο φασισμός και ο σοσιαλφασισμός νικήθηκαν και μάλιστα με αρκετά παταγώδη τρόπο. Κατ' αρχήν καταψηφίστηκε η φασιστική συμμορία της πείνας, της απάτης και της πολιτικής εκτροπής που κυβερνάει τη χώρα. Δεύτερον δόθηκε ένα αποφασιστικό χτύπημα στη σκληρή ναζιστική συμμορία της ΧΑ που έχασε πάνω από το 50% της δύναμης, παρόλο που αυτή σκιαάζεται από την άνοδο του πουτινικού φασίστα Βελόπουλου, και τρίτον δόθηκε ένα πολύ μεγάλο χτύπημα στο ψευτοΚΚΕ γιατί η εκλογική του δύναμη μειώθηκε περισσότερο από 10 % σε σχέση με εκείνη στις ευρωεκλογές του 2014, που σημαίνει ότι όχι μόνο δεν πήρε τίποτα από τις τεράστιες απώλειες του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτήν την περίοδο, αλλά σε ένα βαθμό τον ακολούθησε και στην πτώση του.

Είναι επίσης πολύ σημαντικά αισιόδοξα μηνύματα ότι το πραγματικά δημοκρατικό κόμμα της μακεδονικής μειονότητας, το Ο.Τ. παρά την αντιμακεδονική υστέρια στην Βόρεια Ελλάδα, όχι μόνο κράτησε τις δυνάμεις του, αλλά αύξησε τη δύναμη του έστω σε ένα μικρό ποσοστό.

Πρέπει ωστόσο να παρατη-

ρήσουμε ότι αυτό το εκλογικό αποτέλεσμα αποτελεί μια νίκη ως προς το ότι αντανάκλαει την έντονη διάθεση των μαζών για αντίσταση στους φαιο«κόκκινους», αλλά δεν είναι αρκετό να αλλάξει πραγματικά τους πρακτικούς συσχετισμούς ισχύος. Και τούτο γιατί το μεγαλοαστικό κόμμα που έκφρασε αυτή τη διάθεση των μαζών, η ΝΔ, όχι μόνο δεν μπορεί αλλά και δεν θέλει να προβάλλει καμιά πραγματική τέτοια αντίσταση στους φαιο«κόκκινους» καθώς είναι βαθιά διαβρωμένο από τους φίλους τους Σαμαρά και Καραμανλή τόσο στην ηγεσία του όσο και στην πολιτική του γραμμή, που ο Μητσοτάκης την έφερε στο φως με το ταξίδι του στη Ρωσία. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλο αυτό το διάστημα που η κυβέρνηση Τσίπρα οργίαζε σε βαθιά οικονομικά χτυπήματα στους ευεθροεπαγγελματίες και τη μικρή αστική τάξη που αποτελούν την κοινωνική βάση της ΝΔ, αυτή απέτρεψε οποιαδήποτε κινητοποίησή ενάντια της. Γενικά το ότι δεν υπήρξε κανένα, έστω και το ελάχιστο κίνημα μαζών πίσω από την εκλογική νίκη της ΝΔ είναι αυτή που την κάνει πρακτικά στείρα και χωρίς μέλλον. Έτσι η ΝΔ θα συνεχίζει να αφήνει το κράτος που αυτοί ελέγχουν, να συνεχίσει το σαμποτάζ, δηλαδή το δρόμο της πείνας και της χρε-

ωκοπίας, που θα χρεώνονται σε ό,τι δημοκρατικό έχει η ΝΔ ενώ θα δυναμώνει ό,τι φασιστικό σαμαρικό μέσα της με πολύ πιθανό το να επανακάμψει ο ΣΥΡΙΖΑ ισχυρότερος.

Αυτά στην περίπτωση που η ΝΔ καταφέρει να πάρει αυτοδυναμία στις επερχόμενες εκλογές, γιατί αλλιώς ήδη το ΠΑΣΟΚ του Λαλιώτη και της Γεννηματά έχει ορίσει σαν κύριο εχθρό την ΝΔ και όχι τον ΣΥΡΙΖΑ, αφού η κεντρική του κατηγορία στον δεύτερο δεν είναι στον ίδιο αλλά ότι έφερε στην εξουσία την πρώτη. Εννοείται πάντως ότι για όποιο τμήμα της ΝΔ η του ΠΑΣΟΚ τολμήσει να κάνει οποιοδήποτε βήμα πραγματικής ανάπτυξης η δημοκρατίας η αντίστασης στην νέα υποτέλεια η απάντηση αυτού του κράτους και των τριών κομματικών φασιστικών στρατών : του φιλο17νοεμβρίτικου, του κνίτικου και των ναζιστικών ταγμάτων εφόδου, θα είναι άμεσος και ωμός.

Για τους παραπάνω λόγους τονίζουμε: Η περίοδος που έρχεται είναι περίοδος πολιτικής ανωμαλίας απέναντι στην οποία η λύση δεν είναι καμιά ΝΔ και κανένα ΠΑΣΟΚ. Είναι μόνο ένα δημοκρατικό μέτωπο ενάντια στο φασισμό και τον σοσιαλφασισμό, την πείνα και την νέα υποτέλεια, το οποίο θα έχει βάση τους άγρια καταπιεζόμενους προλετάριους και ανέργους και θα πάψει να περιμένει λύση από σωτήρες, δηλαδή από ανθρωπίλους και κόμματα που δεν τον αφήνουν να πάρει τις ιστορικές πρωτοβουλίες που τους αξίζουν. Η ΟΑΚΚΕ θα κάνει τα πάντα για τη δημιουργία αυτού του μετώπου.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΦΑΣΙΣΜΟ ΠΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 2

στω της δέσμευσης να μειωθούν συντριπτικά οι μισθοί και συντάξεις και να αυξηθεί η φορολογία της. Αυτό άρεσε πολύ στις κυβερνήσεις των σαμποταριστών πρώτον γιατί έριξαν το βάρος της χρεωκοπίας και της οικονομικής εξουθένωσης της χώρας στους δανειστές, δηλαδή στην Ευρώπη και δεύτερον γιατί η απότομη μείωση της κατανάλωσης έφερε ένα βαρύ πλήγμα στη απροετοίμαστη για αυτό ελληνική βιομηχανία. Αλλά και οι δυτικοί δανειστές δεν κάνανε ποτέ μεγάλο θέμα την καθυστέρηση και τη μη έγκριση της αδειοδότησης επιχειρήσεων, αφού για αυτούς η κρίση στην Ελλάδα ήταν κρίση που οφειλόταν στη μεγάλη κατανάλωση της χώρας, ειδικά στους μεγάλους μισθούς σε σχέση με την παραγωγικότητα, και όχι στην εξαιρετικά χαμηλή παραγωγικότητα της εργασίας που οφειλόταν στο χαμηλό βαθμό εκμηχάνισης της παραγωγής λόγω του βιομηχανικού και γενικότερα του παραγωγικού σαμποτάζ.

Γι αυτό παρά την τρομακτική μείωση του όγκου των πραγματικών αμοιβών της εργασίας, στους οποίους συμπεριλαμβάνονται και οι συντάξεις και η περίθαλψη, έκλεισε μόνο στην Ελλάδα και όχι στις άλλες χρεωκοπημένες χώρες της ΕΕ (πχ Πορτογαλία, Ισπανία, Ιρλανδία) το 1/3 της βιομηχανίας. Αυτό οφείλεται στο ότι στη διάρκεια της χρεωκοπίας οι κυβερνήσεις Γ. Παπανδρέου, Σαμαρά και Τσίπρα, συνέχισαν και μάλιστα εντείνανε το σαμποτάζ. Έτσι ενώ άλλες χώρες της Ευρώπης, που είχαν χρεωκοπίες και μνημόνια διευκόλυναν το ντόπιο και το ξένο κεφάλαιο να επενδύσουν σε αυτές όταν έπεσαν τα μεροκάματα, και επίσης διευκόλυναν τις εξαγωγές όταν λόγω μείωσης των μισθών έπεσε η ντόπια κατανάλωση, στην Ελλάδα κάθε νέα σημαντική απόπειρα για επένδυση, ακόμα και αυτοκινητοβιομηχανιών σαν την Τέσλα ή τη Φολκσβάγκεν πιο πρόσφατα, αποκρούστηκε εγκληματικά όχι μόνο από τις κυβερνήσεις αλλά και από τις αντιπολιτεύσεις, ενώ οι επίσημοι κρατικοί εξαγωγικοί μηχανισμοί σαμποταρίστηκαν.

Χαρακτηριστικά όλες οι κυβερνήσεις της κρίσης όξυναν στο έπακρο μια ειδική μορφή σαμποτάζ, που τραυματίζει γενικά τη βιομηχανία αλλά σκοτώνει τη βαρεία, που είναι η αυξημένη κατά 30% τιμή βιομηχανικού ρεύματος για την Ελλάδα, σε σχέση με εκείνο των διεθνών ανταγωνιστών της. Αυτήν την

αυξημένη τιμή την πέτυχαν με το πολύπλευρο σαμποτάρισμα της λιγνιτοπαραγωγής, με την ειδικά αυξημένη έως 30% για την Ελλάδα τιμή του ρώσικου φυσικού αερίου, με την υπερέμφαση στις πανάκριβες για μια εποχή κρίσης εναλλακτικές πηγές ενέργειας, και τελικά με το φόρτωμα στη ΔΕΗ και όχι στο κράτος του βάρους της άτυπης επιδότησης σε ρεύμα των πιο φτωχών νοικοκυριών ή συχνά και των τζαμπατζήδων. Έτσι έκλεισαν όλη σχεδόν τη Χαλυβουργία, ενώ είναι βυθισμένη στα χρέη η παραγωγή τσιμέντου και νικελίου. Μόνο στον ανατολικών συμφερόντων και κατατομής κρατικό ολιγάρχη Μυτιληναίο στον οποίο παρέδωσαν την αλουμίνα οι σαμποταριστές εξασφάλισαν σκανδαλωδώς φτηνό ρεύμα και τον απογειώσαν ακριβώς μέσα στην κρίση.

Πάντως σε επίπεδο σαμποτάζ η κυβέρνηση Τσίπρα οργάνωσε κάνοντας κάτι που καμιά κυβέρνηση δεν τόλμησε προηγούμενα. Με πρόσχημα ότι διαπραγματεύεται με την ΕΕ έκανε το δημοψήφισμα απάτη για να προκαλέσει τραπεζικό πανικό, με τον οποίο έκλεισε και στραγγάλισε τις τράπεζες και την τραπεζική πίστη δίνοντας ένα ασύλληπτο χτύπημα σε όλες τις επιχειρήσεις που είχαν κάνει μεγάλα επενδυτικά ανοίγματα πριν την κρίση, αλλά και στο ντόπιο τραπεζικό κεφάλαιο που από το 2015 διαλύθηκε σαν τέτοιο*. Επίσης έκανε και κάτι άλλο που καμιά κυβέρνηση δεν τόλμησε να κάνει σε τέτοια έκταση προηγούμενα: Επιτέθηκε με μανία στις μικρομεσαίες πιο παραγωγικές επιχειρήσεις, δηλαδή σε αυτές που προσπαθούσαν κάπως να εκσυγχρονιστούν και να αναπτυχθούν και τις τσάκισε στη φορολογία και στις αυξημένες ασφαλιστικές εισφορές. Στόχος της να τις συντρίψει ή να τις ρίξει στην παραοικονομία ώστε να είναι στο χέρι των ελεγκτικών μηχανισμών του κάθε φασισμού που θα συμπεριφέρεται ευνοϊκά στους ημέτερους και θα συντρίβει τους αντίπαλους του. Όπως θα δούμε παρακάτω τα ανατολικά νέα αποικιακά αφεντικά της χώρας δεν θέλουν έναν ανεπτυγμένο καπιταλισμό στη χώρα, ειδικά ένα πολυάριθμο και καταρτισμένο εργατικό δυναμικό, που θα αντιδράσει ορμητικά σε μια καταπίεση που θα είναι ταυτόχρονα ταξική και εθνική.

Όλο αυτό το βαθύ χτύπημα που περιγράψαμε παραπάνω και που δόθηκε στον παραγωγικό κορμό της χώρας ιδιαίτερα μετά τη χρεωκοπία, βρίσκει την έκφραση του σε ένα ειδικά ελληνικό φαινόμενο, που είναι η διαρκής πτώση μετά το 2011 του υπάρχοντος πάγιου παραγωγικού κεφάλαιου

της χώρας. Δηλαδή όχι μόνο οι νέες επενδύσεις σε πάγια πέσανε από 57 δις Ευρώ το 2008 σε 20 δις το 2014 (!) και χοντρικά δεν ανέβηκαν από τότε, αλλά κάθε χρόνο μετά το 2011 μειώνονται τα υπάρχοντα παραγωγικά πάγια κατά 9 δις Ευρώ κατά μέσο οδό, γιατί οι νέες επενδύσεις σε πάγια (ο λεγόμενος ακαθάριστος σχηματισμός παγίου κεφαλαίου) είναι μικρότερος ακόμα και από τις όλο και μειούμενες αποσβέσεις. Η χώρα δηλαδή τρώει τις σάρκες της, πράγμα που κρύβεται από μια μικρή αύξηση του ΑΕΠ και από μια αύξηση στις εξαγωγές, τα οποία οφείλονται κυρίως στην εξοντωτική δουλειά των εργαζομένων σε συνθήκες μείωσης του πραγματικού μεροκάματου, δηλαδή στη φθορά και των ζωντανών δυνάμεων της εργασίας εκτός από την φθορά των άνηχων στοιχείων της. Στη φθορά αυτή πρέπει να προσθέσει κανείς την έξοδο από τη χώρα στην περίοδο της χρεωκοπίας 300.000 ειδικών, κυρίως τεχνικών.

Αυτή η καταστροφική και βασιανιστική πορεία δεν πρόκειται να ανακοπεί από τις σημερινές πολιτικές δυνάμεις, κοινοβουλευτικές και εξωκοινοβουλευτικές πλην της ΟΑΚΚΕ, γιατί καμιά τους σε ηγετικό επίπεδο δεν μπορεί, και κυρίως δεν θέλει, να εκπληρώσει το βασικό όρο αυτής της ανακοπής που είναι ένα μεγάλο κύμα βιομηχανικών και ευρύτερα παραγωγικών επενδύσεων. Αυτό συμβαίνει γιατί όλες αυτές οι δυνάμεις υποστηρίζουν τη στρατηγική πρόσδεση της χώρας στον ανερχόμενο στον κόσμο και ειδικά στην περιοχή μας πολιτικοστρατιωτικό ιμπεριαλιστικό άξονα Ρωσίας-Κίνας. Αυτός ο άξονας, επειδή είναι ακόμα αδύναμος οικονομικά σε σχέση με τους δυτικούς ανταγωνιστές του, δεν μπορεί να κυριαρχήσει σε μια σχετικά ανεπτυγμένη ευρωπαϊκή χώρα αν δεν συντρίψει βίαια εκείνες τις παραγωγικές δυνάμεις, κυρίως τις βιομηχανικές που ξεφεύγουν από τον έλεγχό του, και δεν επεκτείνει αυτόν τον έλεγχο στις στρατηγικές υποδομές και στη γη της.

Οι εκχωρήσεις στο ανατολικό κεφάλαιο και τους δυτικούς φίλους του

Να γιατί στην περίοδο της κρίσης, περίοδο του πιο δραστήριου και πιο εγκληματικού σαμποτάζ καθώς αυτό οδηγεί στην απόλυτη απόγνωση ένα περίπου εκατομμύριο ανέργους, το διακομματικό πολιτικό καθεστώς, με φανατικότερο εκπρόσωπο σε αυτό το ζήτημα την κυβέρνηση

ΣΥΡΙΖΑ προχώρησε σε μερικές μεγάλες εκχωρήσεις σε ξένα κεφάλαια που είναι τόσο στρατηγικές και τόσο σκανδαλώδεις που λύνουν το αίνιγμα για ποιον δουλεύουν από δεκαετίες τώρα και ποιον εξυπηρετούσαν και εξυπηρετούν οι σαμποταριστές είτε σαν πρωθυπουργοί είτε σαν αντιπολιτευτικά κόμματα.

Αν κοιτάξουμε ποιοι αγοράζουν για ένα κομμάτι ψωμί τις στρατηγικές υποδομές της χώρας και ποιοι αγοράζουν τα σπίτια των κατοίκων της στα χρόνια της κρίσης, δηλαδή ποιοι ιμπεριαλιστές επωφελούνται, και μάλιστα σε βάθος από την ελληνική χρεωκοπία, θα ανακαλύψει ότι αυτοί δεν είναι παρά δευτερευόντως οι γερμανοί ιμπεριαλιστές, αλλά κυρίως οι τάχα αμέτοχοι του αίματος ανατολικοί υποτιθέμενοι φίλοι μας και στενοί μεταξύ τους στρατηγικοί σύμμαχοι Ρώσοι και Κινέζοι ιμπεριαλιστές, αμφότεροι φασίστες και άγριοι καταπιεστές των λαών τους και στην περίπτωση της Ρωσίας και ξένων λαών.

Για όσους έχουν κάποια ιδέα για το τι γίνεται στο σύγχρονο κόσμο, αυτό δεν είναι καθόλου περίεργο καθώς το ανερχόμενο και πιο συμπαγές ιμπεριαλιστικό μπλοκ είναι το ρωσοκινέζικο, ενώ το κατερχόμενο και σε διαδικασία διάσπασης είναι το ευρωαμερικανικό. Εκείνο που είναι περίεργο και θα καταπλήξει πολλούς στο μέλλον είναι με πόσο αθόρυβο και καλυμμένο τρόπο το ανατολικό μπλοκ, βασικά ο διπλωματικός ηγεμόνας του η Ρωσία, έχει χωθεί στην Ελλάδα εδώ και δεκαετίες, πόσο έχει αποκτήσει κυρίαρχα και πιστά εσωτερικά πολιτικά προγεφυρώματα και πιστούς κρατικοδίαιτους κρατικούς ολιάρχες και πως τώρα δρέπει τους καρπούς αυτής της υπομονετικής ύπουλης δουλειάς του.

Έτσι, φαινομενικά ξαφνικά, το κρατικό κινέζικο μονοπώλιο που λέγεται Κόσμο απέκτησε ουσιαστικά για ένα κομμάτι ψωμί το μεγαλύτερο λιμάνι μας, το μόνο στην αποκλειστική διαχείρισή τους και μάλιστα με αποικιακούς όρους σε όλη την Ευρώπη.

Πιο υπόκοφα και με κάλυψη από όλα τα κόμματα, το μεγαλύτερο κινέζικο μονοπώλιο του ηλεκτρισμού πήρε μέσα στην κρίση ουσιαστικά και το εθνικό ηλεκτρικό δίκτυο της χώρας μας, τον ΑΔΜΗΕ, δηλαδή το ενεργειακό κυκλοφορικό της σύστημα. Για να μην φαίνεται ότι μια ξένη χώρα ελέγχει αυτό το κυκλοφορικό, και για να πληρώσει και λίγα η Κίνα αγόρασε μόνο το 24% του ΑΔΜΗΕ. Όμως το ελληνικό κράτος, εν προκειμένω

η κυβέρνηση Τσίπρα έδωσε στο κινέζικο κράτος **δικαίωμα βέτο σε όλες τις αποφάσεις του ΔΣ**, δηλαδή την πρακτική ιδιοκτησία. Έτσι η πρώτη απόφαση του ΑΔΜΗΕ ήταν, αντί να αναλάβουν ευρωπαϊκά κεφάλαια να κατασκευάσουν με μια ευρωπαϊκή επιδότηση τουλάχιστον 200 εκατομμυρίων Ευρώ τον ηλεκτρικό αγωγό Κρήτης Αθήνας που θα γίνει μέσα στη θάλασσα, να αναθέσουν αυτόν τον αγωγό στον ίδιο τον ΑΔΜΗΕ, οπότε και στην Κίνα, με κινέζικα δανεικά. Το πιο βασικό για την Κίνα, είναι ότι αυτός ο αγωγός θα είναι τμήμα του ηλεκτρικού αγωγού Κύπρου-Ευρώπης, δηλαδή των διευρωπαϊκών ηλεκτρικών δικτύων στα οποία το κινέζικο κράτος δεν είχε ως τώρα καμιά απολύτως δυνατότητα εισόδου.

Ακόμα πιο δόλια η ρωσοκινέζικη συμμαχία αγόρασε το λιμάνι της Θεσσαλονίκης. Επικεφαλής αλλά σαν ιδιοκτήτης μιας μειοψηφίας μετοχών είναι ο πουτινικός κρατικοολιγάρχης Σαββίδης, που έχει φροντίσει να αγοράσει προηγούμενα την ψυχολογική καρδιά της συμπρωτεύουσας, τον ΠΑΟΚ, με χαρισμένα από το ελληνικό διακομματικό καθεστώς ένα μεγάλο μέρος από τα χρωστούμενα του, όπως του χαρίστηκαν και τα πρόστιμα από το λαθρεμπόριο της ΣΕΚΑΠ. Το βασικό για τη Ρωσία είναι να μπορεί ο κρατικός ολιγάρχης της να αγοράζει ό,τι αξίζει σε ακίνητα και ό,τι αξίζει σε πολιτική επιρροή στο λιμάνι που μπορεί να αποτελέσει χερσαία διέξοδο της Ρωσίας στη Μεσόγειο και πολιτικό κέντρο στην περιοχή όπου δεσπόζει η λεγόμενη «κιβωτός της ορθοδοξίας», για την ακρίβεια ένα βασικό συμβολικό όπλο της ρώσικης πολεμικής στρατηγικής του ορθόδοξου Τόξου, που λέγεται Άγιο Όρος.

Ο Σαββίδης και οι έλληνες συνεργάτες του, κυρίως η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ, για να μην ανησυχήσει η Δύση, έδωσε την πλειοψηφία των μετοχών του λιμανιού σε ένα γαλλικό και ένα γερμανικό κεφάλαιο, πίσω όμως από τα οποία κρύβεται αντίστοιχα ένα κινέζικο κεφάλαιο και ένας στενός συνεργάτης των ρώσων ολιγαρχών.

Στις υπόλοιπες αγορές υποδομών, οι οποίες έγιναν μετά τα μνημόνια φαίνονται να είναι μόνοι τους οι ευρωπαίοι μονοπωλιστές. Αυτό το χρησιμοποιούν οι διακινητές της θεωρίας ότι οι ευρωπαίοι χρεωκόπησαν τη χώρα για να την αγοράσουν. Όμως επιβεβαιώνεται αντίθετα η θέση της ΟΑΚΚΕ ότι πάλι ο βασικός ωφελημένος από αυτές της αγορές, είναι ο ρωσοκινέζι-

κός άξονας. Αυτός ενδιαφέρεται για ένα πράγμα βασικά: για τα ελληνικά ενεργειακά και συγκοινωνιακά δίκτυα που είναι τμήμα των ευρωπαϊκών. Ειδικά η Ρωσία ενδιαφέρεται πάνω από όλα για τα δίκτυα φυσικού αερίου με τα οποία εξαρτά καίρια την ευρωπαϊκή οικονομία και μάλιστα την καρδιά της που είναι η γερμανική. Γι αυτό το σκοπό, όπως και στο λιμάνι της Θεσσαλονίκης, οι κυβερνήσεις της κρίσης έδωσαν τα δίκτυα αερίου που δεν είχε ήδη η Ρωσία σε δυτικές εταιρείες που είναι εξαρτημένες επιχειρηματικά από τη Ρωσία ή συνεργάζονται στενά με αυτήν ώστε να μπορεί η ίδια να χώνεται στα ευρωπαϊκά δίκτυα χωρίς η Ευρώπη να ανησυχεί.

Έτσι πάνω στην κρίση οι κυβερνήσεις των σαμποταριστών έδωσαν τον ΤΑΠ, (αγωγό φυσικού αερίου από το Αζερμπαϊτζάν που παρέκαμπε τη Ρωσία και υποτίθεται θα εξασφάλιζε την ανεξαρτησία της Ευρώπης από το ρώσικο φυσικό αέριο), σε ένα κονσόρτσιουμ τριών ευρωπαϊκών εταιριών με επικεφαλής την ιταλική ENI, οι οποίες είναι όλες πολύ στενά δεμένες με τα συμφέροντα της Γκάζπρον και συγκρούονται με όσους στην ΕΕ θέλουν να απεξαρτηθούν από αυτήν. Στην συνέχεια ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού ματαίωσε την αγορά της ΔΕΣΦΑ από το αρκετά ανεξάρτητο από τη Ρωσία Αζερμπαϊτζάν, την έδωσε και αυτήν, στο κονσόρτσιουμ της ENI!!! Δηλαδή έδωσε όλο το ελληνικό δίκτυο φυσικού αερίου στους πιο στενούς φίλους της Γκάζπρον στην Ευρώπη.

Κάτι ανάλογο έγινε με τους ελληνικούς σιδηροδρόμους. Αυτούς τους αγόρασε για 40εκ Ευρώ, όσο κάνει δηλαδή το μισό Ντυνάν, η εταιρεία των ιταλικών κρατικών σιδηροδρόμων, μόλις το ρώσικο κράτος απέσυρε την προσφορά του που ήταν 400 εκ. Ευρώ!!! Αλλά μία μέρα πριν υπογράψουν οι ιταλικοί κρατικοί σιδηροδρομοί τη συμφωνία εξαγοράς με το ελληνικό κράτος, υπέγραψαν και μια συμφωνία με τους ρώσικους σιδηροδρόμους ότι από δω και μπρος θα συνεργάζονται στα ευρωπαϊκά σιδηροδρομικά δίκτυα!!! Ακόμα και τα 14 γερμανικά αεροδρόμια με τα οποία οι Σαμαράς και Τσίπρας εξευμένισαν τους γερμανούς μονοπωλιστές, για τα ανοίγματά τους στους ρωσοκινέζους, τα έδωσαν στη Φράνκορτ. Η Φράνκορτ είναι η εταιρεία που η Ρωσία της ανέθεσε να χτίσει το νέο αεροδρόμιο της στην Αγία Πετρούπολη. Ωστόσο για να μην αφήσουν τίποτα στην τύχη έβαλαν μέτοχο και αντιπρόεδρο στην ελληνική επένδυση έναν από τους αφοσιωμένους ανθρώπους της Γκάζπρον στην Ελλάδα, τον Κοπελούζο. Θυμόμαστε ότι ανάλογα είχαν επιβάλει στη

Διεύθυνση της των μεταλλείων χρυσού της Κασσάνδρας που αγόρασαν οι καναδοί τον επίσης παλιό συνεργάτη της Ρωσίας κρατικοολιγάρχη Μπόμπολα. Ο Μπόμπολας ανέλαβε τις κερδοφόρες εργολαβίες και την πρόσληψη του προσωπικού και το ελληνικό κράτος ανέλαβε να μην βγάλουν ποτέ οι καναδοί χρυσό και να βυθιστούν στις ζημιές όπως και οι προκάτοχοί τους. Οι σαμποταριστές έχουν πιο πολλούς λόγους να μη φερθούν έτσι στους γερμανούς επενδυτές, κυρίως γιατί τους έχουν πιο πολλή ανάγκη, αλλά σε ποιο βαθμό θα επωφεληθούν και εσωτερικά από αυτούς είναι κάτι που δεν έχει φανεί προς το παρόν.

Τέλος στο ζήτημα των εκχωρήσεων δημόσιου πλούτου στο ανατολικό κεφάλαιο να αναφέρουμε την παράδοση του ΟΠΑΠ, δηλαδή ενός οργανισμού που εμπλέκεται στην κατανομή ισχύος ανάμεσα στους εξαιρετικούς πολιτικούς βάρους ποδοσφαιρικούς οπαδικούς στρατούς, σε τσέχικα και ρώσικα κεφάλαια.

Όμως πιο σημαντικό από πολιτική άποψη από όσα είπαμε ως τώρα για το ποιος επωφελείται από τη χρεωκοπία της χώρας και τη μεταβίβαση πλούτου στην περίοδο της χρεωκοπίας είναι το πέρασμα χιλιάδων κατοικιών κυρίως σε κινέζους και ρώσους ιδιοκτήτες και όχι σε δυτικούς. Για να διευκολύνουν αυτό το πέρασμα, στην πραγματικότητα αυτή την αρπαγή, το ελληνικό πολιτικό καθεστώς όχι μόνο καθιέρωσε τη χρυσή βίτσα με τα πιο λίγα λεφτά, και μάλιστα με καθόλου έλεγχο στο πόθεν έσχες και στις κομπίνες για το τεχνητό φούσκωμα του ποσού, όχι μόνο έδωσε τους πιο ευνοϊκούς όρους ιθαγένειας για τους νέους ιδιοκτήτες, αλλά, επειδή στην Ελλάδα κανείς δεν πουλάει το σπίτι του ακόμα και σε κρίση, ακόμα και σε πόλεμο, το υποτελέξ στα νέα ρωσοκινέζικα αφεντικά πολιτικό καθεστώς επέβαλε έναν τόσο ψηλό ΕΝΦΙΑ, ιδιαίτερα στους μεσαίους ιδιοκτήτες ώστε οι πιο οικονομικά στριμωγμένοι να υποχρεωθούν να παραδώσουν τα σπίτια τους στη ρωσοκινέζικη αστική τάξη.

Κεντρικός ωστόσο στρατηγικός στόχος του ρωσοκινέζικου στρατηγικού άξονα είναι να χρησιμοποιήσει και ήδη χρησιμοποιεί τη ρημαγμένη Ελλάδα σαν διπλωματική και οικονομική βάση μέσα από την οποία θέλει να επηρεάσει τις εξελίξεις τόσο στην ΕΕ όσο και στο ΝΑΤΟ. Γι αυτό Ρωσία και Κίνα θέλουν οπωσδήποτε την Ελλάδα μέσα και στα δύο όργανα. Γι αυτό έχουν αναθέσει στον ΣΥΡΙΖΑ να είναι ο διπλωματικός τους αντιπρόσωπος μέσα στην ΕΕ και μέσα στο ΝΑΤΟ, γι αυτό και τα δύο άλλα αφοσιωμένα στη

Ρωσία του Πούτιν κόμματα, το ψευτοΚΚΕ και η Χρυσή Αυγή παρά τον φανατικό στρατηγικό αντιδυτικισμό τους θέλουν και αυτά την Ελλάδα μέσα στην ΕΕ. Το ρόλο του όψιμου φίλου της Δύσης τον παίζει τόσο καλά ο ΣΥΡΙΖΑ, ειδικά ο Τσίπρας, ώστε ακόμα και όταν υποστηρίζει τον Μαδούρο, ακόμα και όταν δίνει κεντρικό τηλεοπτικό κανάλι στη Ρωσία δηλαδή στο Σαββίδη ο οποίος ανοιχτά τον εκθειάζει, οι φιλελεύθεροι της Δύσης τον λατρεύουν. Τόσο που οι δανειστές που μετράνε όλη την ώρα το δημόσιο χρέος της χρεωκοπημένης χώρας του επιτρέπουν να αδειάζει τα κρατικά ταμεία ώστε να ξαναεκλεγεί. Βέβαια ο Τσίπρας τους είχε κερδίσει από την ώρα που κανείς άλλος όσο αυτός δεν έχει εξασφάλισει τόση πολιτική ησυχία για τόσα πολλά χρόνια κυρίως για την υπερεκμετάλλευση των μισθωτών από τα οποία και η δυτική αλλά και η ντόπια αστική τάξη, όση δεν έχει καταστραφεί, γοητεύεται. Ιδιαίτερα ωστόσο τον λατρεύουν από τότε που νομίζουν ότι με τις Πρέσπες έδωσε τη Δημοκρατία της Μακεδονίας οπότε και τα Βαλκάνια στη Δύση.

Όμως εκείνο που έκανε ο Τσίπρας με τις Πρέσπες ήταν να χώσει μια ακόμα ορθόδοξη βαλκανική χώρα μέσα σε ένα ΝΑΤΟ, το οποίο, βρίσκεται σε πολιτική κρίση μετά την άνοδο του ρωσόφιλου και αντιευρωπαϊού Τραμπ και στο οποίο οι αποφάσεις παίρνονται με μακρές διαβουλεύσεις με στόχο την ομοφωνία. Η Δημοκρατία της Μακεδονίας ενώ ήταν φιλοδυτική έχει πια σε μεγάλο βαθμό διαβρωθεί από τη Ρωσία. Αυτό το τελευταίο έχει συμβεί επειδή η Δύση, χάρη στις πιέσεις των ελλήνων εθνικιστών και κυρίως των ρωσόφιλων, δεν αναγνώρισε στη γειτονική χώρα το κρατικό όνομα που της αναγνώρισαν από την πρώτη στιγμή η Ρωσία και η Κίνα ακριβώς για να την απορροφήσουν. Όμως **το βασικότερο, που πέτυχε ο Τσίπρας με τις Πρέσπες ήταν** ότι σιγούρεψε στους δυτικούς την αυταπάτη ότι η Ελλάδα είναι τάχα μια τόσο ασφαλής πολιτικά και στρατιωτικά βάση τους στα Βαλκάνια ώστε να μπορούν να πιέζουν όσο θέλουν την Τουρκία για να ρίξει τον Ερντογάν ώστε αυτός να πέσει με ορμή στην αγκαλιά της Ρωσίας. Είναι γι αυτό σοβαρό πολιτικό λάθος να θεωρεί κανείς ότι ο Τσίπρας είναι ένας τοπικός αναλώσιμος απατεώνας. Είναι ένας διεθνής απατεώνας μακροπρόθεσμα πολύτιμος για τα κεντρικά πολιτικοστρατιωτικά και οικονομικά παιχνίδια που παίζουν τα αφεντικά του τόσο στην Ευρώπη όσο και στη Μέση Ανατολή.

Όμως αυτός που πληρώνει σήμερα ακριβά το τίμημα της στρατηγικής του ρωσοκινέζικου

φασιστικού άξονα στην Ελλάδα δεν είναι η Δύση, είναι ο ελληνικός λαός και γενικά η χώρα. Το τίμημα αυτής της στρατηγικής είναι το συνεχιζόμενο σαμποτάζ των παραγωγικών δυνάμεων που δεν ανήκουν στο φασιστικό Άξονα και τους φίλους του, οπότε και η υποτέλεια και η λεηλασία της από το φασιστικό άξονα των υποδομών της σε συνεργασία με τους ντόπιους συνεργάτες τους καθώς και με τα πιο φιλικά τους δυτικά μονοπώλια, και βέβαια η εξαθλίωση του ελληνικού λαού ιδιαίτερα αυτή των εργαζόμενων που τα πραγματικά μεροκάματα τους έχουν συντριβεί, αφού η εντατικοποίηση της δουλειάς όσων δουλεύουν και οι απλήρωτες υπερωρίες τους έχουν φτάσει σε ασύλληπτα επίπεδα, ενώ οι άνεργοι είναι στην απελπιστική κατάσταση να επιβιώνουν από τους συγγενείς τους και να περιμένουν τα επιδόματα των σαμποταριστών δήμιων τους.

Η ΚΟΣΚΟ δείχνει τη φύση των νέων αφεντικών

Φτάνει να δει κανείς το πως συμπεριφέρεται η ΚΟΣΚΟ στον Πειραιά και πως συμπεριφέρονται απέναντι της όλες οι πολιτικές δυνάμεις για να καταλάβει κανείς τι σημαίνει ιμπεριαλισμός με αποικιακά χαρακτηριστικά και τι περιμένει σε λίγο όλη τη χώρα. Γι αυτό θα μας επιτρέψετε να επιμείνουμε λίγο παραπάνω σε αυτό το φαινομενικά μερικό ζήτημα.

Η ΚΟΣΚΟ με διάφορα τεχνάσματα δεν κάνει τις προβλήτες, ούτε τις δεξαμενές που όφειλε να κάνει για να δώσει ζωή στην επισκευαστική Ζώνη του Περάματος. Δηλαδή παραβιάζει ωμά τη συμφωνία που υπέγραψε για να πάρει το λιμάνι κι όμως εκτός από την ΟΑΚΚΕ κανένα κόμμα δεν διαμαρτύρεται γι αυτό. Αντίθετα όλα τη δικαιολογούν, ενώ οι κυβερνήσεις και οι πολεοδομίες της δίνουν σε χρόνο μηδέν τις άδειες για να χτίσει ότι συμφέρει τα κινέζικα βιομηχανικά μονοπώλια, δηλαδή τις προβλήτες και τους θεόρατους γερανούς για τα εμπορευματοκιβώτια, ώστε να μεταφέρει γρήγορα τα προϊόντα τους στο κέντρο της Ευρώπης

Έτσι έχουμε την αντίφαση η ΚΟΣΚΟ να περηφανεύεται διεθνώς για τα πελώρια κέρδη της από τις προβλήτες και την ίδια ώρα το Πέραμα που ζούσε πάντα από την Επισκευαστική Ζώνη, και απλώνεται ακριβώς πάνω από τα εμπορευματοκιβώτια, να πεινάει βυθισμένο στην πιο μεγάλη ανεργία.

Γιατί όπως είπαμε είναι στη φύση του ρωσοκινέζικου ιμπεριαλιστικού σχεδιασμού για την Ελλάδα αυτή να λειτουργήσει σαν πολιτική βάση και χώρος διέλευσης οπότε και ελέγχου των πανευρωπαϊκών δικτύων ενέργειας και μεταφορών εμπο-

ρευμάτων και προσώπων. Ένας τέτοιος στρατηγικός σχεδιασμός όχι μόνο δεν χρειάζεται καθόλου τη βιομηχανική και τη γενικότερη παραγωγική ανάπτυξη της χώρας μας, αλλά αυτή του είναι ουσιαστικά εχθρική ακόμα και αν βρίσκεται κάτω από την ιδιοκτησία των ίδιων των ρωσοκινέζων μονοπωλιστών. Αυτό γιατί η βιομηχανία παράγει μια εργατική τάξη που στη συγκεκριμένη περίπτωση θα συνδυάζει την οικονομική ταξική πάλη της με την εθνική αντιιμπεριαλιστική πάλη. Και αυτή θα είναι πολύ οξύτερη από όση αυτή με το δυτικό κεφάλαιο. Αυτό γιατί το κινέζικο κεφάλαιο στηρίζεται για την κερδοφορία του σε σχέση με το ανταγωνιστικό του δυτικό κεφάλαιο κύρια στο χαμηλό μεροκάματο και στη συνδικαλιστική και πολιτική δικτατορία που σαν κρατική εξουσία ασκεί. Σέβεται το μεροκάματο και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα στη Δύση μόνο όταν αγοράζει βιομηχανίες αιχμής για να αποσπάσει την τεχνολογία τους. Όμως όταν επενδύει στην Ελλάδα των υποτακτικών της οι εργασιακές συνθήκες γίνονται αυτόματα κινέζικες, γιατί η επένδυση είναι αποικιακού τύπου.

Απόδειξη ότι μόλις η ΚΟΣΚΟ πάτησε το πόδι της στο λιμάνι, μετέτρεψε τις προβλήτες της σε επίσημες εργασιακές γαλέρες μοναδικές για μεγάλο εργοτάξιο ακόμα και στην Ελλάδα της κρίσης, ενώ με την ΚΟΣΚΟ στο λιμάνι έστησε η ΧΑ στη Ζώνη το πρώτο ρατσιστικό στην Ελλάδα και γι αυτό παράνομο, ακριβώς δίπλα στα γραφεία του κλαδικού σωματίου του ΠΑΜΕ το οποίο ανέχεται τελείως γι αυτό το αίσχος. Όχι τυχαία η ΧΑ παίζει ρόλο στις προσλήψεις της ΚΟΣΚΟ ενώ η κινέζικη πρεσβεία την προσκαλεί και η πρέσβειρα φωτογραφίζεται δίπλα στους ναζιστές Ταυτόχρονα στο χώρο των κοντέινερ στα ΣΕΜΠΟ πάγωσε εκεί κάθε αγόνας, από τους ίδιους εκείνους που με επικεφαλής το ΠΑΜΕ και το ΣΥΡΙΖΑ κάνανε κάθε τόσο μακρόχρονες απεργίες για αύξηση των μισθών, ώστε να φύγουν από τη διεκδίκηση του λιμανιού οι ανταγωνιστές της ΚΟΣΚΟ, κυρίως η ελβετική MSC. Βέβαια το ΠΑΜΕ για να ξεκαρφωθεί στα μέλη και στους οπαδούς του, που παίρνουν τη φιλεργατική του δημαγωγία τοις μετρητοίς, έστησε εναντίον της κάνα δυο κούφιες 24 απεργίες. Τα ίδια κάνει τώρα και στην Επισκευαστική Ζώνη όπου επίσης κυριαρχεί η χειρότερη εκμετάλλευση και τα εντελώς σπασμένα μεροκάματα. Κι όμως ακριβώς εκεί το ΠΑΜΕ, για να ερημώσει από καράβια την Επισκευαστική Ζώνη ώστε να παραδοθεί στην ΚΟΣΚΟ, οργάνωνε πριν δέκα

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΦΑΣΙΣΜΟ ΠΟΥ ΣΑΜΠΟΤΑΡΕΙ ΤΗΝ ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΚΑΙ ΕΤΟΙΜΑΖΕΙ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 5

χρόνια αλλεπάλληλες απεργίες διαρκείας που είχαν την εξής παγκόσμια πρωτοτυπία: δεν άφηναν τα καράβια που είχαν έρθει για επισκευή να φύγουν όταν άρχιζε η απεργία για να πάνε αλλού. Σαν να απεργεί ένα συνεργείο αυτοκινήτων για δύο μήνες και οι απεργοί να κρατούν μέσα τα αυτοκίνητα.

Το ότι για να αγοράσουν στην Ελλάδα αυτές οι δύο μεγάλες δυνάμεις χρειάστηκε το μακροχρόνιο βιομηχανικό σαμποτάζ και μετά η χρεωκοπία ώστε να καταρρεύσουν οι μεγάλες ελληνικές και δυτικές βιομηχανίες, λέει πολλά για τη φύση αυτού του κεφάλαιου και λέει ακόμα περισσότερο για τη φύση των ελληνικών κυβερνήσεων και κομμάτων που έκαναν για χρόνια το σαμποτάζ της βιομηχανίας,

Η φασιστική δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα

Αυτά όλα δεν μπορούν να συνεχίζονται για πολύ καιρό χωρίς πολιτική βία, δηλαδή χωρίς τελικά οι ξένες φασιστικές μεγάλες δυνάμεις που ελέγχουν ήδη καιρια πολιτικά και οικονομικά σημαία στήριξης στη χώρα μας να μην ασκήσουν έναν πιο ανοιχτό ταξικό και εθνικό εξαναγκασμό. Γιατί μπορεί σήμερα ο ελληνικός λαός να βλέπει κυρίως τους δανειστές, και ειδικά τη Γερμανία σαν τον κύριο υπαίτιο της δυστυχίας του αλλά αυτό οφείλεται λιγότερο στην αθλιότητα και τα λάθη των δυτικών μονοπωλιστών που διοικούν την ΕΕ και πολύ περισσότερο στη μακρόχρονη προπαγανδιστική δουλειά που έχουν κάνει σε αυτόν τον τομέα οι ρωσόφιλοι που είναι οι αληθινοί υπαίτιοι της ελληνικής τραγωδίας με το παραγωγικό σαμποτάζ που για τόσα χρόνια έχουν οργανώσει και συνεχίζουν να καθοδηγούν. Όλους αυτούς τους λέμε φαιο-«κόκκινους», (το κόκκινους με εισαγωγικά), γιατί είναι είτε κλασικοί φασιστές, είτε φασίστες με αριστερή μάσκα αφού από κοινού εναντιώνονται στον πολιτικό δημοκρατισμό, υποστηρίζουν ανοιχτά ή έμμεσα τη Ρωσία του Πούτιν όταν καταργεί με τα τανκς την εθνική ανεξαρτησία και την κρατική κυριαρχία και εδαφική ακεραιότητα άλλων χωρών όπως της Τσετσενίας, της Ουκρανίας και της Γεωργίας, η τις πνίγει στο αίμα όπως κάνει στη Συρία, ενώ εναντιώνονται με λύσσα στην μόνη δημοκρατική και εθελοντική ένωση χωρών που είναι η ΕΕ.

Όμως η ζωή θα δείχνει όλο και περισσότερο στον ελληνικό λαό

ότι τα νέα αφεντικά και οι νέοι δυνάστες του είναι οι ρωσοκινέζοι μονοπωλιστές και νέο-αποικιοκράτες, οπότε θα ξεκινήσει μοιραία η αντίστασή του σε αυτούς και πιο πολύ στους εγκαθήμενους τους στη χώρα, οι οποίοι ήδη στήνουν τις βάσεις μιας δικτατορίας η οποία όμως δεν θέλουν να φαίνεται ωμά σαν τέτοια, γιατί αλλιώς θα δυσκολευτεί η Ελλάδα να βρίσκεται μέσα στην ΕΕ. **Δηλαδή τα νέα αφεντικά χρειάζονται μια δικτατορία με κοινοβουλευτικό μανδύα, πράγμα που τόσο καλά ξέρει να κάνει ο πουτινισμός.** Αυτό σημαίνει ότι τυπικά θα υπάρχουν ελεύθερες εκλογές, αλλά αν υπάρχει έλεγχος της δικαιοσύνης και έλεγχος της τηλεόρασης αυτό μπορεί να κάνει δυνατό και τον έλεγχο του κοινοβουλίου. Αυτό συμβαίνει σήμερα στη Ρωσία. Γιατί μια ελεγχόμενη δικαιοσύνη μπορεί να καταδικάσει όποιον πολιτικό αντίπαλο, όποιον οικονομικό παράγοντα και όποιο μεμονωμένο θεσμικό όργανο θέλουν να εξοντώσουν οι φασίστες και σοσιαλφασίστες που έχουν την εξουσία, ενώ τα τηλεοπτικά κανάλια που διαμορφώνουν την κοινή γνώμη μπορούν, αν ελεγχθούν, μαζί με μια τέτοια δικαιοσύνη να καθορίσουν τις κοινοβουλευτικές πλειοψηφίες και να πνίξουν τις μειοψηφικές φωνές. Πιο δύσκολος είναι ο έλεγχος των συνδικάτων και των πολιτικών κομμάτων αλλά αν δεν υπάρχει δημοσιότητα το φασιστικό κράτος και το παρακράτος με τους τραμπουκικούς στρατούς τους θα μπορούν να εκκαθαρίζουν τα συνδικάτα και να τρομοκρατούν τα δημοκρατικά πολιτικά κόμματα και τις πραγματικά αριστερές οργανώσεις και τους μεμονωμένους αντιφασίστες.

Ήδη οι υποτακτικοί της Ρωσίας που είναι η ηγεμονική δύναμη στο νέο εξουσιαστικό μπλοκ στην Ελλάδα, πέρα από τα ισχυρά φασιστικά στελέχη μέσα σε στα μισοδημοκρατικά κόμματα της αστικής τάξης, όπως στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ έχουν ετοιμάσει τρία δικά τους κόμματα μασίφ φασιστικά σε επίπεδο ηγεσίας και τρεις στρατούς βίας, ουσιαστικά παρακρατικούς για να επιτεθούν στο λαό που θα θελήσει δημοκρατία και εθνική ανεξαρτησία. Πρόκειται για τα κόμματα και τους στρατούς της Χρυσής Αυγής, του ψευτοΚΚΕ και του ΣΥΡΙΖΑ.

Η ΧΑ είναι ένα κόμμα κανιβαλικό, ρατσιστικό και στα στελέχη και στη βάση του. Τα τάγματα εφόδου της έχουν γυμναστεί πάνω στα σώματα των μεταναστών και των δραστηρίων αντιφασιστών για να ασκή-

σουν τα πιο κτηνώδη καθήκοντα μιας φασιστικής δικτατορίας. Το ειδικό καθήκον τους είναι να δουλέψουν στην αστυνομία και στο στρατό και να ετοιμάσουν αποσπάσματα νεοταγματασφαλιτών, ιδιαίτερα στην περίπτωση που η χώρα εμπλακεί σε έναν άδικο πόλεμο για λογαριασμό του νεοχιτλερικού άξονα. Αυτό το αποδεικνύει η ανοιχτή υποστήριξη που έδωσε στη χιτλερική συμμορία πάνω στη σύλληψη της ο θεωρητικός του ρώσικου νεοχιτλερικού ιμπεριαλισμού και μιλιταρισμού και για χρόνια στενός σύμβουλος του Πούτιν Αλεξάντερ Ντούγκιν. Σήμερα η ΧΑ εμφανίζεται διωκόμενη και ιδιαίτερα στοχευμένη από το ΣΥΡΙΖΑ αλλά ουσιαστικά προστατεύεται από αυτόν καθώς τα 4 κυβερνητικά κανάλια που μπορούσαν να καταρρακώσουν το κύρος της ΧΑ με μεγάλες ανταποκρίσεις, παρουσιάσεις και αναλύσεις της Δίκης την έχουν κρύψει εντελώς όπως και η κυβέρνηση Σαμαρά προηγούμενα. Μάλιστα η ΝΔ ακολουθώντας τον Σαμαρά στη φασιστική γραμμή του στο μακεδονικό βοήθησε στην αναβίωση του εθνοφασισμού και στο μέγαλωμα της πολιτικής βάσης των ναζί στην νεολαία.

Το ψευτοΚΚΕ είναι φασιστικό στην ηγεσία και στα περισσότερα στελέχη του. Τα μέλη της βάσης του έχουν μάθει να περιφρονούν τις πλατειές μάζες και την πολιτική δημοκρατία, αλλά δεν είναι υποχρεωτικά φασίστες, ενώ αρκετοί ψηφοφόροι του είναι παραπλανημένοι αριστεροί. Το κόμμα αυτό τσακίζει κάθε δημοκρατία στα συνδικάτα και γι αυτό θέλει μόνο τα κλαδικά που μπορεί να τα ελέγχει λόγω των πολλών κομματικών μελών του και όχι τα επιχειρησιακά σωματεία που λόγω του πραξικοπηματισμού και της αντιδημοκρατίας δεν μπορεί να τα ελέγχει. Υποδειγματικό φασιστικό σωματείο του ψευτοΚΚΕ είναι το πανελλαδικό κλαδικό του Μετάλλου με έδρα τον Πειραιά, όπου ασκεί ωμή βία και απροκάλυπτη νοθεία και μέσω του οποίου ασκούσε έλεγχο της επισκευαστικής Ζώνης Περάματος, κάνοντας εκβιαστικές συναλλαγές με την εργοδοσία μέσα από τις κρατικές επιτροπές υγιεινής και ασφάλειας που ελέγχει. Μόλις πήρε η Κίνα τη Ζώνη και με την έγκρισή της στήσανε και οι ναζί της ΧΑ ένα παράνομο ρατσιστικό σωματείο.

Το μεγάλο βήμα στον ανοιχτό φασισμό το έκανε πρόσφατα όταν άρχισε να χρησιμοποιεί τον στρατό των τραμπουκικών του με απόλυτη κρατική κάλυψη, για

να διαλύει συνδικαλιστικά συνδέρια δευτεροβάθμιων σωματείων και τελικά το ίδιο το συνδέριο της ΓΣΕΕ πράγμα που το έκανε δυο φορές με την απόλυτη κάλυψη της κυβέρνησης, της αστυνομίας και της Δικαιοσύνης και την ουσιαστική αποδοχή αυτού του πραξικοπήματος από όλη την αντιπολίτευση. Το ότι σύσσωμο το κράτος και μάλιστα η Δικαιοσύνη αποδέχτηκε αυτή την επαναλαμβανόμενη βία και κατ'αρχήν καθαίρεσε την ηγεσία της ΓΣΕΕ, αποδεικνύει ότι το ψευτοΚΚΕ δεν είναι μόνο ένα αστικό κόμμα αλλά η συμπύκνωση της αστικής εξουσίας στη χώρα, και ότι ο φασιστικός στρατός του έχει από δω και μπρος το ελεύθερο για νέα βία για την απόκτηση της απόλυτης εξουσίας κατ'αρχήν στα συνδικάτα.

Στόχος του ψευτοΚΚΕ είναι, μέσα από τον φασιστικό έλεγχο των συνδικάτων, να υποχρεώσει κάθε εργοδοσία να ενταχθεί στο πλάνο εξουσίας των αφεντικών του. Ταυτόχρονα όντας το μεγαλύτερο οργανωμένο κόμμα της χώρας μπορεί να χρησιμοποιήσει την κινητοποιήσιμη μάζα του, κατά τα άλλα εξαιρετικά μειοψηφική στο λαό, για να την εμφανίσει σαν λαϊκή εξέγερση για ένα πολιτικό η ακόμα και στρατιωτικό τάχα αντικαπιταλιστικό και αντιιμπεριαλιστικό πραξικόπημα. Στην ουσία η βίαιη κατάργηση του Συνεδρίου και της ηγεσίας της ΓΣΕΕ από το ψευτοΚΚΕ και το κράτος είναι η πρώτη πράξη της εισαγωγής της χώρας στο δρόμο της κοινοβουλευτικής δικτατορίας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ είναι φασιστικός στα ηγετικά στελέχη του, έχει μπόλικους καιροσκόπους αστούς νέους τύπου σε όλη του την ιεραρχία, και έχει στον κόσμο που το υποστηρίζει αρκετούς δημοκράτες. Όμως είναι τακτικά το πιο επικίνδυνο από τα τρία φασιστικά κόμματα γιατί τη βία του μπορεί να την ασκεί κύρια μέσα από την κρατική εξουσία που διαθέτει από όπου παραβιάζει κάθε νομιμότητα και επιχειρεί δραστήριες εκκαθαρίσεις μέσα στο δικαστικό σώμα, εκβιάζοντας, και πιέζοντας με κάθε τρόπο τους δικαστικούς που του αντιστέκονται. Ταυτόχρονα πάλι με πραξικοπηματικές παράνομες μεθοδεύσεις και με μια νομοθεσία που ψηφίστηκε και από τους ναζιστές της ΧΑ αλλά συνάντησε τις αντιστάσεις της πλειοψηφίας των δικαστών του ΣΤΕ, αύξησε την επιρροή του στα υπάρχοντα τηλεοπτικά κανάλια, έκλεισε το κανάλι της πιο ευρωπαϊκόφιλης και ανοιχτά αντιπουτινικής μερίδας της άρχουσας τάξης, το ΜΕΓΚΑ, και έδωσε πανελλαδικής

εμβέλειας κανάλι, στο ΟΠΕΝ του Σαββίδη, δηλαδή στην ίδια την πουτινική Ρωσία η οποία ρίχνει όλο το αναγκαίο χρήμα για να μπορεί να το κάνει απευθείας κέντρο της προπαγάνδας της στην Ελλάδα.

Βέβαια ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι το πρώτο φασιστικό κόμμα που αποσπάει κρατική εξουσία και τη χρησιμοποιεί με αφάνταστη αποτελεσματικότητα για να προωθήσει τις θέσεις των ιμπεριαλιστικών αφεντικών του. Η πρωτοτυπία του είναι ότι εδώ και δεκαετίες έχει στη διάθεσή του έναν πολύμορφο φασιστικό στρατό η καλύτερα στρατούς της σχετικά πιο ανοιχτής ακόμα και ένοπλης βίας, για τους οποίους όπως είναι φυσικό δεν παίρνει ποτέ ούτε την πολιτική, ούτε ακόμα περισσότερο την οργανωτική ευθύνη, όπως σε ένα βαθμό κάνει το ψευτοΚΚΕ για τον δικό του στρατό. Οι στρατοί που υπηρετούν τον ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να έχουν, και το πιθανότερο οργανωτικά έχουν την καθοδήγηση τους εκτός ΣΥΡΙΖΑ, αλλά πολιτικά κάθε ένα της βίας τους λειτουργεί υπέρ του. Από την πλευρά του ο ΣΥΡΙΖΑ πάντα καταδικάζει στη μορφή τη δράση των στρατών του. Απλά μέσα από τις αναρίθμητες συνιστώσες και τα εξειδικευμένα στελέχη του αναγνωρίζει αυτούς τους στρατούς σαν λαϊκούς αγωνιστικούς που απλά κάνουν λάθος, και έτσι αναλαμβάνει την ιδεολογική και νομική κάλυψη τους. Μάλιστα αφού ήρθε στην εξουσία εξασφαλίζει και την αστυνομική και τη δικαστική τους προστασία, αναβαθμίζοντάς τους αντικειμενικά από παρακρατικούς σε κρατικούς στρατούς. Το κοινό πολιτικό χαρακτηριστικό όλων αυτών των στρατών είναι ότι εμφανίζονται σαν «αριστεροί» με την αναρχική ή την κομμουνιστική έννοια επειδή εκτελούν την βαθειά γραμμή, την στρατηγική γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ η οποία, όπως είπαμε είναι ίδια με την στρατηγική γραμμή του ψευτοΚΚΕ. Δηλαδή ασκούν τη βία τους επιλεκτικά ακριβώς πάνω στα τμήματα της αστικής τάξης, του κράτους, η του ιμπεριαλισμού που ο ΣΥΡΙΖΑ θέλει κάθε φορά να τρομοκρατεί αλλά δεν μπορεί να το κάνει ανοιχτά όσο δεν θέλει να χαλάσει την εισοδιστική τακτική που επιβάλλει στον ίδιο να φαίνεται όσο πρέπει δεξιός, δηλαδή μεγαλοαστικός, φιλελεύθερος, συμβιβασμένος και πάνω απ' όλα πουλημένος στους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Για παράδειγμα ένας άλλος, σχετικά μαζικός, ψευτοαναρχικός στρατός χρειαζόταν να εξυπηρετήσει το ΣΥΡΙΖΑ για να ασκη-

θεί η κατάλληλη βία ακόμα και στους μεταλλωρύχους της Κασσάνδρας ώστε οι Καναδοί να μην προχωρήσουν στη μεταλλουργία χρυσού, ωστόσο έρθει ο ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση και πρακτικά την απαγορεύσει. Ένας άλλος πιο παράνομος στρατός έπρεπε ξαφνικά να εμφανιστεί για να τρομοκρατήσει με μια βόμβα την δικαστίνα Τσατάνη ώστε να προχωρήσει στις διώξεις που απαιτούσε φορτικά από αυτήν ο υφυπουργός του ΣΥΡΙΖΑ Παπαγγελόπουλος και άλλη μια στον αντεισαγγελέα Ντογιάνο που διακαώς ήθελε να τον ξεφορτωθεί ο ΣΥΡΙΖΑ ιδιαίτερα από την ώρα που έβγαλε ολόκληρη τη Χρ. Αυγή εγκληματική συμμορία και όχι ένα μέρος της, δηλαδή τη συμμορία Μιχαλολιάκου, όπως θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ. Τέλος ένας άλλος στρατός εμφανίστηκε την ώρα που χρειάστηκε να τρομοκρατηθεί ο ΣΚΑΙ την ίδια ώρα που δεχόταν τα λυσσαλέα πολιτικά πυρά και το εμπάρκο του ΣΥΡΙΖΑ, που δηλαδή βρισκόταν στο ίδιο δρόμο του κλεισίματος που είχε αποφασίσει ο ΣΥΡΙΖΑ για το ΜΕΓΚΑ. Τέλος είναι άλλου είδους στρατός αυτός του Ρουβίκωνα που ασκεί μελετημένη σε ένταση βία, σπασίματα και εξευτελισμούς ενάντια σε πρόσωπα, εταιρείες και κρατικούς θεσμούς, που ο ίδιος δικάζει και καταδικάζει, και που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο είναι στόχοι της πολιτικής προπαγάνδας του ΣΥΡΙΖΑ. Ταυτόχρονα ο Ρουβίκωνας είναι και ένας πολιτικός μηχανισμός που με τη δράση του σαν ταξικός σωτήρας επιχειρεί να συσπειρώσει γύρω από τη βαθεία στρατηγική του ΣΥΡΙΖΑ, οπότε και του ψευτοΚΚΕ, ένα κομμάτι του σκληρά εκμεταλλεζόμενου προλεταριάτου του ιδιωτικού τομέα, που δεν έχει συνδικαλιστική οργάνωση. Το ότι ο Ρουβίκωνας εμφανίζεται ανοιχτά σαν πολιτικός στρατός του αρχιδεκαεφτανοεμβρίτη Κουφοντίνα την ίδια ώρα που αυτός έχει μαζί του τον Άρειο Πάγο, κόντρα στους πρωτοδικές του Βόλου είναι η δεύτερη μεγάλη ένδειξη μετά τον ξυλοδαρμό και την καθαίρεση της ΓΣΕΕ ότι η Ελλάδα έχει μπει για τα καλά στο δρόμο της φασιστικής κοινοβουλευτικής δικτατορίας. Το λέμε αυτό γιατί δεν υπήρξε ποτέ ούτε μια σφαίρα της 17Ν που δεν κατευθύνθηκε ενάντια σε ένα θύμα της που δεν ήταν ταυτόχρονα πολιτικός στόχος των εγκαθέτων της ρώσικης υπερδύναμης της χώρας. Οι φίλοι του Κουφοντίνα στην εξουσία είναι ο ρώσικος φασισμός στην εξουσία.

Πολλοί προοδευτικοί άνθρωποι μερδεύονται από τις αντιθέσεις, καμιά φορά και βίαιες, που εκδηλώνονται ανάμεσα σε αυτούς τους τρεις στρατούς και στα τρία

κόμματα που τους καθοδηγούν, ειδικά από την αντίθεση ΣΥΡΙΖΑ - ψευτοΚΚΕ από μια μεριά και ΧΑ από την άλλη. Αυτή όμως η αντίθεση είναι πραγματική μόνο στη βάση αλλά όχι στην ηγεσία. Στην ηγεσία υπάρχει μια κοινή και αδιαίρετη στρατηγική και οι λίγες μεταξύ τους συγκρούσεις οφείλονται από τη μια στο συμπληρωματικό και εξειδικευμένο ρόλο που παίζει ο καθένας από αυτούς στα πλαίσια της κοινής στρατηγικής και από την άλλη στο ότι ακριβώς αυτές οι συγκρούσεις καλύπτουν αυτή την κοινή στρατηγική και κυρίως την κοινή πρακτική σε καίρια πολιτικά ζητήματα στα μάτια της βάσης τους.

Όμως η βαθύτερη ενότητα των τριών στρατών αποκαλύπτεται 1) όταν από κοινού σαμποτάρουν κάθε ντόπια ή δυτική παραγωγική επένδυση στρατηγικής σημασίας (δες πχ Χαλυβουργία Ασπροπύργου, Χρυσός Χαλκιδικής, Επένδυση στο Ελληνικό) και ταυτόχρονα υποστηρίζουν με την πράξη τους κάθε ρωσοκινέζικη αποικιακή αρπαγή στη χώρα και κάθε ρεμούλα, 2) όταν από κοινού ψηφίζουν για να χάνουν τα τηλεοπτικά κανάλια οι ντόπιοι μεγαλοαστοί εχθροί τους και να τα παίρνουν κυρίως τα ρώσικα αφεντικά τους, ενώ υποστηρίζουν όλες τις εκκαθαρίσεις στη Δικαιοσύνη και 3) όταν από κοινού υποστηρίζουν κάθε προσάρτηση και γενοκτονική επίθεση του ρωσοκινεζικού Άξονα απέναντι σε εξεγερμένους λαούς και κυρίαρχες χώρες. Όμως αυτό που τους προδίδει και τους ενοποιεί βαθύτερα, όπως κάθε γνήσιο φασίστα, είναι όταν με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο, δειλά ή με θράσος, συλλογικά ή με επιμέρους στελέχη τους ανάλογα με τη στιγμή και τις ανάγκες των συμμαχιών τους εκδηλώνουν τον κανιβαλισμό τους, δηλαδή τον αντισημιτισμό τους, που μετά τον β παγκόσμιο κρύβεται πίσω από τη θέση της κατάργησης που σημαίνει την εξαφάνιση του κράτους του Ισραήλ, που γι αυτό το λόγο αυτό και μόνο αυτό ονομάζεται δολοφονικό, την ώρα που οι φόντοι του ωχριούν μπροστά σε εκείνους των υπερδυνάμεων, ιδιαίτερα της ρώσικης.

Δεν είναι μάλιστα καθόλου τυχαίο που ένα από τα πολιτικά προστατευόμενα από το ΣΥΡΙΖΑ αποσπάσματα της σοσιαλφασιστικής βίας στη χώρα οι λεγόμενοι «Πυρήνες της φωτιάς (ΣΠΦ)» δείχνουν σε προκήρυξη τους ανοιχτά την ιδεολογική τους εκτίμηση στο ναζιστικό και αντισημιτικό απόσπασμα των μαύρων κρίνων του παλιού ναζιστή συνεργάτη του Μιχαλολιάκου Καλέντζη.

Παρά το ότι δεν κατεβαίνει, δήλωση υποστήριξης στην ΟΑΚΚΕ στην κάλη

Ας μας συγχωρέσουν οι άνθρωποι που διαβάζουν αυτό το προεκλογικό κείμενο, για το ότι είναι τόσο μακροσκελές. Κάναμε όμως αυτήν την επιλογή γιατί θελήσαμε να δώσουμε μια εικόνα για την κατάσταση της χώρας και κυρίως για τον κίνδυνο δικτατορίας που δεν είναι καθόλου συνηθισμένο να ακούει κανείς και που αν δινόταν με λιγότερα επιχειρήματα και παραδείγματα θα μπορούσε να εμφανιστεί σαν παρόδοξη η υπερβολική.

Μόνο έτσι μπορούμε όμως να περάσουμε σε συγκεκριμένες πολιτικές προτάσεις, πράγμα που μπορούμε να το κάνουμε με σχετικά μεγαλύτερη συντομία, γιατί στην συγκεκριμένη ιστορική στιγμή η κατανόηση της πραγματικότητας είναι το πιο δύσκολο κομμάτι του μεγάλου δρόμου που πρέπει να διανύσουμε για να την ανταλλάξουμε

Για μας λοιπόν το βασικό καθήκον της φάσης που διανύουμε είναι η αντίσταση και η παρεμπόδιση της φασιστικής δικτατορίας που έρχεται και η οποία είναι και η απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορούν οι μάζες να κινηθούν και να ανατρέψουν τόσο την πολιτική του βιομηχανικού σαμποτάζ, που σκοτώνει φυσικά και ψυχολογικά την εργατική τάξη και τον ελληνικό λαό ευρύτερα, όσο και την πολιτική της αρπαγής των στρατηγικών υποδομών και της αποικιοποίησης της χώρας από τον ρωσοκινέζικο νεοχιτλερικό άξονα.

Η μέθοδος για την αντίσταση στο φασισμό έχει εμβυθυνθεί θεωρητικά και έχει γίνει πράξη από τα αντιφασιστικά κινήματα του μεσοπολέμου κάτω από την καθοδήγηση της Τρίτης Διεθνούς. Είναι η μέθοδος του ενιαίου αντιφασιστικού μετώπου που για να είναι αποτελεσματικό πρέπει να στηρίζεται στο ενιαίο ταξικό μέτωπο της εργατικής τάξης, δηλαδή το μέτωπο της αντίστασης της απέναντι στην εργοδοσία, ιδιαίτερα στην πιο καταπιεστική και εκμεταλλευτική.

Η δυσκολία της σημερινής εποχής σε σχέση με εκείνη της Τρίτης Διεθνούς είναι ότι οι μεν φασίστες και ναζιστές είναι όπως και τότε φανεροί εχθροί της δημοκρατίας, αλλά οι ψευτοαριστεροί φασίστες τύπου ΣΥΡΙΖΑ, ψευτοΚΚΕ φαίνονται λιγότερο σαν τέτοιοι. Έτσι σήμερα το αντιφασιστικό μέτωπο θέλει βαθειά, επίμονη και μακράς πνοή πολιτική δουλειά για να πραγματοποιηθεί, ακριβώς επειδή η ψευτοαριστερά το διασπά και το αποπροσανατολίζει. Το πιο δύσκολο για τους πραγματικούς αντιφασίστες σήμερα

είναι να αποδείξουν ότι οι ηγεσίες κομμάτων σαν τον ΣΥΡΙΖΑ, και το ψευτοΚΚΕ δεν είναι ιδεολογικοί απόγονοι της αντιφασιστικής αριστεράς του μεσοπολέμου, αλλά των πολιτικών αποσπασμάτων του γερμανικού ιμπεριαλιστικού μονοπώλιου. Ο κάθε τίμιος αριστερός μπορεί ωστόσο να δει ένα πράγμα, ότι στην πράξη, συχνά και στα λόγια, αυτοί δεν μισούν και δεν αντιπαλεύουν σήμερα τίποτα τόσο πολύ όσο τον αστικό δημοκρατισμό ακόμα και σε συμμαχία με τους ναζιστές, ενώ πάντα οι πραγματικοί κομμουνιστές υπεράσπιζαν τον αστικό δημοκρατισμό όταν αυτός δεχόταν την βία κάθε είδους φασιστών. Ο αστικός δημοκρατισμός μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν άδεια μορφή ώστε να γίνει εχθρικός προς τους κομμουνιστές μόνο σε συνθήκες επανάστασης οπότε γίνονται και αυτοί προς αυτόν. Όμως ποτέ δεν υπήρξε προεπαναστατική περίοδος όπου για επαναστάτες πέρναγαν τραμπούκοι με σιδερολοστούς που έπαιρναν την εξουσία στα συνδικάτα χάρη στα δικαστήρια, στην αστυνομία και στις κυβερνήσεις που την ίδια στιγμή τις κατήγγειλαν υποκριτικά για αντιλαϊκές, ενώ αυτές τους προστάτευαν για να δέρνουν τους ρεφορμιστές. Ούτε μέτραγαν ποτέ για επαναστάτες διαδηλωτές που καίγανε και σπάγανε ανενόχλητοι επί 10 μέρες στο κέντρο της πρωτεύουσας μια χώρας, για να έρθει το ανώτατο δικαστήριό της να τους δώσει ικανοποίηση σε έκτακτη σύγκλιση καταδικάζοντας τους παρακάτω δικαστές που τόλμησαν να τους αρνηθούν το αίτημα.

Όμως το βασικότερο δεν είναι οι ιστορικές εμπειρίες των λαών. Το βασικό είναι ότι ήδη οι πλατειές εργαζόμενες και δημοκρατικές μάζες αρχίζουν να βλέπουν από την άμεση εμπειρία τους την αντεργατική, αυταρχική, και σε επιμέρους ζητήματα και φασιστική φύση της ψευτοαριστεράς. Γι αυτό άλλωστε το ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο, δηλαδή το μέτωπο όλων των δημοκρατικών ανθρώπων αλλά και το ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο, δηλαδή το πλατύ μέτωπο όλων των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς ενάντια στην άγρια καταπίεση που ήδη δέχονται παντού, θα κάνουν με ακόμα μεγαλύτερη έμφαση από όσο στο μεσοπόλεμο τη διάκριση ανάμεσα στην ηγεσία και τη βάση της ψευτοαριστεράς.

Από την άλλη όταν μιλάμε για ενιαίο αντιφασιστικό μέτωπο δεν σημαίνει ότι σε αυτό μπορούν να περιληφθούν σήμερα τα μισοδημοκρατικά κόμματα της αστικής τάξης, όπως είναι η ΝΔ, το ΠΑΣΟΚ ή άλλα μικρότερα όπως το Ποτάμι, σαν τέτοια

παρόλο που οι περισσότεροι ψηφοφόροι τους αλλά και αρκετά στελέχη τους είναι δημοκρατικά και το αντιφασιστικό μέτωπο πρέπει να κάνει σε αυτούς κάλεσμα συμμετοχής. Ο λόγος είναι ότι οι ηγέτες αυτών των κομμάτων και η πλειοψηφία των στελεχών τους στηρίζουν ουσιαστικά η προωθούν δραστήρια την πολιτική των φαιο«κόκκινων» και του φασιστικού ρωσοκινεζικού άξονα. Είναι με λίγα λόγια συνεργάτες των φασιστών και μάλιστα μέλη του κρατικού μηχανισμού που αυτός έχει στήσει τα τελευταία χρόνια.

Αυτός ο τελευταίος είναι και ο λόγος που δεν πρέπει οι δημοκρατικοί άνθρωποι που απεχθάνονται τον ΣΥΡΙΖΑ να έχουν την αυταπάτη ότι η ΝΔ ή το ΠΑΣΟΚ θα τον ανατρέψουν. Αυτό όχι μόνο και όχι τόσο γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ έχει στήσει σε μεγάλο βαθμό το φασιστικό κράτος και παρακράτος του και έχει στα χέρια του γερούς μοχλούς οικονομικής, πολιτικής, και διοικητικής εξουσίας, αλλά γιατί και ο Μητσοτάκης και η Γεννηματά, είναι ουσιαστικά μόνες δύο κομμάτων που την αληθινή εξουσία τους την έχουν οι Καραμανλής και Λαλιώτης αντίστοιχα, δηλαδή οι πιο σταθεροί φίλοι του ΣΥΡΙΖΑ που όπως οι επικεφαλής του ΣΥΡΙΖΑ είναι πιστοί υπηρέτες της ρώσικης υπερδύναμης. Το μόνο καλό που μπορεί να κάνει η πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, που για να είναι καλό πραγματικά δεν πρέπει να πάνε καλά οι δύο του πραγματικοί στρατηγικοί του σύμμαχοι, δηλαδή η ΧΑ και το ψευτοΚΚΕ, είναι να καθυστερήσει σε κάποιο βαθμό η άλωση του κράτους από το φασισμό. Όμως το αντάλλαγμα για μια κυβέρνηση ΝΔ είναι αυτή να χάσει κάθε λαϊκή υποστήριξη γιατί αρκετά σύντομα θα καταρρεύσει το οικονομικό της πρόγραμμα περί επενδύσεων και κάθε δημοκράτης μέσα της θα κυνηγηθεί άγρια από το θυμωμένο πλήθος που οι φασίστες ξέρουν να ξεσηκώνουν.

Αυτό που θέλουμε εδώ να πούμε είναι ότι αληθινή κυβερνητική εναλλακτική στο ΣΥΡΙΖΑ μπορεί να προκύψει μόνο μετά από ένα πολύ μαζικό και πολιτικά συνειδητοποιημένο αντιφασιστικό κίνημα που να ξέρει καλά που το πάνε τα τρία φασιστικά κόμματα, αλλά και οι φίλοι τους μέσα στη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ, δηλαδή ποιος είναι το νέο ιμπεριαλιστικό αφεντικό της χώρας, και, κυρίως, αυτό το μέτωπο να μιλάει βαθιά στην εμπειρία και τους πόθους του εργαζόμενου λαού. Όλα θα κριθούν από το πόσο γρήγορα θα μπορέσει να οργανωθεί σε κάθε χώρο δουλειάς, (αλλά και σε κάθε επαγ-

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ ΤΟ ΣΑΜΠΟΤΑΖ ΜΕΣΩ ΤΗΣ ΥΨΗΛΗΣ ΤΙΜΗΣ ΤΟΥ ΡΕΥΜΑΤΟΣ

Εναν ακόμη δυναμική στο ήδη έτοιμο να καταρρεύσει οικοδόμημα της ελληνικής βαριάς βιομηχανίας ήρθε να βάλει η απόφαση του ΔΣ της κρατικής ΔΕΗ της 19 του Μάρτη. Πρόκειται για την αύξηση κατά 10% της τιμής του ηλεκτρικού ρεύματος υψηλής τάσης που αυτή πουλά. Οι καταναλωτές υψηλής τάσης είναι κατά κύριο λόγο τα εργοστάσια της βαριάς βιομηχανίας, ιδιαίτερα δε οι ενεργοβόρες βιομηχανίες.

Το πρόβλημα για τις ενεργοβόρες βιομηχανίες βρίσκεται στο γεγονός ότι το κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας που καταναλώνουν αποτελεί το σημαντικότερο μέρος του κόστους παραγωγής τους. Ο παρακάτω πίνακας δείχνει πως διαμορφώνουν το κόστος τα διάφορα συστατικά μέρη της παραγωγής χάλυβα στη χώρα και αποτελεί ενδεικτικό παράδειγμα για κάθε ενεργοβόρο βιομηχανία.

Ο πίνακας δείχνει ότι η οποία-

Ποσοστά κυριότερων συντελεστών παραγωγής (στοιχεία 2013)		
Ηλεκτρική ενέργεια	34%	Συνολικό Ενεργειακό Κόστος=34%+22%=56%
Φυσικό αέριο	22%	
Εργατικά	20%	
Λοιπά	24%	

Τα στοιχεία είναι από τη μελέτη της EBICKEN: (<http://www.unicen.gr/images/pages/files/Energy%20and%20steel%20industry.pdf>).

δήποτε αλλαγή στο κόστος της ηλεκτρικής ενέργειας σημαίνει σημαντική αλλαγή στο συνολικό κόστος του τελικού προϊόντος της βιομηχανίας.

Σε άρθρο που δημοσιεύτηκε στην Καθημερινή της 6-12-2018, τα κόστη για την ηλεκτρική ενέργεια των τιμολογίων βιομηχανικών καταναλωτών διαμορφώνονται όπως φαίνονται στον παρακάτω πίνακα για ορισμένες ευρωπαϊκές χώρες (οι τιμές είναι σε ευρώ/MWh).

Όπως τονίζεται στο ίδιο άρθρο: «Στο δεύτερο εξάμηνο του έτους τα βιομηχανικά τιμολόγια έχουν αυξηθεί κατά 20% λόγω της σημαντικής αύξησης των εκπο-

ΧΩΡΑ	ΑΝΤΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ ΤΙΜΗ	ΦΟΡΟΙ	ΤΕΛΙΚΗ ΤΙΜΗ
ΕΛΛΑΔΑ	54,6	11,4	66
ΓΕΡΜΑΝΙΑ	31,3	5,7	37
ΒΕΛΓΙΟ	38	11,7	49,7
ΟΛΛΑΝΔΙΑ	36,1	3,3	39,4
ΓΑΛΛΙΑ	38,2	3,8	42

μπών CO2 με αποτέλεσμα η διαφορά της τιμής της ηλεκτρικής ενέργειας μεταξύ της ελληνικής βιομηχανίας και των Ευρωπαϊκών ανταγωνιστών της να ανέλθει

δεν είναι καν μέσο της

ΕΚΤΙΜΗΣΗ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ ΚΑΙ ΙΣΟΖΥΓΙΟ ΔΙΑΣΥΝΔΕΣΕΩΝ (GWh)		
9453 GWh		
ΑΝΑ ΚΑΥΣΙΜΟ	ΠΟΣΟΤΗΤΑ	ΠΟΣΟΣΤΟ %
ΦΥΣΙΚΟΥ ΑΕΡΙΟΥ	3400	36
ΛΙΓΝΙΤΙΚΗ	2266	24
ΠΑΡΑΓΩΓΗ ΣΤΟ ΔΙΚΤΥΟ	641	7
ΙΣΟΖΥΓΙΟ ΔΙΑΣΥΝΔΕΣΕΩΝ	1092	12
ΑΠΕ ΣΕ Υ/Σ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ	1342	14
ΑΛΛΑ	0	0
ΥΔΡΟΗΛΕΚΤΡΙΚΗ	712	7

- Δεν περιλαμβάνεται η ζήτηση στα μη διασυνδεδεμένα νησιά
- Η παραγωγή αναφέρεται στο σημείο έγχυσης στο Σύστημα
- Η παραγωγή στο Δίκτυο προκύπτει από πιστοποιημένες μετρήσεις για τη Μέση Τάση και εκτιμήσεις για τη Χαμηλή Τάση

Σύμφωνα με έρευνα του IOBE για τις τιμές του φυσικού αερίου για την προμήθεια των διαφόρων βιομηχανιών «Τα πιο πρόσφατα στοιχεία δείχνουν ότι οι τιμές φυσικού αερίου για τις επιχειρήσεις στην Ελλάδα παραμένουν υψηλότερες κατά 12% από τον μέσο όρο της ΕΕ-28...» (<https://www.newsit.gr/energeia/27> Απρ.2018). Σύμφωνα με τον πρόεδρο της EBICKEN: «Πώς όμως θα μπορέσει η βιομηχανία να επιβιώσει και να αναπτυχθεί με τόσο υψηλό κόστος ενέργειας; Το ενεργειακό μείγμα αποτελεί τον πλέον κρίσιμο παράγοντα που θα καθορίσει την παραγωγική Ανάπτυξη της Χώρας...Η ανάπτυξη

στο 60%»(τα έντονα δικά μας). Η ηλεκτρική ενέργεια παράγεται από τη ΔΕΗ κυρίως. Ο τελευταίος πίνακας δείχνει το ενεργειακό μείγμα για τον Ιανουάριο-Φεβρουάριο

Τα στοιχεία είναι από http://www.admie.gr/fileadmin/groups/EDRETH/Monthly_Energy_Reports/Energy_Report_201902_v1.pdf

Όπως μπορούμε να παρατηρήσουμε το μεγαλύτερο ποσοστό της πρώτης ύλης αποτελεί το φυσικό αέριο, το οποίο σε ποσοστό 78% η χώρα προμηθεύεται από τη Ρωσία (<http://www.rae.gr/old/sub3/3B/3b2.htm>), έχοντας έτσι εξαρτήσει σχεδόν ολοκλη-

k-kouklelis:-telika-theloume-eghoria-paragogi;-o-iekseklikseis-prooionizoun-heirotetes-meres%E2%80%A6). Αλλά η συμμετοχή του λιγνίτη στην παραγωγή ηλεκτρικής ενέργειας θα μειωθεί ακόμη περισσότερο. Όπως είχε δηλώσει ο υπουργός οικονομίας Σταθάκης παλιότερα «Αναπόδραστη εξέλιξη θεωρείται μέχρι το 2030 η συρρίκνωση της συμμετοχής του λιγνίτη στο ενεργειακό μείγμα της χώρας σε ποσοστά μπορεί και μεταξύ 20%-25%»(<https://energypress.gr/4-4-17>). Όμως φρόντισε να ανανεώσει αυτήν την επιλογή: «Η ΔΕΗ βρίσκεται εμφανώς σε μεταβατικό στάδιο,

energeiako-migma, 5-2-2019). Αντίθετα από ότι συμβαίνει σε όλες τις άλλες Ευρωπαϊκές χώρες, που διαθέτουν εγχώριες πηγές ενέργειας, οι πυρηνικές μονάδες, οι λιθάνθρακες και τα υδροηλεκτρικά τροφοδοτούν με φθηνή ηλεκτρική ενέργεια την βιομηχανία τους (παραδείγματα, Δανία, Γερμανία, Γαλλία, Πολωνία κτλ.), στη χώρα μας η βιομηχανία της θα παραμείνει δέσμια του ρωσικού φυσικού αερίου, γιατί αυτή είναι η διακομματική επιλογή του σαμποταρίσματος και της διάλυσης της βιομηχανίας της οποίας οι ιδιοκτήτες δεν ανήκουν στη νέα ρωσόδουλη αστική τάξη.

ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ ΣΤΟ ΦΑΙΟ-«ΚΟΚΚΙΝΟ» ΦΑΣΙΣΜΟ

Συνέχεια από τη σελ.7

γευματικό σωματείο, ακόμα και σε κάθε σύλλογο γειτονιάς) ένας λαϊκός αντιφασιστικός πυρήνας ανοιχτός σε κάθε δημοκράτη εργαζόμενο που θα προσπαθήσει, αντιπαλεύοντας με βαθιά δημοκρατία στις γραμμές του κάθε σχεταρισμό, να παλέψει ενάντια στην υπερεκμετάλλευση και στην εξόντωση στη δουλειά και ταυτόχρονα ενάντια στο παραγωγικό και επιστημονικό-εκπαιδευτικό σαμποτάζ, και να εξηγήσει υπομονετικά ξανά και ξανά τις πολιτικές θέσεις του ενιαίου αντιφασιστικού μέτωπου και να κερδίσει την μεγάλη πλειοψη-

φία. Μόνο έτσι, στηριγμένος στις δικές του οργανωμένες δυνάμεις θα μπορέσει ο λαός μας, έχοντας επικεφαλής του το βιομηχανικό προλεταριάτο και με μέθοδο του το αντιφασιστικό μέτωπο να σώσει την χώρα φτάνοντας ακόμα και σε μια μορφή αντιφασιστικής κυβέρνησης, η όπως έλεγε ο Δημητρώφ κυβέρνηση αντιφασιστικής δημοκρατίας που δεν θα είναι σοσιαλιστική αλλά θα έχει σα στόχο της να εμποδίσει την άνοδο του φασισμού. Σε αυτή του την προσπάθεια το αντιφασιστικό μέτωπο μπορεί να αξιοποιήσει κάποια μειοψηφικά τμήματα της αστικής τάξης που θέλουν να αντισταθούν

στο σαμποτάζ και τη δικτατορία, ξέροντας ότι η αστική τάξη σαν τέτοια στην πλειοψηφία της θα έχει την τάση να συνεργάζεται με τους φασίστες σαμποταρίστες και τους ξένους προστάτες τους.

Για να κάνουμε σαφές το πόσο πολύ πιστεύουμε ότι η μόνη διέξοδος για τη χώρα είναι η γραμμή που μόλις αναφέραμε, και εφόσον όπως είπαμε δεν μπορούμε να κατεβούμε σε αυτές τις εκλογές, καλούμε όσους συμφωνούν με αυτήν την κατεύθυνση πάλης να ρίξουν στην κάλη το λευκό ψηφοδέλτιο που μοιράζεται μαζί με τα άλλα στις εφορευτικές και να γράψουμε πάνω τη λέξη ΟΑΚΚΕ με ένα σφυροδρέπανο

στη αρχή. Τυπικά αυτό είναι ένα άκυρο ψηφοδέλτιο αλλά ουσιαστικά είναι μια δήλωση που κάνει η ΟΑΚΚΕ, και που ζυμώνει κάθε ψηφοφόρος της στο λαό ότι η ΟΑΚΚΕ παλεύει τη μόνη σωστή συνολική πολιτική γραμμή διεξόδου για τη χώρα και γι αυτό πρέπει αυτή αποφασιστικά να υποστηριχθεί και να δυναμώσει σε όλα τα επίπεδα. Η ανάπτυξη της ΟΑΚΚΕ είναι μια πολιτική ανάγκη για τη χώρα και γι αυτό μπορεί τώρα να ξεκινήσει ουσιαστικά, επειδή μόλις τώρα μετά από 40 ολόκληρα χρόνια παραγωγικού σαμποτάζ, ιδιαίτερα βιομηχανικού αρχίζει να φαίνεται ποιοι επωφελήθηκαν από αυτήν

την υλική οπισθοδρόμηση της χώρας και έχουν αρχίσει να αρπάζουν ό,τι αξίζει σε αυτήν, ενώ ταυτόχρονα οι πολιτικοί τους φίλοι και εκπρόσωποι επιχειρούν άλματα προς την πολιτική δικτατορία.

*Από τότε οι τράπεζες περάσανε στον έλεγχο κυρίως δυτικών hedge funds, που όμως ακόμα δεν έχουν πάρει πίσω τα λεφτά τους γιατί οι τράπεζες παραμένουν υπερχρεωμένες λόγω συγκεκριμένου αλλά και γενικότερου παραγωγικού σαμποτάζ. Το σε ποιο κεφάλαιο θα καταλήξουν τελικά οι είναι κάτι που θα κριθεί αργότερα..

Ο προβοκάτορας Τραμπ σπρώχνει το Ιράν ορμητικά στην αγκαλιά της πουτινικής Ρωσίας

Οι προβοκάτσιες Τραμπ αρχίζουν να παίρνουν κατακλυσµιαία µορφή, ιδιαίτερα όσον αφορά στην ενεργειακή αχίλλεια φτέρνα της Δύσης, δηλαδή το παγκόσµιο επίκεντρο της παραγωγής και ροών πετρελαίου, τη Μέση Ανατολή. Και φυσικά το αιώνιο «κέντρο» σε όλες τις ευρείες κλίµακας άδικες διεθνείς αντιπαραθέσεις και αλληλοφαγώµατα, η πουτινική Ρωσία, είναι ήδη εκεί, καλά πλασαρισµένη, για να δρέψει τους καρπούς της δράσης του ανθρώπου που τόσο ωµά έσπρωξε και βοήθησε ώστε να γίνει αρχηγός του αµερικανικού κράτους.

Ο Τραμπ, µολονότι εμφανίζεται ανοικτά να µην έχει κανένα πρόβληµα µε δικτάτορες, δικτατορίσκους, βασιανιστές και τραμπούκους σαν τον ίδιο ανά τον πλανήτη (οπότε δεν θα έπρεπε, κάτω από αυτό το πρίσμα, να έχει ιδιαίτερο πρόβληµα ούτε µε τους Ιρανούς ισλαμοφασίστες δικτάτορες), ήρθε στην εξουσία ως διαπύσιος κήρυκας της αποχώρησης των ΗΠΑ από τη συµφωνία των Έξι (ΗΠΑ, Ρωσία, Μεγάλη Βρετανία, Γαλλία, Κίνα, Γερµανία) µε το Ιράν για το πυρηνικό πρόγραµµα του τελευταίου. Στόχος της οµπαµικής, επίσης βρώµικης αυτής συµφωνίας ήταν να εξασφαλιστεί ότι η Τεχεράνη δεν θα είχε ποτέ την ικανότητα να αναπτύξει πυρηνικά όπλα, άρα ότι ο βαθµός εµπλουτισµού ουρανίου εντός ιρανικού εδάφους θα βρισκόταν πάντα υπό διεθνή έλεγχο, ώστε να διασφαλιστεί πως αυτός θα έχει ως µόνο στόχο ειρηνικές χρήσεις της πυρηνικής ενέργειας. Ο ιµπεριαλιστικού τύπου αυτός επεµβατισµός δεν στοιχειοθετήθηκε στη βάση του φασιστικού χαρακτήρα του καθεστώτος της Τεχεράνης, κάτι που ίσως έδινε στη συµφωνία και µια δηµοκρατική πλευρά, αλλά στη βάση της µη διάδοσης των πυρηνικών όπλων, µιας ιµπεριαλιστικής αρχής που επιτρέπει στις υπερδυνάµεις και στους ιµπεριαλιστές δεύτερης γραµµής να έχουν εκατοντάδες (ή και χιλιάδες στην περίπτωση των Ρωσίας-ΗΠΑ) πυρηνικές κεφαλές, αλλά απαγορεύει σε οποιαδήποτε άλλη χώρα του δεύτερου και του τρίτου κόσµου να αποκτήσει αυτό το όπλο για να στερεώσει την εθνική της ανεξαρτησία.

Ο τραμπούκος του Λευκού Οίκου, λοιπόν, ο οποίος εμφανίζεται ως µέγας υπερασπιστής της ακεραιότητας του Ισραήλ (ενώ στην πραγµατικότητα είναι υπονοµευτής της, µαζί µε την δεξιά σωβινιστική γραµµή του έξαλλα φιλοτραµπικού και φιλοπουτινικού Νετανιάχου), απέσυρε τις ΗΠΑ από τη συµφωνία µε το Ιράν, οδηγώντας πρακτικά στο ψαλίδισµα και σιγά σιγά στην κατάρρευσή της, αφού απειλεί µε κυρώσεις εταιρείες και οργανισµούς που συναλλάσσονται µε το Ιράν σε διάφορα επίπεδα.

Παρά το γεγονός ότι οι ευρωπαϊκές κυβερνήσεις εμφανίστη-

καν να θέλουν να συνεχίσουν απρόσκοπτα την εφαρµογή της, τα ευρωπαϊκά µονοπώλια, που δεν έχουν καµία διάθεση να βυθιστούν οικονοµικά ανοίγοντας πόλεµο µε την Ουάσινγκτον και υφιστάµενα κυρώσεις, άρχισαν να φεύγουν τρέχοντας από το Ιράν, στο οποίο μόλις είχαν αρχίσει να «ανοίγουν» δουλειές, µετά τη συµφωνία του 2015. Συν τοις άλλοις, οι Ευρωπαίοι, σε στρατηγική παρακμή, συνεχίζουν (ακόµη και όσοι δεν είναι ρωσόδουλοι, αλλά απλώς υφιστάµενοι προς τη Μόσχα, όπως ο Μακρόν - βλ. G20 της 28ης-29ης Ιουνίου) να αντιµετωπίζουν τη Ρωσία ως «κέντρο», ως δύναµη δηλαδή την οποία έχουν ανάγκη ως διαµεσολαβητή µε όσους θεωρούν δίκαια ή άδικο ως «τριτοκοσµικούς τραμπούκους». Αυτός είναι ακριβώς ο θρίαµβος του Κρεµλίνου, που ενώ θέλει να κάθεται στα µεγάλα τραπέζια των ιµπεριαλιστών ως βασικός παίκτης και πυρηνική υπερδύναµη, θέλει ταυτόχρονα να υποδύεται προς τις δυνάµεις εκείνες στον Τρίτο Κόσµο που έχουν δίκαιες ή άδικες αντιθέσεις µε τη Δύση τον εξισοροποιητικό παράγοντα, να είναι δηλαδή ο καλυµµένος δήθεν «αντιιµπεριαλιστής» σύµμαχος τους στα τραπέζια των ισχυρών του πλανήτη.

Το Ιράν απαντά εδώ και λίγους µήνες µε συνεχείς µονοµερείς αποχωρήσεις από άρθρα της συµφωνίας, ως αντίποινα, κάτι που θα καταστήσει την τελευταία (σχεδόν ήδη το έχει κάνει) νεκρό γράµµα. Σηµαντικότερες ωστόσο είναι οι εσωτερικές εξελίξεις και η αναδιάταξη δυνάµεων εντός του ισλαμοφασιστικού καθεστώτος των µουλάδων της Τεχεράνης και το προς ποια κατεύθυνση τις σπρώχνει η κοινή στρατηγική (µε ανάλογο µοίρασµα ρόλων) Τραμπ - Ρωσίας. Όλη - όλη η φαινοµενικά αλλοπρόσαλλη τακτική Τραμπ, να κλιµακώνει τις πιέσεις και να απειλεί µε άµεση στρατιωτική δράση, κάνοντας πίσω την τελευταία στιγµή (υποτίθεται ως «καλός» και «µη πολεμοχαρής» έναντι των «γερακιών» στην Ουάσινγκτον) έχει ως στόχο την ενίσχυση των δυνάµεων εντός Ιράν που έχουν ως στρατηγική τους την υποταγή της Τεχεράνης στη Μόσχα ή εν πάσει περιπτώσει τη στρατηγική συµμαχία µαζί της, υποτίθεται για την επίτευξη των στόχων του ιρανικού τοπικού

ηγεµονισµού.

Στις δύο τελευταίες προεδρικές εκλογές, του 2013 και του 2017, ο πραγµατικός ηγέτης του καθεστώτος, αγιατολάχ Αλί Χαµενεΐ, στήριξε έµμεσα πλην σαφώς την υποψηφιότητα του Ρουχανί (προέδρου σήµερα του Ιράν), ως µιας γραµµής λελογισµένου ανοίγµατος στη Δύση και προσπάθειας το Ιράν να παίξει µε όρους ύφεσης και σχετικού *modus vivendi* µε τον οικονοµικά κυρίαρχο δυτικό ιµπεριαλισµό, διατηρώντας φυσικά τις περιφερειακές ηγεµονιστικές του φιλοδοξίες στον µουσουλµανικό κόσµο και ειδικότερα στη Μέση Ανατολή (π.χ. Συρία). Αυτή ήταν µια σχετική ήττα της σκληρά ρωσόφιλης σοσιαλφασιστικής γραµµής Αχµαντινετζάντ, η οποία είχε κυριαρχήσει την προηγούµενη οκταετία (2005-2013) και η οποία είχε αναδειχθεί σε πρωτοπορία της ρώσικης γραµµής του ενιαίου αντιδυτικού µετώπου υπό την ηγεσία της Μόσχας (βλ. τις στενότερες σχέσεις µε τον σοσιαλφασίστα Τσάβες της Βενεζουέλας).

Το ποντάρισμα του Χαµενεΐ στη γραµµή Ρουχανί φάνηκε να δικαιώνεται µε την επίτευξη της πυρηνικής συµφωνίας, καθώς ένα µεγάλο µέρος των δυτικών κυρώσεων άρχισε να αίρεται, κάτι που άρχισε να αποτυπώνεται και στα µεγέθη της ιρανικής οικονοµίας. Ο αντίπαλος του Ρουχανί, µάλιστα, Εµπραχίµ Ραΐσί, στις προεδρικές εκλογές του 2017, σκληρός ισλαμοφασίστας και γνωστός για τις εκτελέσεις πολιτικών κρατουµένων στις φυλακές τη δεκαετία του '80, είχε δεχθεί ράπισµα από την πλευρά του ανώτατου ηγέτη, όταν έγινε γνωστό πως διακινούσε σενάρια ότι ο ίδιος είναι ο εκλεκτός του για την προεδρία, ενώ είχε πλασάρει τον εαυτό του ανοικτά ως σύµμαχο της Ρωσίας, καθώς είχε συναντηθεί στην προεκλογική περίοδο µε τον πρόεδρο του Ταταρστάν (οµόσπονδης δηµοκρατίας της Ρωσίας µε µουσουλµανικό πληθυσµό). Η συνάντηση είχε διαφηµιστεί από το φιλικό προς τον Ραΐσί στρατόπεδο των ΜΜΕ του Ιράν ως συνάντηση µε τον «απεσταλµένο του προέδρου Πούτιν». Τότε τόσο τα µέσα της φράξιας Ρουχανί, όσο και δυνάµεις εθνικιστών µη ρωσόδουλων από την πιο σκληρή συντηρητική φράξια του ιρανικού καθεστώτος (ακόµη και από τους Φρουρούς της Επανάστασης) είχαν καλέσει τη Ρωσία να µείνει μακριά από την εµπλοκή στα εσωτερικά του Ιράν (<https://warsawinstitute.org/a-russian-thread-in-iranian-elections/>). Ο ιρανικός εθνικισµός έχει άλλωστε ιστορικά

αντιρωσική παράδοση, λόγω της επεκτατικής πολιτικής του τσαρισµού από τον 19ο αιώνα και των ταπεινωτικών όρων που έθετε στην Περσία, χρησιµοποιώντας τον ηγεµονισµό και τη στρατιωτική του δύναµη στον Καύκασο. Είναι χαρακτηριστικό ότι η µπρεζνιεφική Μόσχα σε γενικές γραµµές δεν είχε υποστηρίξει τους µουλάδες στον πόλεµο µε το Ιράκ το 1980-1988, αντίθετα εξόπλιζε το καθεστώς του Σαντάµ, ενώ και οι Ιρανοί κνίτες του Τουντέζ είχαν χτυπηθεί σκληρά από τον Χοµεΐνι τη δεκαετία του '80.

Όµως η τραµπική γραµµή της µετωπικής αντιπαραθέσης µε το Ιράν φάνηκε να δικαιώνει ως από µηχανής «ρώσικος» θεός τη θεωρία των πιο λυσσασµένων αντιδυτικών κύκλων της Τεχεράνης ότι η γραµµή σχετικής ύφεσης µε τη Δύση είναι άχρηστη και επιζήµια και οδηγεί το Ιράν σε ήττες και σε µείωση του περιφερειακού του ρόλου. Έτσι, ο «αρχιτέκτονας» της συµφωνίας και άνθρωπος της γραµµής Ρουχανί, υπουργός Εξωτερικών Ζαρίφ, υποχρεώθηκε σε ταπεινωτική παραίτηση την οποία ο Ρουχανί τελικώς δεν έκανε δεκτή, ενώ ο Χαµενεΐ, που λειτουργεί και ως εξισοροποιητικός παράγοντας µεταξύ των διάφορων τάσεων του καθεστώτος, διόρισε στις αρχές Μαρτίου του 2019 τον φιλοπουτινικό Ραΐσί στη θέση του επικεφαλής του δικαστικού συστήµατος της χώρας, το οποίο οι µουλάδες ελέγχουν απολύτως. Εκτός αυτού, και σε µία ακόµη κοµβικότερη για το µέλλον του Ιράν νίκη του, ο Ραΐσί εξελέγη α' αντιπρόεδρος της 88µελούς Συνέλευσης των Ειδικών, του σώµατος δηλαδή το οποίο θα εκλέξει τον νέο ανώτατο ηγέτη του Ιράν µετά τον θάνατο ή την παραίτηση του Χαµενεΐ. Ανώτατος ηγέτης σηµαίνει σε τελική ανάλυση δικτάτορας του Ιράν, αφού κάθε πράξη του προέδρου, του κοινοβουλίου, των ενόπλων δυνάµεων, του δικαστικού συστήµατος ή των Φρουρών της Επανάστασης (του ισλαμοφασιστικού στρατού που οι µουλάδες έχουν φτιάξει δίπλα και παράλληλα στις παραδοσιακές ένοπλες δυνάµεις της χώρας, µε πλήρη διάρθρωση στρατού ξηράς, ναυτικού, αεροπορίας και ειδικών δυνάµεων) τελεί υπό την αίρεση της έγκρισης του αρχηγού και «καθοδηγητή» του κράτους.

Το παιχνίδι της Ρωσίας εντός Ιράν παίζουν, ηθεληµένα ή αθέλητα, και οι δυνάµεις εκείνες που, σε απάντηση στην αντιραβινική γραµµή του Λευκού Οίκου, κινούνται µε ενέργειες όπως οι

επιθέσεις σε τάνκερ στα Στενά του Ορµούζ. Αν σκεφτεί πάντως κανείς ότι ο υποστράτηγος των Φρουρών Κασέµ Σολείµανί, αρχηγός της Δύναµης Κουντς, που είναι η δύναµη η επιφορτισµένη µε τις καλυµµένες επιχειρήσεις εκτός του ιρανικού εδάφους, διατηρεί στενότερες σχέσεις µε τη Ρωσία και το ρώσικο στρατιωτικό επιτελείο, ενώ ο ΟΗΕ του έχει επιβάλει κυρώσεις που ουσιαστικά του απαγορεύουν να πατήσει το πόδι του εκτός Ιράν (τις οποίες φυσικά η Ρωσία αγνοεί επιδεικτικά), µπορεί κανείς να σκεφτεί πόσο συντονισµένα µπορεί να δρουν προς όφελος του Κρεµλίνου οι προβοκάτορες και στις δύο πλευρές της αντιπαραθέσης Ουάσινγκτον - Τεχεράνης.

Στην ουσία πάντως, ο Τραμπ δεν επιδιώκει, όπως οι κλασικοί επεµβατιστές Ρεπουμπλικανοί νεοσυντηρητικοί, τύπου του συµβούλου του για θέµατα Εθνικής Ασφάλειας Μπόλτον, µια στρατιωτική αντιπαραθέση µε το Ιράν. Εκείνο που θέλει είναι να ενισχύσει, προς όφελος των Ρώσων φίλων του, την αντιδυτική φασιστική γραµµή **μέσα** στο καθεστώς των µουλάδων και τη στρατηγική εξάρτηση του Ιράν από τη Ρωσία, όπως ήδη έχει συμβεί, µε τη Μόσχα να αγοράζει ιρανικό πετρέλαιο έναντι µηχανολογικού εξοπλισµού και τροφίµων.

Αν σκεφτεί κανείς δε ότι, µετά την κτηνώδη δολοφονία του φιλικού προς τη Μουσουλµανική Αδελφότητα Κασόγκι στο σαουδαραβικό προξενείο στην Κωνσταντινούπολη, ο Σαουδάραβας µισοδικτάτορας πρίγκιπας Μοχάµεντ μπιν Σαλµάν βρέθηκε να υποστηρίζεται από τη Ρωσία και να δέχεται τα πυρά κυρίως των Ευρωπαίων, που κάνουν ό,τι µπορούν όχι για να του κόψουν τις σατράπικες δικτατορικές εκδηλώσεις, αλλά σε τελική ανάλυση για να τον στείλουν µια ώρα αρχύτερα στη Μόσχα - αλλά και το γεγονός ότι ο Ερντογάν, παρά τις ανεξαρτησιακές τάσεις του, είναι αυτός που κατ'εξοχήν πιέζεται - µέσω του µετώπου των ξετσιπώπα ρωσόφιλων Ελλάδας, Κύπρου, Αιγύπτου και του σωβινιστή Νετανιάχου, που εμφανίζονται µάλιστα ως «δυτικός αµερικανόφιλος άξονας» στην ανατολική Μεσόγειο - ώστε να πέσει στην αγκαλιά της Μόσχας, καταλαβαίνει κανείς ότι το σκηνικό µιας πλήρους ενεργειακής ασφυξίας για την Ευρώπη, πραγµα το οποίο αποτελεί όρο για τον παγκόσµιο πολεµικό ξεφάντωµα του ρωσοκινέζικου Άξονα, δεν είναι και τόσο μακρινό - πια - µέλλον.

ΟΙ ΑΛΛΑΓΕΣ ΤΟΥ ΠΟΙΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ ΑΝΟΙΓΟΥΝ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΚΑΝΙΒΑΛΙΣΜΟ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 7/6/2019

Λίγο πριν τη διάλυση της Βουλής η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ έφερε λεπτυσμένα στη Βουλή για ψήφιση αλλαγές στον ποινικό κώδικα και τον κώδικα ποινικής δικονομίας που σημαίνουν μία ριζική αναδιάρθρωση όλου του ποινικού συστήματος, με ρυθμίσεις που για πρώτη φορά μετά τη μεταπολίτευση νομιμοποιούν σε ένα ευρύ φάσμα τη φασιστική βία, κρατική και παρακρατική.

Τα χαρακτηριστικά του νέου ποινικού δικαίου όπως διαμορφώθηκαν από την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ που τα πέρασε από τη Βουλή με πρόθυμο αρωγό της το Ποτάμι, είναι τα εξής:

α) ανοίγει ο δρόμος για τη γοργή φασιστικοποίηση και αποκλήρωση της αστυνομίας με την ελάφρυνση των ποινών για βασανιστήρια, και την υποβάθμισή τους από έγκλημα κατά του πολιτεύματος, όπως κατοχυρώθηκε μετά τη μεταπολίτευση, σε «κατάχρηση υπαλληλικής ιδιότητας» (!!!).

β) απαλλάσσεται ουσιαστικά η ηγετική ομάδα της ναζιστικής «Χρυσής Αυγής» για την κατηγορία της εγκληματικής συμμορίας, αφού μειώνεται το ελάχιστο της ποινής για διεύθυνση μιας τέτοιας συμμορίας από δέκα σε πέντε χρόνια (!), και απαιτούνται περισσότερες αποδείξεις για το χαρακτηρισμό της σαν εγκληματικής οργάνωσης από αυτές που πρόβλεπε η παλιότερη διάταξη, αλλαγές που ενθαρρύνουν και τη δράση κάθε συμπορευόμενης ή μη με τη «Χ.Α.» ναζιστικής και ρατσιστικής συμμορίας,

γ) διευκολύνονται οι φασιστικές και σοσιαλφασιστικές παρακρατικές συμμορίες να ασκούν τη βία τους απέναντι σε αντίπαλα προς το ρωσοκινέζικο καθεστώς κομμάτια της αστικής τάξης αφού μειώνονται σημαντικά οι ποινές που αφορούν αυτή τη βία (έκρηξη, κατασκευή και κατοχή εκρηκτικών υλών),

δ) προβλέπονται ειδικές φωτογραφικές διατάξεις για μείωση ποινών σε αδικήματα για τα οποία διώκονται στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ όπως η Δούρου (πρόκληση θανάτων από αμέλεια) και ο Πολάκης (μυστική καταγραφή και δημοσίευση συνομιλίας πολιτικού αντιπάλου), ενώ η αλλαγή των σχετικών διατάξεων σημαίνει ότι μπορούν και άλλοι ατιμώρητα να βαδίσουν στα χνάρια τους,

ε) Και το σημαντικότερο από όλα τα παραπάνω: Με το νέο ποινικό κώδικα ανοίγει ο δρόμος για την ουσιαστική ατιμωρησία των χειρότερων εγκληματιών, δολοφόνων, βιαστών και ληστών καθώς και των συμμοριών του κοινού ποινικού δικαίου που αυτοί θα συγκροτούν, καθώς οι ποινές που μέχρι σήμερα επιβάλλονταν όπως η ανθρωποκτονία από πρόθεση μειώνονται μέχρι σχεδόν εκμηδενισμού. Έτσι γι αυτού του είδους την ανθρωπο-

κτονία προβλεπόταν ποινή ισόβιας κάθειρξης, ενώ τώρα προβλέπεται ότι η ποινή μπορεί να πέσει και σε 10 χρόνια και αν ο φυλακισμένος δείξει καλή διαγωγή θα μπορεί να αποφυλακιστεί αφού εκτίσει τα 2/5 της ποινής, δηλαδή σε 4 χρόνια! Επίσης οι διακεκριμένες κλοπές γίνονται πλημμελήματα οπότε θα μπορεί κάποιος κατά συρροή κλέφτης και η συμμορία του να μην φυλακίζονται καν.

Αυτή η πρακτική εξαφάνιση των ποινών για μεγάλα κακούργηματα δεν γίνεται από κακώς εννοούμενη ανθρωπιά ή από φιλελεύθερη ελαφρότητα προς τους χειρότερους ποινικούς, όπως νομίζουν ίσως μερικοί. Γίνεται για να μπορεί το φασιστικό κατοχικό κράτος των ρωσοκινέζων ιμπεριαλιστών να εξοντώνει και να τρομοκρατεί όποιους θέλει, όποτε θέλει, και όπως θέλει (γι αυτό και η γενναιοδωρία απέναντι στους βασανιστές) χωρίς η καθαυτό πολιτική εξουσία να θίγεται καθώς η ευθύνη θα έχει ανατεθεί στην τάχα ουδέτερη ποινική νομοθεσία. Στην πραγματικότητα σε μια τόσο κανιβαλική κοινωνία οι ανοργάνωτες μάζες θα καταφεύγουν στους φασίστες κυβερνήτες για προστασία. Αν αυτή η νομοθεσία περάσει θα έχουμε δηλαδή δίπλα στο δημοκρατικοφανές κοινοβουλευτικό κράτος ένα παρακράτος ληστών και δολοφόνων, πράγμα που ο τσαρισμός έχει ξαναδοκιμάσει στην Ελλάδα με τις ληστοσυμμορίες που προστάτευε και πριν και ιδιαίτερα επί Όθωνα και λίγο μετά, αν και ποτέ δεν το έκανε τόσο ανοιχτά όπως το επιχειρεί τώρα.

Τέλος πέρα από τα όσα αναφέραμε πολλές διατάξεις χαρακτηρίζονται από αοριστία που θα επιτρέψουν κάθε είδους αυθαιρεσία σε μία όλο και πιο ελεγχόμενη δικαιοσύνη, την οποία η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ επιχειρεί εδώ και καιρό να χειραγωγήσει με ασταμάτητες παρεμβάσεις, με πιο χαρακτηριστική την τελευταία που αφορά την πραξικοπηματική και παράνομη αλλαγή της ηγεσίας του Αρείου Πάγου.

Όλα αυτά που κακώς κατηγορούνται σαν απλά υστερικά εκδικητικά ξεσπάσματα ή ποινικές άμυνες ενός κόμματος που πολλοί νομίζουν ότι μόνο και μόνο με τα αποτελέσματα των εκλογών της 7ης του Ιούλη θα πέσει από την εξουσία, έχουν

στόχο τη διατήρηση ακριβώς της βαθείας φασιστικής κρατικής του εξουσίας που εγκαταστάθηκε με πολλά πραξικοπήματα σε όλο το φάσμα του κρατικού μηχανισμού για να μπορεί να ελέγχει ή και να οδηγήσει σε πτώση οποιαδήποτε επόμενη κυβέρνηση. Ο μοιραίος απολογητής του κράτους του ΣΥΡΙΖΑ, Κ. Μητσοτάκης έχει δηλώσει ότι αυτό τον κρατικό μηχανισμό του ΣΥΡΙΖΑ δεν πρόκειται να τον αγγίξει γιατί η δικιά του κυβέρνηση θα είναι κυβέρνηση ενότητας! Εννοείται ότι με ακόμα μεγαλύτερη αυταπάτηση δουλεύει ήδη, όπως αποκάλυψε ο πραξικοπηματικός εξοβελισμός του Βενιζέλου από την επόμενη Βουλή, το ΠΑΣΟΚ των Λαλιώτη-ΓΑΠ-Γεννηματά.

Στην πραγματικότητα πιο πολύ από όλους δεν θέλει να θίξει τον κρατικό μηχανισμό του ΣΥΡΙΖΑ το κόμμα με το μεγαλύτερο στρατό τραμπούκων στη χώρα, το ψευτοΚΚΕ, αφού αυτός ο μηχανισμός στον οποίο άλλωστε έχουν χωθεί και δικά του στελέχη, του επέτρεψε να κάνει όλα τα πραξικοπήματα του στο συνδικαλιστικό χώρο με πιο χαρακτηριστική περίπτωση αυτή της ΓΣΕΕ.

Στην πραγματικότητα όλοι οι παραπάνω φίλοι και σύμμαχοι του κράτους και του παρακράτους του ΣΥΡΙΖΑ, δένονται μεταξύ τους με ένα κοινό εγκληματικό για το μέλλον της χώρας βίσιο: φροντίζουν πάνω απ' όλα για τα συμφέροντα του κοινού τους πολιτικού αφεντικού, της Ρωσίας, καθώς και για εκείνα των συμμάχων της, των κινέζων σοσιαλφασιστών όπως αποδεικνύουν οι περιπτώσεις της Κόσκο και του Σαββίδη, και όχι μόνο. Όλοι οι παραπάνω στον ένα ή στον άλλο βαθμό σε όλη τη διάρκεια της κυβερνητικής εξουσίας ΣΥΡΙΖΑ έκαναν ότι μπορούσαν για να του βάλουν πλάτες στις πραξικοπηματικές μεθοδεύσεις του με πιο χαρακτηριστική περίπτωση αυτή της φήμωσης και του ελέγχου των τηλεοπτικών καναλιών. Οι υπηρεσίες όλων αυτών στο ίδιο αφεντικό είναι ο λόγος που μέχρι σήμερα δεν έχουν κάνει κεντρικό πολιτικό ζήτημα την καθυστέρηση της δίκης της επίσης εντελώς ρωσοδούλης «Χρυσής Αυγής» και την πρωτοφανή παρέμβαση υπέρ της με την αλλαγή της διάταξης με την οποία διώκεται για εγκληματική συμμορία, αφού το πιο προωθούμενο από το καθεστώς, ιδιαίτερα από το στρατό, πρόσωπο της συμμορίας, ο Κασσιδιάρης, έχει δηλώσει μέσα στη Βουλή ότι θέλει ρώσικο στρατό στη χώρα.

Να γιατί κανένα κόμμα και

καμιά ΝΔ δεν δήλωσε, παρά τις δήθεν οργισμένες αντιδράσεις τους, ότι θα βάλει ζήτημα τροποποίησης των πιο σκανδαλωδών από αυτές τις διατάξεις στη νέα Βουλή, με πιο εκτεθειμένο για αυτή τη σιωπή τον Κ. Μητσοτάκη. Εννοείται ότι την πιο βρώμικη στάση από όλους κράτησε το Ποτάμι που ενώ ξέρεει ότι μένει εκτός Βουλής μετά τις επόμενες βουλευτικές εκλογές, έσπευσε να νομιμοποιήσει σαν τελευταία κοινοβουλευτική του πράξη το τερατούργημα μιας μειοψηφικής από κάθε άποψη κυβέρνησης.

Όλες οι αλλαγές υποτίθεται ότι έχουν μία φιλοευρωπαϊκή βιτρίνα ηπιότερης ποινικής αντιμετώπισης των εγκλημάτων με τη θέσπιση της κοινωφελούς εργασίας, την κατάργηση των πταισμάτων για τα οποία προβλέπονται τώρα μόνο διοικητικά πρόστιμα και την κατάργηση κάποιων αλλά όχι όλων των αναχρονιστικών διατάξεων του ποινικού δικαίου. Αλλά αυτή η βιτρίνα είναι μία φούσκα, πίσω από την οποία κρύβεται ένας πυρήνας διατάξεων που προετοιμάζουν εφιαλτικές καταστάσεις για το λαό και τη χώρα. Κανένα ευρωπαϊσμό δεν μπορεί να έχουν διατάξεις που ελαφρύνουν βασανιστές, ναζιστές και δολοφόνους.

Αυτή η ευρωπαϊκή βιτρίνα κινδύνευε σοβαρά με το ζήτημα του ορισμού του βιασμού. Στις αντιδραστικές αλλαγές του ποινικού νόμου, υπήρξαν χλιαρές έως καθόλου αντιδράσεις, αλλά ξεσηκώθηκε ένα κίνημα για τον ορισμό του βιασμού με τις νέες διατάξεις, το οποίο είχε ένα δικαιο αίτημα. Η κυβέρνηση όταν προχώρησε σε τροποποίηση του ποινικού κώδικα καταπάτησε την υποχρέωση που είχε αναλάβει η χώρα με διεθνείς συνθήκες να συμπεριλάβει στο δικαιο της μία διατύπωση που θα όριζε σα βιασμό κακούργηματικού τύπου κάθε επιχείρηση γενετήσιας πράξης χωρίς συναίνεση, και μάλιστα στις νέες διατάξεις υπήρχε μία διατύπωση που κατοχύρωνε σαν κύρια προϋπόθεση του βιασμού την απειλή σωματικής βίας. Αυτή την αλλαγή εύκολα την έκανε ο υπουργός, με αποτέλεσμα να καταχειροκροτηθεί από τις φεμινιστικές οργανώσεις και τη Διεθνή Αμνηστία, και να ξεπλυθεί έτσι ένας τερατώδης κώδικας σαν «ανθρωπιστικός». Όλα αυτά παρόλο που η αλλαγή που έγινε στο παρά πέντε είχε και το τίμημα της. Η αρχική διάταξη πρόβλεπε ποινή έως 15 χρόνια, η νέα διάταξη προβλέπει ποινή έως 10 χρόνια, με ότι συνεπάγεται αυτό.

Ένα τμήμα των αλλαγών που έγιναν με το νέο ποινικό κώδικα κατάγγειλε η Ένωση Δικαστών

και Εισαγγελέων με ανακοίνωσή της παραμονές της ψηφοφορίας με αναφορά σε συγκεκριμένες περιπτώσεις μετατροπής κακούργημάτων σε πλημμελήματα όπως διακεκριμένες κλοπές που γίνονται κατ' επάγγελμα από συμμορίες, οι διακεκριμένες απάτες ή πλαστογραφίες κατ' επάγγελμα με το αντικείμενο της περιουσιακής βλάβης από 30.000-120.000 ευρώ, αλλά και στις αντίστοιχες ελαφρύνσεις για δωροδοκία δημοσίων υπαλλήλων, ενώ εκτιμάει ότι για πολλές υποθέσεις θα υπάρξουν παραγραφές και μαζικές αποφυλακίσεις.

Είναι σίγουρο ότι η εφαρμογή του νέου ποινικού κώδικα και του νέου κώδικα ποινικής δικονομίας θα δείξει περισσότερα για τους στόχους της τρομακτικής βιασύνης της κυβέρνησης να ψηφίσει σε προεκλογική ουσιαστικά περίοδο με άδεια Βουλή αυτούς τους νόμους.

Θα αναφερθούμε εδώ με λίγο περισσότερα λόγια στις πιο χτυπητές, ξεκινώντας από το πιο ανατριχιαστικό σημείο των αλλαγών που αφορά τα βασανιστήρια.

Πρόκειται για τον αποχαρκτηρισμό των βασανιστηρίων σαν έγκλημα προσβολής του δημοκρατικού πολιτεύματος και το χαρακτηρισμό του σαν αδικήμα κατάχρησης υπαλληλικής ιδιότητας (!!!) με την εξής αιτιολογία όπως αναφέρεται επί λέξει στην αιτιολογική έκθεση ότι «**μεμονωμένες πράξεις βασανιστηρίων δεν θίνουν πράγματι το πολιτεύμα**» (!!!) Για το σοσιαλφασιστικό βασανιστήριο και δημοκρατία δεν είναι έννοιες ασυμβίβαστες. Αλλά, όπως φαίνεται το ίδιο ισχύει και για το πολιτικό σύστημα συνολικά που προσπέρασε αυτή την αλλαγή, σα να μην είχε καμία σημασία, με την εξαίρεση του συριζαίου Παρασκευόπουλου, που έστω και τόσο λίγο όσο το έκανε και τόσο ψιθυριστά, βρήκε να πει δυο λόγια διαμαρτυρίας. Αυτή η αλλαγή αναπτερώνει το ηθικό των εν δυνάμει βασανιστών που φωλιάζουν σε μία όλο και πιο χρυσαυγίτικη αστυνομία και τους απελευθερώνει από ένα βαρίδι και ένα στιγματισμό που είχαν για χρόνια μετά τη χούντα. Η ίδια διάταξη μειώνει την ποινή της κάθειρξης που προβλεπόταν να είναι από πέντε έως είκοσι χρόνια σε κάθειρξη έως δέκα ετών. Μόνο αν τα βασανιστήρια επιφέρουν τελικά το θάνατο η κάθειρξη προβλέπεται ισόβια ή τουλάχιστον δέκα ετών (ακόμα κι εδώ μπορεί να τη γλυτώσει ο βασανιστής δολοφόνος με δέκα χρόνια).

Την τιμητική της στους νέους

κώδικες είχαν οι ναζιστο-συμμορίες και η «Χρυσή Αυγή». Συγκεκριμένα, μειώθηκε η ποινή για διεύθυνση για την οποία κατηγορείται όλη η κοινοβουλευτική ομάδα της «Χρυσής Αυγής» με ελάχιστο όριο τα πέντε αντί για τα δέκα χρόνια. Στο αρχικό σχέδιο η ποινή για τη διεύθυνση είχε πρακτικά εκμηδενιστεί, και ο Καλογήρου την άλλαξε επειδή έγινε φανερό σε όλους ότι ήταν εξώφθαλμα υπέρ της Χ.Α. Κανένας όμως δεν κατάγγειλε την πιο κρυμμένη ευνοϊκή για τους ναζιστές αλλαγή του ουσιαστικού περιεχομένου του άρθρου του Π.Κ. βάσει του οποίου έχει ασκηθεί η δίωξη κατά της Χ.Α. για εγκληματική συμμορία. Η νέα διάταξη απαιτεί για την εφαρμογή του νόμου για εγκληματική οργάνωση, αυτή να είναι **επιχειρησιακά δομημένη με διαρκή εγκληματική δράση**, ενώ ο προηγούμενος απαιτούσε δομημένη ομάδα με διαρκή δράση από τρία ή περισσότερα άτομα που επιδιώκει τη διάπραξη περισσότερων κακούργημάτων. Δηλαδή, γίνεται πολύ δύσκολη η απόδειξη της ύπαρξης εγκληματικής οργάνωσης και της συμμετοχής σε αυτή, ώστε να είναι εύκολο σε κάθε οργανωμένη συμμορία να φέυγει στα μαλακά με το χαρακτηρισμό της ως απλής συμμορίας «με μειωμένη επικινδυνότητα», όπου η ελάχιστη ποινή είναι η φυλάκιση έξι μηνών, αντί για την κάθειρξη πέντε ετών που προβλέπεται για την εγκληματική συμμορία (!) Αυτό το χέρι βοηθείας στη «Χρυσή Αυγή» έρχεται σε μια στιγμή που ο ελληνικός λαός της έδωσε ένα ηχηρό χαστούκι στις ευρωεκλογές και θα ευχαριστιόταν πολύ μια καταδική. Είναι όμως στην πολιτική φύση του σοσιαλφασισμού να ποδοπατάει τις διαθέσεις του λαού για να παραμείνει στην εξουσία για λογαριασμό του πούτινικού αφεντικού. Έρχεται επίσης να αποδειχθεί πως χωρίς την πάλη για το εκτός νόμου οι πολιτικοί προστάτες των ναζιστών μένουν στο απυρόβλητο και με ελεύθερα τα χέρια για να τους δίνουν κάθε είδους νομιμοποίηση ακόμα και σε επίπεδο νομικής συνδρομής στην οργάνωση της βίας τους.

Η κυβέρνηση δεν φρόντισε όμως μόνο για τους Κασιδιάρηδες, φρόντισε και για τους Ρουπακιάδες, και όχι μόνο.

Έτσι, με το νέο ποινικό κώδικα καταργείται η ισόβια κάθειρξη, και η κάθειρξη των είκοσι ετών για τη δολοφονία από πρόθεση. Ο δολοφόνος που σκοτώνει με προμελέτη, με σχέδιο και πρόθεση επίσης απελευθερώνεται τώρα από τα βαρίδια της ισόβιας κάθειρξης που του φόρτωνε το παλιό σύστημα αφού προβλέπεται ότι για αυτό το έγκλημα η ποινή μπορεί πλέον να πέσει στα 10 χρόνια από τα οποία μπορεί να

εκτίσει τέσσερα μόνο στη φυλακή και να αφεθεί ελεύθερος.

Επίσης, το να κατασκευάζεις και να κατέχεις βόμβες έχει ποινή φυλάκισης από τρία έως πέντε χρόνια και μόνο αν αποδειχθεί ότι υπάρχει πρόθεση για πρόκληση κινδύνου για άνθρωπο. Αν γίνει έκρηξη από βομβιστική επίθεση και προκληθεί θάνατος η ποινή, όπως και στην ανθρωπο-

κτονία από πρόθεση, από ισόβια μπορεί να πέσει σε δέκα χρόνια.

Αυτά σχηματίζουν ένα κομμάτι μόνο της εφιαλτικής εικόνας που ετοιμάζει ο σοσιαλφασισμός για το λαό στην περίοδο που έρχεται, και που δεν είναι ικανή να την αντιμετωπίσει καμία κυβέρνηση Κ. Μητσοτάκη. Άλλωστε το πόσο εύκολα πέρασαν οι αλλαγές στους κώδικες επιβεβαι-

ώνει για μία ακόμα φορά αυτό που επαναλαμβάνουμε συχνά τελευταία στα άρθρα μας ότι «η πολιτική διεξόδου και η απάντηση στην επαπειλούμενη πολιτική δικτατορία, την παραγωγική συντριβή της χώρας και τη μεγάλη πείνα και την εθνική υποτέλεια που έρχεται μαζί της, δεν μπορεί να έρθει από την αστική τάξη, ιδιαίτερα μια ιστορικά τόσο ξενό-

δουλη όπως η ελληνική. Αυτήνης ακόμα και τα λίγα τμήματα που βλέπουν αρκετά καθαρά το έρεβος που έρχεται δεν μπορούν να αντιδράσουν γιατί δεν έχουν τη δύναμη να αντισταθούν στον ιμπεριαλισμό και αυτό γιατί φοβούνται να στηριχθούν στο λαό, ιδιαίτερα στην καρδιά του, την εργατική τάξη».

ΔΙΚΑΣΤΙΚΟ ΠΡΑΞΙΚΟΠΗΜΑ ΣΥΡΙΖΑ - ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ: ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΑΝΩΜΑΛΙΑΣ

Δημοσιεύτηκε στην ιστοσελίδα της ΟΑΚΚΕ, στις 2/6/2019

Φάνηκε σε πόσο βαθμό το φασιστικό μπλοκ ηγεμονεύει στη χώρα λίγες μέρες μετά την μεγάλη ήττα του ΣΥΡΙΖΑ στις ευρωεκλογές ακριβώς τη στιγμή που οι περισσότεροι φιλελεύθεροι δημοκράτες μιλούσαν για την στρατηγική του ήττα και προεξοφλούσαν, μαζί με τις αγορές, την πραγματική άνοδο της ΝΔ στην εξουσία.

Αρκούσαν δύο κινήσεις, μια του ΣΥΡΙΖΑ και μια της ηγεσίας Λαλιώτη-Γεννηματά στο ΠΑΣΟΚ, για να γκρεμίσουν τις αυταπάτες όσων νόμιζαν ότι η Ελλάδα θα έχει μια φυσιολογική μεταφορά εξουσίας μετά από μια πτώση του ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή ότι είναι μια κανονική ευρωπαϊκή χώρα.

Η μία κίνηση ήταν η απόφαση της κυβέρνησης Τσίπρα να κάνει ένα αντισυνταγματικό πραξικόπημα και να ορίσει την νέα ηγεσία του Αρείου Πάγου, την ώρα που εκτελεί ουσιαστικά χρέη υπηρεσιακής κυβέρνησης, ποδοπατώντας τις σαφείς προειδοποιήσεις των πιο έγκυρων συνταγματολόγων ότι μια τέτοια ενέργεια αποτελεί ωμή παραβίαση και καταδολίευση του Συντάγματος. Και σε όσους δεν ήθελαν να καταλάβουν τον πραξικοπηματικό φασιστικό χαρακτήρα αυτής της απόφασης έδωσε ένα ακόμα στοιχείο των προθέσεων της ορίζοντας σαν νέους αρχιδικαστές της χώρας, υπερασπιστές του αρχιφασίστα και δολοφόνου Κουφοντίνα και εκκαθαριστές του συναδέλφου τους Ντογιάκου που είχε την κακή ιδέα να παραπέμψει όλη την «Χρυσή Αυγή», και όχι ένα μέρος της, όπως θέλει ο ΣΥΡΙΖΑ και το ψευτοΚΚΕ, σαν εγκληματική συμμορία. Εκείνο το στοιχείο που αποκαλύπτει αυτήν την κίνηση και σαν επίδειξη δύναμης πριν από τις εκλογές είναι ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ενώ είχε προειδοποιηθεί από τον πρωθυπουργό, δεν τον απέτρεψε από το να την πραγματοποιήσει, λέγοντας (προς τα έξω) ότι θα αποφασίσει αργότερα.

Η δεύτερη κίνηση ήταν ο εξαναγκασμός του Βενιζέλου σε αποχώρηση του από το ΚΙΝΑΛ,

δηλαδή από το ΠΑΣΟΚ, που με πρόσχημα τις συμμαχίες με άλλα ρεύματα άλλαξε το όνομα του επειδή ντρέπεται για το ότι δεν υπήρξε ΣΥΡΙΖΑ. Η διαγραφή του τελευταίου σημαντικού ευρωπαϊκόφιλου, ή αλλιώς εκσυγχρονιστή αστού, μέσα στο ΠΑΣΟΚ σημαίνει ότι τίποτα πια δεν χωρίζει τον παπανδρείσμό και τον αρχιερέα του Λαλιώτη από το να βρει την ουσία του: το ψευτοΚΚΕ, που σαν κόμμα εξουσίας ενσαρκώνεται στον ευρωπαϊοφανή ΣΥΡΙΖΑ. Αντίθετα από αυτό που πιστεύει ο πολύς κόσμος ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είναι το βαθύ ΠΑΣΟΚ ισχύει το αντίθετο: Το βαθύ ΠΑΣΟΚ ήταν ΣΥΡΙΖΑ πριν ακόμα και από τον ΣΥΡΙΖΑ και για αυτό το λόγο ο Λαλιώτης που ήταν πάντα η βαθεία, η στρατηγική γραμμή των Παπανδρέου, πατέρα και γιου, και όχι οι τακτικές τους συμμαχίες και οι ελιγμοί, ήθελε πάντα την στρατηγική συμμαχία με τον ΣΥΡΙΖΑ που γεννήθηκε βελούδινα σαν Συνασπισμός από τα σπλάχνα του ψευτοΚΚΕ ακριβώς για να κάνει εισοδισμό στην παλιά αστική τάξη και στην Δύση.

Η Συριζοποίηση του ΚΙΝΑΛ δεν θα πρέπει να έχει καταπλήξει οποιονδήποτε είχε μπει στον κόπο να διαβάσει το επίτηδες πολύ πληκτικό (για να περάσει απαρατήρητο) εκλογικό του πρόγραμμα όπου όλη η έμφαση ήταν η επίθεση στα μνημόνια και στον «μνημονιακό» ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή η επίθεση στον τακτικό, πλασματικά δυτικό ΣΥΡΙΖΑ, και πάνω απ όλα στην μνημονιακή ΝΔ οπότε και στην μνημονιακή συγκυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ με την ΝΔ, (που σημαίνει στον Βενιζέλο), στην οποία προφανώς η εσωκομματική πραξικοπηματίας Γεννηματά ξέχασε ότι ήταν υφυ-

πουργός Άμυνας από το 2013 ως τις εκλογές του Γενάρη 2015.

Όσο για το ερώτημα που μπαίνει γιατί διάλεξε η Γεννηματά, δηλαδή ο Λαλιώτης, αυτή την προεκλογική στιγμή για να φάει με τόσο ύπουλο-πραξικοπηματικό και για αυτό αντιπαθητικό τρόπο τον Βενιζέλο, και όχι απλά να τον παραμερίσει απ' όσο έχει κάνει ως τώρα, μετά τις εκλογές, εμείς βρίσκουμε δυο βασίμους αλληλοεπισχυόμενους λόγους: Ο ένας είναι για να αιφνιδιαστεί και να βρεθεί εκτός της νέας Βουλής ο Βενιζέλος γιατί ως βουλευτής με τους λίγους βουλευτές που επηρεάζει θα μπορεί να εμποδίσει πολύ πιο αποτελεσματικά την φιλοσυριζική γραμμή - κύριος εχθρός η ΝΔ, «προοδευτικό» μέτωπο με τον ΣΥΡΙΖΑ - παρά εκτός Βουλής. Ο άλλος λόγος, και κατά τη γνώμη μας ο πιο σοβαρός, είναι ότι με την διαγραφή του Βενιζέλου πριν από τις εκλογές δίνεται στο εκλογικό σώμα και συγκεκριμένα σε όσους ψηφίζουν ανάλογα με το προς τα που γέρνει το ρεύμα της εξουσίας, το σύνθημα: «Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι μόνος του με το 23,76 % του, έχει μαζί του το ΠΑΣΟΚ, και αριθμητικά ισοφαρίζει τη ΝΔ, που επί πλεον είναι μόνη της, δηλαδή δεν έχει κανένα κόμμα μαζί της, που σημαίνει ότι η μόνη διεξόδος για αυτήν «είναι αυτοδυναμία ή θάνατος»

Αν συνδυάσουμε και τις δυο παραπάνω κινήσεις του κρατικού καθεστώτος ΣΥΡΙΖΑ, δηλαδή του ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα και του ΣΥΡΙΖΑ του Λαλιώτη (που ονομάζεται ΚΙΝΑΛ), τότε αυτές έχουν σαν στόχο να ανακόψουν ένα μεγάλο και επικίνδυνο για τους πραξικοπηματίες ρεύμα φυγής από τον απεχθή στην πλειοψηφία του λαού ΣΥΡΙΖΑ αν αυτός ιδωθεί ως κόμμα υπό διάλυση, με την εξής καίρια υπενθύμιση κυρίως στον στρατό των καιροσκόπων που

τον στηρίζουν. Μην χάνετε το ηθικό σας: Το κράτος είναι ακόμα ο ΣΥΡΙΖΑ. ο ΣΥΡΙΖΑ που έχει τις πολεοδομίες, τις αρχαιολογίες, τις επιτροπές ανταγωνισμού, την αστυνομία, την Αρχιεπισκοπή και σε λίγο τα υπό την κατοχή των ΚΝΑΤ συνδικάτα, θα έχει μαζί του για δυο ακόμα χρόνια τους δικαστές, και μάλιστα χάρη σε αυτούς ειδικά τους δικαστές το κουφοντινέικο σοσιαλφασιστικό παρακράτος θα είναι μέρος του επίσημου κράτους, ενώ θα έχει τη Βουλή με το ΠΑΣΟΚ αν ο Μητσοτάκης δεν είναι αυτοδύναμος. Αυτές είναι στην ουσία κινήσεις προετοιμασίας μεγάλης πολιτικής ανωμαλίας και κοινοβουλευτικής δικτατορίας, και που η ελεεινή ηγεσία της ΝΔ, έρμαιο του φιλοσυριζαίου Καραμανλή και του εγκαθέτου του Σαμαρά, όχι μόνο δεν καταγγέλλει σαν τέτοιες αλλά είτε τις θεωρεί καταδικασμένους σπασμωδικούς ελιγμούς του «τελειωμένου» ΣΥΡΙΖΑ, είτε αρνείται να τις σχολιάσει στην περίπτωση του ΠΑΣΟΚ γιατί δεν επεμβαίνει στα εσωτερικά άλλου κόμματος, προφανώς επειδή κατομαίνεται το λιγότερο εχθρικό της στέλεχος μέσα του. Το μεγάλο εκλογικό χαστούκι στον ΣΥΡΙΖΑ στις 26 του Μάη δεν θα αποκαλύψει μόνο το βαθύτατα αυταρχικό χαρακτήρα του ΣΥΡΙΖΑ, αλλά και όλων όσων κρύβουν μέσα τους την πολιτική γραμμή και την ιδεολογία του. Αυτό σημαίνει ότι οι πραγματικοί δημοκράτες και αντιφασίστες και γενικά οι άνθρωποι που θέλουν την ευημερία του λαού και την προκοπή της χώρας, σύντομα θα αναζητήσουν λύσεις σε νέες μεγάλες λαϊκές πρωτοβουλίες και σε πολιτικές δυνάμεις που έχουν ανοίξει νέους δρόμους σκέψης και δράσης τις οποίες οι διακομματικοί φασίστες, ιδίως οι ψευτοαριστεροί κατορθώνουν ακόμα να κρατάνε σε τηλεοπτική φήμωση.

Οι νέοι Τσάροι θα έχουν το τέλος των παλιών

Μέρος πρώτο: Η Ρωσία περικυκλώνει την Ευρώπη

Πριν από τους Ρώσους συνεχιστές τους, και οι Γερμανοί ναζί λέγανε ότι τάχα τους περικυκλώνει ο εχθρός για να νομιμοποιήσουν τα δικά τους κατακτητικά σχέδια σαν τάχα αναγκαία άμυνα. Παραπάνω δημοσιεύουμε αφίσα της χιτλερικής προπαγάνδας του 1939

σοσιαλφασισμού που τελευταία παριστάνει το σοσιαλδημοκράτη για να αλώσει το γενικά όχι φασιστικό και αντιπουτινικό δημοκρατικό κόμμα με ένα πλήθος φραξιών που καθοδηγεί. Όλοι αυτοί παριστάνουν τους πρωταθλητές του αντι-τραμπισμού, ενώ η πολιτική τους στα βασικά της σημεία είναι ταυτόσημη με αυτήν του Τραμπ, ιδιαίτερα στην εξωτερική πολιτική, με την αντι-αγκάιντα γραμμή που μεταφράζεται σε καταστροφικό επεμβατισμό της υπερδύναμης στον Τρίτο κόσμο. Πρόσφατα προστέθηκε μια ακόμα αποπροσανατολιστική γραμμή που προπαγανδίζεται ανοιχτά από τον Τραμπ, είχε όμως προετοιμαστεί από τον Ομπάμα, πως ο πραγματικός διεθνής αντίπαλος των ΗΠΑ είναι η Κίνα, και άρα η Ρωσία είναι σύμμαχος ή εν δυνάμει σύμμαχος. Αυτή είναι μια γραμμή που πιάνει ιδιαίτερα στους φιλελεύθερους οικονομιστές που δυσκολεύονται να πιστέψουν πως η Ρωσία μπορεί να είναι πολύ ισχυρή πολιτικά όταν είναι σχετικά αδύναμη οικονομικά.

Σε μια χώρα όπως η Ελλάδα, όπου ηγεμονεύει ο σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά σε όλα τα κόμματα, άρα και στην ενημέρωση, ελάχιστα έχει ακούσει ο λαός για αυτή τη μεγάλη σύγκρουση που μαίνεται στο εσωτερικό των ΗΠΑ. Αυτό είναι απολύτως αναμενόμενο, αφού η σύγκρουση ανάμεσα στην προεδρία Τραμπ και σε ένα πλήθος κρατικών μηχανισμών και πολιτικών στελεχών που κατηγορούν τον Τραμπ περισσότερο ή λιγότερο ανοιχτά σαν πράκτορα της Ρωσίας, θα γκρέμιζε την απατηλή εικόνα για τα διεθνή πράγματα που περίτεχνα χτίζει ο σοσιαλφασισμός εδώ και τρεις δεκαετίες. Αυτή είναι η εικόνα μιας παντοδύναμης

αμερικάνικης αυτοκρατορίας που έχει κυριαρχήσει παγκόσμια, που όλο και περικυκλώνει, όλο και κοντοζυγώνει στο μοναδικό αντίπαλο δέος, στο μοναδικό κάστρο που δεν έχει πέσει ακόμα, τη Ρωσία. Και αυτή η ψεύτικη εικόνα ενός περικυκλωμένου κάστρου που δίνει μια τάχα απέλπιδα μάχη ζωής και θανάτου για την ίδια του την επιβίωση οπωσδήποτε δεν ταιριάζει με την πραγματικότητα ενός χαφιέ που φτάνει να αρπάξει την πολιτική εξουσία μέσα στον περικυκλωτή, τις ΗΠΑ, για λογαριασμό του δήθεν απελπισμένου περικυκλωμένου, της Ρωσίας. Κυρίως όμως δεν ταιριάζει με το εξής γεγονός: Ότι δεν υπάρχει ακροδεξιός, φασίστας και ρατσιστής σε όλο τον κόσμο και το σημαντικότερο στο ίδιο το κέντρο της υποτιθέμενης παγκόσμιας αυτοκρατορίας, στις ΗΠΑ, που να μην είναι φίλος της πουτινικής Ρωσίας! Αν ήταν όπως τα λένε και το παγκόσμιο κέντρο της αντίδρασης ήταν οι ΗΠΑ, τότε η ακροδεξιά των ΗΠΑ θα ήταν και ο μεγαλύτερος σημαιοφόρος της αντιρώσικης επίθεσης. Όπως όμως αποδείχτηκε και με τον Τραμπ, στις ΗΠΑ όπως και σε όλο τον υπόλοιπο πλανήτη συμβαίνει ακριβώς το αντίθετο: όσο πιο φασίστας ρατσιστής και ναζιστής είναι κάποιος, τόσο πιο πολύ αγαπάει το δήθεν πολιορκημένο κάστρο της Ρωσίας και μισεί τη δήθεν παντοδύναμη αυτοκρατορία. Δεν είναι ότι έγινε ο ναζισμός φίλος των αδύναμων και των καταπιεσμένων, είναι ότι το παγκόσμιο κέντρο του ναζισμού και κάθε αντίδρασης σήμερα είναι η Ρωσία.

Όπως είπαμε ο Χίτλερ έχει δύο πρόσωπα, το ένα είναι αυτό του καημένου θύματος και το άλλο του θριαμβευτή τιμωρού. Όσο προχωράει η προέλασή του, τόσο η μάσκα του θύματος, που είναι φτιαγμένη για να παραλύει τους εχθρούς του, θα υποχωρεί επειδή δεν είναι πια απαραίτητη, και τόσο θα εμφανίζεται το αληθινό πρόσωπο του τέρατος. Είναι αναγκαίο να αποκαλύψουμε αυτό το αληθινό πρόσωπο όσο το δυνατόν νωρίτερα, γιατί όσο νωρίτερα το καταλάβουν οι λαοί τόσο περισσότερα βάσανα και συμφορές θα γλιτώσουν. Γι' αυτό πρέπει να σκίσουμε τη μάσκα της απάτης, τη θεωρία της δήθεν περικύκλωσης της Ρωσίας, δηλαδή τη θεωρία των νέων Χίτλερ που

επειδή ακριβώς είναι Χίτλερ μπορούν να κατασκευάζουν και να συντηρούν τέτοια μεγάλα και τερατώδη ψέματα, και να αποκαλύψουμε το αληθινό πρόσωπο του τέρατος, τον αληθινό περικυκλωτή, και τον αληθινό επίδοξο παγκόσμιο δικτάτορα.

Η “περικύκλωση της Ρωσίας” είναι πολεμική σημαία των νέων Χίτλερ

Η θεωρία πως “οι ΗΠΑ και η Δύση περικυκλώνουν τη Ρωσία” είναι η γενική γραμμή του σοσιαλμπερλιασμού για την παγκόσμια εξέλιξη από το 1991. Πρόκειται για μια θεωρία φτιαγμένη για να νομιμοποιήσει στη συνείδηση των λαών τη δική του επίθεση σαν ένα δήθεν μέτρο άμυνας και σπασίματος αυτής της περικύκλωσης. Όπως θα αποδείξουμε στη συνέχεια, η θεωρία αυτή είναι όχι μόνο πλήρως ασύμβατη με τις εξελίξεις των τελευταίων 30 χρόνων, αλλά είναι στην πραγματικότητα μια τέλεια αντιστροφή της αλήθειας, γιατί αυτός που βρίσκεται σε φάση γενικής ανόδου και επίθεσης δεν είναι η Δύση, αλλά ο ανατολικός νεοχιτλερικός πολεμικός άξονας Ρωσίας-Κίνας. Και αυτός που βρίσκεται σε φάση πτώσης και παρακμής, που δέχεται το ένα χτύπημα και τη μία ήττα μετά την άλλη, αυτός που έχει πέσει θύμα περικύκλωσης από τους ίδιους αυτούς φασίστες είναι η μισοδημοκρατική αστοφιλελεύθερη Ευρώπη.

Είναι χαρακτηριστικό ότι τη θεωρία αυτή υιοθετούν όλες ανεξαιρέτως οι αποχρώσεις του σοσιαλφασισμού, φυσικά αυτές που είναι πιο ανοιχτά οπαδοί της δήθεν “τακτικής” συμμαχίας με τη Ρωσία (ΛΑΕ, ΝΑΡ, χιτλεροτροτσκιστές τύπου ΚΕΔ/Αβανγκάρντ) αλλά και αυτές που τάχα υιοθετούν τον ανόθευτο αντικαπιταλισμό και καμώνονται πως στέκονται εξίσου εχθρικά απέναντι σε κάθε ιμπεριαλιστικό μπλοκ (ψευτοΚΚΕ, “μ-λ”, ΣΕΚ). Έτσι οι τελευταίοι μπορούν απ' τη μια να υιοθετούν ολόκληρη τη γραμμή της ρώσικης εξωτερικής πολιτικής (η Δύση επιτίθεται, εμείς αμυνόμαστε), απ' την άλλη να παρουσιάζουν τη θέση τους αυτή όχι σαν μια πολιτική θέση, αλλά σαν μια ουδέτερη περιγραφή της πραγματικότητας, και έτσι να συνεχίζουν να εμφανίζονται σαν καθαροί αντικαπιταλιστές.

Φυσικά τη θεωρία αυτή την εισήγαγε στην Ελλάδα τη δεκαετία του 1990 το πιο στρατηγικό πρακτορείο του ρώσικου σοσιαλμπερλιασμού, το ψευτοΚΚΕ, και από εκεί την υιοθέτησαν όλες οι φράξιες του σοσιαλφασισμού που δεν κάνουν βήμα στην πολιτική και ιδεολογική τους γραμμή αν αυτό το βήμα δεν έχει πρώτα εγκριθεί από την Παπαρήγα και τον Κουτσούμπα.

Γράφει το ψευτοΚΚΕ:

“Αδιαμφισβήτητο είναι πλέον το γεγονός ότι η στρατιωτική πολιορκία ενάντια στη Ρωσία αποτελεί μέρος της συνολικής στρατηγικής των ιμπεριαλιστών των Ηνωμένων Πολιτειών Αμερικής και του ΝΑΤΟ.”

“Ριζοσπάστης”, 13/12/1998 (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=3751488>)

Οι αμερικανικές ενέργειες στην περιοχή (σσ. του Αφγανιστάν και της Κεντρικής Ασίας) δε στοχεύουν αποκλειστικά στον έλεγχο των ενεργειακών δρόμων. Υπηρετούν την ευρύτερη στόχευση περικύκλωσης της Ρωσίας και της Κίνας.

“Ριζοσπάστης”, 23/09/2001 (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=955383>)

Η Ουκρανία και άλλες χώρες, πεδία βάρβαρης αντιλαϊκής πολιτικής και άγριου αντικομμουνισμού, αποτελούν προκεχωρημένα φυλάκια της Ευρωπαϊκής Ένωσης και

Με την άνοδο του φασίστα Τραμπ στην προεδρία των ΗΠΑ η δημοκρατική ανθρωπότητα βρέθηκε μπροστά σε μια μεγάλη αποκάλυψη που είναι ταυτόχρονα και ένα μεγάλο σοκ. Η Ρωσία, που υποτίθεται είχε καταρρεύσει και διαλυθεί σαν υπερδύναμη το 1991, είναι τώρα αρκετά ισχυρή ώστε να εγκαταστήσει έναν άνθρωπό της στο ισχυρότερο πολιτικό πόστο της ισχυρότερης οικονομικά και στρατιωτικά δύναμης στον πλανήτη. Μάλιστα αυτό της το κατόρθωμα δεν προσπαθεί ιδιαίτερα να το κρύψει, αφού μπορεί επίσημα να το αρνείται, όμως όταν μιλάει στους φίλους της δεν μπορεί να μην κοκορεύεται για την ταπεινωτική εξέλιξη που επέβαλε στην αμερικάνικη υπερδύναμη. Ούτε ο ίδιος ο Τραμπ προσπαθεί ιδιαίτερα να το αρνηθεί (με εξαίρεση τις ποινικές ευθύνες που προκύπτουν από αυτή την υπόθεση), αφού προκειμένου να υπερασπιστεί τη “βαθιά του φιλία” με τον Πούτιν, έχει έρθει σε σύγκρουση με όλα τα παραδοσιακά πολιτικά επιτελεία των δύο αμερικάνικων κομμάτων, και με όλους τους μηχανισμούς ασφαλείας των ΗΠΑ που διαπιστώνουν επέμβαση της Ρωσίας στις εκλογές του 2016 για να εκλεγεί ο Τραμπ. Αυτός ο κομψασμός και αυτή η αλαζονεία είναι αναγκαστικοί για αυτούς, γιατί ο φασισμός πρέπει πάντα να εμφανίζεται πανίσχυρος στο στρατό των οπαδών του, που είναι γενικά άνθρωποι που ψάχνουν να ακολουθήσουν κάποιον ισχυρό που δήθεν θα καθαρίσει για λογαριασμό τους.

Όμως ο ανοιχτός κομψασμός θα ήταν αδύνατος αν η ρωσική υπερδύναμη δεν είχε πρώτα εξασφαλίσει ότι και το αντίπαλο του Τραμπ στρατόπεδο ήταν κι αυτό καταδιαβρωμένο στην ηγεσία του από φίλους και πράκτορες της ρωσικής υπερδύναμης. Αυτό είναι αλήθεια ιδιαίτερα για την ηγετική φράξια των Ομπάμα-Κλίντον στο δημοκρατικό κόμμα, που κέρδισαν στα 2008-2016 την προεδρία με γενική γραμμή της εξωτερικής πολιτικής τους ότι ο εχθρός δεν είναι η ανερχόμενη ρώσικη υπερδύναμη, αλλά η παρακατιανή συμμορία της Αλ Κάνιτα. Ακόμα πιο ανοιχτά αληθεύει για την ψευτοαριστερή δήθεν αντιπολίτευση του Σάντερς, υμνητή του μπρεζνιεφικού

του ΝΑΤΟ για περικύκλωση της Ρωσίας, στο πλαίσιο οξύνσεων ανταγωνισμών μαζί της.”

“Ριζοσπάστης”, 13/12/2018 (<https://www.rizospastis.gr/story.do?id=10127443>)

Το “αντικαπιταλιστικό” ΣΕΚ:

“Η προσπάθεια της ΕΕ και του ΝΑΤΟ να επεκταθούν ανατολικά μετά την κατάρρευση της Σοβιετικής Ένωσης, μέσα από νεοφιλελεύθερες «θεραπίες σοκ» αλλά και η στρατιωτική περικύκλωση της Ρωσίας, ποτέ δεν σταμάτησε. Τώρα όμως εντείνεται ξανά”.

Κείμενο του ΣΕΚ για την 3η Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡ-ΣΥΑ (<http://www.sekonline.gr/article.php?id=90>)

Το μετωπικό σχήμα “Λαϊκή Αντίσταση” των ΚΚΕ(μ-λ) και Μ-Λ ΚΚΕ:

Οι δραματικές εξελίξεις στην Ουκρανία δεν αποτελούν παρά προέκταση της εκστρατείας που εδώ και πάνω από δύο δεκαετίες ξεκίνησε ο δυτικός ιμπεριαλισμός, μετά την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, με στόχο την ασφυκτική περικύκλωση της Ρωσίας και τον εκμηδενισμό των όποιων ερεισμάτων της έχουν απομείνει στις ανατολικές χώρες που ανήκαν ή βρίσκονταν παλαιότερα στην επιρροή της Σοβιετικής Ένωσης.

“Εισήγηση στην εκδήλωση της Λαϊκής Αντίστασης – Α.Α.Σ. για την Ουκρανία” (<https://bit.ly/2KDKoSB>)

Και το ΝΑΡ:

Στο πλαίσιο αυτό έχει προαναγγελθεί μια σκληρή αντιπαράθεση με την Κίνα και αναζήτηση νέων ισορροπιών με τη Ρωσία, παρότι ήδη το ΝΑΤΟ και οι ΗΠΑ προχωρούν τα σχέδια στρατιωτικής περικύκλωσης του ρωσικού καπιταλισμού. Απόφαση Π.Ε. ΝΑΡ, Ιανουάριος 2017 (<https://bit.ly/2ZV4OtX>)

Σε δεκάδες τέτοιες τοποθετήσεις μπορεί κανείς να βρει λεπτομερείς περιγραφές της περικύκλωσης, σαν το μεγάλο σχέδιο και την εξήγηση πίσω από όλες τις επεμβάσεις και κινήσεις του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού τα τελευταία 30 χρόνια. Αυτό που δε θα βρει παρά σε ελάχιστες περιπτώσεις είναι το γιατί γίνονται όλα αυτά, ποιος είναι ο σκοπός της περικύκλωσης, τι θα γίνει αν η περικύκλωση πετύχει και ολοκληρωθεί, ποιο είναι το επόμενο βήμα για τον περικυκλωτή. Αυτή η παράλειψη δεν είναι τυχαία. Αυτό που ψιθυρίζουν αλλά δεν λένε καθαρά είναι ότι η περικύκλωση αυτή έχει στόχο την πολεμική επίθεση στη Ρωσία με σκοπό τη βίαιη αλλαγή καθεστώτος, την αποικιοποίηση, έως και το διαμελισμό της. Και θα εξηγήσουμε γιατί το ψιθυρίζουν και δεν το λένε ανοιχτά.

Αν η υποτιθέμενη περικύκλωση της Ρωσίας οδηγεί σε μια τέτοια εξέλιξη, αν δηλαδή η επιτυχία της συνεπάγεται τη βίαιη αποικιοποίηση-διαμελισμό της Ρωσίας και αναγκαστικά έναν νέο παγκόσμιο πόλεμο, τότε η πάλη που διεξάγει η Ρωσία για το σπάσιμο της περικύκλωσης (άρα την αποτροπή της επίθεσης, της αποικιοποίησης, του πολέμου) είναι απολύτως δίκαιη, προοδευτική και φιλειρηνική! Ο λενινισμός διδάσκει ότι το δίκιο σε κάθε σύγκρουση κρίνεται από το για ποιο σκοπό παλεύει η κάθε πλευρά. Αν τα πράγματα είναι έτσι όπως τα παρουσιάζει η σοσιαλφασιστική ψευτοαριστερά, αν δηλαδή η πάλη που διεξάγει ο αμερικάνικος ιμπεριαλισμός είναι μια πάλη για την κατοχή και τον διαμελισμό ενός κυρίαρχου έθνους, στην περίπτωση μας της Ρωσίας, τότε η πάλη που διεξάγει η Ρωσία ενάντια σε αυτή την προοπτική είναι μια πάλη ενάντια στην ξένη κατοχή, ενάντια στο διαμελισμό, είναι δηλαδή μια πάλη δίκαιη!

Να γιατί ο σοσιαλφασισμός αντί να πει πώς έχουν τα πράγματα καθαρά και ξάστερα, αντί να φτάσει την ανάλυσή του μέχρι τις λογικές της συνέπειες, κάνει μόνο τα μισά του δρόμου. Αυτοί οι κύριοι θέλουν και την πίτα ολόκληρη και το σκόλο χορτάτο. Και να βγάζουν τη Ρωσία να έχει δίκιο, και να καμώνονται τους “εξίσου εχθρούς κάθε ιμπεριαλισμού”. Και να παίρνουν τον οπαδό τους απ’ το χεράκι και να τον οδηγούν βήμα προς βήμα στο συμπέρασμα ότι η Ρωσία διεξάγει μια δίκαιη μάχη για την εθνική της ύπαρξη, ακεραιότητα και ανεξαρτησία, αλλά οι ίδιοι να μην κάνουν το τελευταίο αυτό βήμα για να μη χρειάζεται να δώσουν εξηγήσεις που

βγάζουν την ιμπεριαλιστική Ρωσία να έχει αντικειμενικά δίκιο και να δίνει έναν δίκαιο αγώνα υπέρ βωμών και εστιών.

Αυτό το “εχθροί κάθε ιμπεριαλισμού” που έχει για σημαία ο σοσιαλφασισμός σε μια φάση που η Ρωσία ανοιχτά εισβάλει, επιτίθεται, διαμελίζει, σημαίνει: “λαοί-θύματα της εισβολής, μην αντιστέκεστε στον ιμπεριαλιστή εισβολέα γιατί τότε θα παίρνετε το μέρος του αντίπαλου ιμπεριαλισμού και πρέπει σαν αντικαπιταλιστές να είστε κατά κάθε ιμπεριαλισμού και να μην παίρνετε το μέρος κανενός”. Αυτή είναι η θέση που πήρε ο Τρότσκι όταν ο Χίτλερ εισέβαλε στην Τσεχοσλοβακία το 1938 και συμβούλευσε τους τσεχοσλοβάκους εργάτες να μην αντισταθούν, και είναι η θέση που επανέλαβαν οι ψευτοαριστεροί πράκτορες της Μόσχας όταν αυτή εισέβαλε στην Ουκρανία το 2014, υποκρινόμενοι ότι αυτό δεν είναι ένα ζήτημα εισβολής και κατοχής τμήματος της Ουκρανίας από το ρωσικό ιμπεριαλισμό, αλλά μια διαμάχη ΗΠΑ-Ρωσίας για σφαίρες επιρροής.

Η δουλειά της σοσιαλφασιστικής ψευτοαριστεράς θα είναι να παραλύσει από τα μέσα τις αντιστάσεις στις ευρωπαϊκές χώρες-θύματα της επίθεσης. Μια μερίδα της, αυτή που σήμερα εμφανίζεται σαν πιο “λαϊκομετωπική”, θα καλωσορίζει το ρωσικό χιτλερικό στρατό σαν απελευθερωτές από την αμερικάνικη νεοφιλελεύθερη τυραννία για να φτιάξει το νέο ταγματασφαλίτικο στρατό που θα πολεμάει στο πλευρό του, ενώ μια άλλη μερίδα, οι “αντικαπιταλιστές”, για να ριξουν στην αδράνεια και την παράλυση τα πιο δημοκρατικά στοιχεία που σιχαίνονται τη φασιστική μπόχα, θα τους λέει: “ούτε ΗΠΑ ούτε Ρωσία”, που σημαίνει “μην αντιστέκεστε στη ρωσική επίθεση γιατί τότε γίνεστε τσιράκια του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού και άρα εξίσου αντιδραστικοί με τους φασίστες που σιχαίνεστε”.

Αυτά είναι τα δύο πολιτικά πρόσωπα του σοσιαλφασισμού: ένα “λαϊκομετωπικό”, φανερά φιλοπλουτινικό, και ένα “αντικαπιταλιστικό”, κρυφά φιλοπλουτινικό για να κάνει το φίλο στους προοδευτικούς και δημοκρατικούς ανθρώπους πρώτου τους μαχαιρώσει πισώπλατα, και αυτή είναι η αλληλο-συμπληρούμενη λειτουργία τους. Τα βασικά στοιχεία αυτής της τακτικής έχουν φανερωθεί στην Ουκρανία, τη Γεωργία, την Τσετσενία, τη Συρία και οπουδήποτε φανερώνει την αληθινή επιθετική-κανιβαλική της φύση η Ρωσία των νέων τσάρων-Χίτλερ.

Η Ρωσία περικυκλώνει την Ευρώπη από Καύκασο, Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική

Η υποτιθέμενη δυτική περικύκλωση αποδεικνύεται, μας λένε, από μια σειρά επεμβάσεων κυρίως των ΗΠΑ και δευτερευόντως των δυτικοευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Αυτές ξεκινάνε από τη Σερβία το 1999, το Αφγανιστάν το 2001, το Ιράκ το 2003, τη Λιβύη και ολόκληρη τη λεγόμενη αραβική άνοιξη απ’ το 2011 και μετά. Σε αυτές ο σοσιαλφασισμός συμπεριλαμβάνει και τον πόλεμο στη Γεωργία το 2008 και στην Ουκρανία το 2014. Παρόλο που την πολεμική επίθεση την εξαπέλυσε η ίδια η Ρωσία ενάντια σε αυτές τις δύο χώρες, οι σοσιαλφασίστες της δίνουν και πάλι αμυντικό ρόλο επειδή τάχα οι δυτικοί την “προκάλεσαν”, και τι να κάνει η δόλια, αναγκάστηκε να απαντήσει.

Πρόκειται για γκεμπελική αντιστροφή της αλήθειας. Μια τέτοια αφήγηση μπορεί να σταθεί μόνο με αποσιώπηση ή παραχάραξη των πιο βασικών δεδομένων για το τι συνέβη σε κάθε περίπτωση χωριστά. Θα αποδείξουμε ότι αυτές οι επεμβάσεις δεν έγιναν βάσει ενός σχεδίου περικύκλωσης της Ρωσίας, αντίθετα έγιναν σε συμμαχία με τη Ρωσία, με την καθοριστική της έγκριση και ενθάρρυνση, και τελικά όλες ανεξαιρέτως έριξαν τις χώρες στις οποίες ο δυτικός ιμπεριαλισμός επενέβαινε, στα νύχια του ρωσικού σοσιαλιμπεριαλισμού που δούλευε εντατικά με τους πράκτορες του τόσο μέσα στις γραμμές των δυτικών επεμβάσεων που τους ενθάρρυνε να χτυπήσουν τα εθνικιστικά (και άρα σε ένα βαθμό αντιρώσικα) τριτοκοσμικά καθεστώτα, όσο και σε αυτό των θυμάτων στα οποία παριστάνει το φίλο και συμπαράστατη.

Θα εξετάσουμε πως εφαρμόστηκε με επιτυχία αυτή η μέθοδος σε μια σειρά χωρών.

Σερβία 1999: η Ρωσία ενθαρρύνει κρυφά τη δυτική επέμβαση ενώ παριστάνει το φίλο του θύματος

Ο σοσιαλφασισμός αντιμετωπίζει τη Σερβία σαν να ήταν από πάντα μια ρωσική επαρχία. Αυτό είναι ένα μεγάλο ψέμα, αντίστοιχο της ανύπαρκτης “παραδοσιακής ελληνο-ρώσικης φιλίας”, και ιδεολογικά βασίζεται στους δήθεν “βαθιούς πολιτιστικούς δεσμούς” της ορθοδοξίας και της κοινής σλαβικής καταγωγής, δηλαδή στη φασιστική μυθολογία της θρησκείας και του αίματος.

Στη μεταπολεμική ιστορία η Γιουγκοσλαβία του Τίτο ακολούθησε μετά το 1960 μια γενικά ανεξαρτησιακή τριτοκοσμική γραμμή, που ήταν πάντα σφήνα στα επεκτατικά σχέδια του σοσιαλιμπεριαλισμού στα Βαλκάνια αλλά και ευρύτερα λόγω του πρωταγωνιστικού της ρόλου στο κίνημα των αδέσμευτων. Η πραγματική σερβο-ρωσική “φιλία” εγκαινιάστηκε όταν ο Μιλόσεβιτς άρχισε τη σοβινιστική του εξόρμηση για τη δημιουργία της μεγάλης Σερβίας. Αυτό ήταν το πρώτο βήμα του περάσματος της Σερβίας στη ρωσική επιρροή. Ο Γιέλτσιν έδωσε διπλωματική κάλυψη και υποστήριξη σε κάθε αθλιότητα και κάθε σφαγή που διέπραξαν οι Σέρβοι φασίστες, στη γενοκτονική επιχείρηση διαμελισμού της Κροατίας και της Βοσνίας που είχε σαν κορύφωσή της τη μαζική εκτέλεση οχτώ χιλιάδων Βόσνιων μουσουλμάνων στη Σρεμπρένιτσα.

Ο Μιλόσεβιτς, όμως, ήταν Σέρβος σοβινιστής και όχι ανδρείκελο της Ρωσίας. Αυτό αποδείχτηκε όταν αρνήθηκε μετά το 1995 την είσοδο όχι μόνο δυτικού, αλλά και του ρωσικού στρατού σε σέρβικο έδαφος.

Ο σοσιαλφασισμός κρύβει με επιμέλεια ότι την απόφαση 1244 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, αμέσως μετά τη ΝΑΤΟϊκή επέμβαση, που πρόβλεπε προσωρινή διοίκηση του ΟΗΕ στο Κόσοβο και απαιτούσε την αποχώρηση του στρατού και της αστυνομίας της Σερβίας από αυτό, την υπερψήφισε και η Ρωσία την ώρα που ξεσήκωνε τον κόσμο κατά της επέμβασης! Μάλιστα αυτή η απόφαση καλούσε ρητά να ληφθεί υπόψη το βασικό μέρος της συνθήκης του Ραμπουγιέ που καλούσε να γίνει σεβαστή η “θέληση του λαού του Κοσόβου” για το μελλοντικό στάτους του Κοσόβου, δηλαδή προετοίμασε το έδαφος για την απόσχισή του από τη Σερβία. Κρύβουν επίσης ότι ο πρώτος στρατός που μπήκε στο Κόσοβο μετά τη ΝΑΤΟϊκή επέμβαση ήταν ο ρωσικός, που κατέλαβε ένα στρατηγικό σημείο όπως είναι το αεροδρόμιο της Πρίστινα. Κρύβουν ότι η ανατροπή του Μιλόσεβιτς από τη δυτική επέμβαση, όχι μόνο δεν οδήγησε τη Σερβία στην αγκαλιά της Δύσης, αλλά αντίθετα οδήγησε για πρώτη φορά στη σύγχρονη ιστορία τη Σερβία ολόκληρη στο ρωσικό έλεγχο, μέσω των Σέρβων πρακτόρων της που τότε παρίσταναν τους φίλους της Δύσης. Αυτό το τελευταίο το παραδέχονται έμμεσα όταν μέχρι και σήμερα κατατάσσουν τη Σερβία στη ρωσική σφαίρα επιρροής και γι’ αυτό τάχα η Δύση την έχει βάλει στο μάτι.

Δηλαδή σύμφωνα με αυτή την απάτη, η Δύση επενέβη το 1999 για να πετάξει έξω τη Ρωσία στα ευρύτερα πλαίσια της δήθεν περικύκλωσης της, και αυτή την επέμβαση η Ρωσία την υποστήριξε, και χάρη σε αυτήν έβαλε για πρώτη φορά από τον Α’ Παγκόσμιο Πόλεμο στρατό της στα δυτικά Βαλκάνια και ολόκληρη τη Σερβία κάτω από την πολιτική επιρροή της! Στην πραγματικότητα η δυτική επέμβαση, εφόσον έγινε σε συμμαχία με τη Ρωσία ενάντια στο σέρβικο εθνικισμό, παρέδωσε όλον αυτόν τον εθνικισμό, και τελικά ολόκληρη τη χώρα, στη ρωσική ηγεμονία.

Αφγανιστάν: από τους τότε αντιρώσους Ταλιμπάν στον Γκάνι

Στην περίπτωση του Αφγανιστάν τα πράγματα είναι

Οι νέοι Τσάροι θα έχουν το τέλος των παλιών

Συνέχεια από τη σελ. 13

ακόμα πιο καθαρά. Ο σοσιαλφασισμός λέει πως οι ΗΠΑ επιτέθηκαν και κατέλαβαν το Αφγανιστάν για να περικυκλώσουν τη Ρωσία από το νότο της, που είναι η κεντρική Ασία. Πράγματι το Αφγανιστάν είναι ένας εξαιρετικά κρίσιμος κρίκος για το ρώσικο σοσιαλμπεριαλισμό και συγκεκριμένα για την χερσαία έξοδο του μέσω του Πακιστάν στον ινδικό ωκεανό. Γι' αυτό άλλωστε εισέβαλε το 1979 για να βάλει αυτή τη χώρα υπό στρατιωτική κατοχή του αλλά έφαγε τα μούτρα του χάρη στην πανεθνική ηρωική αντίσταση που βρήκε απέναντί του.

Και εδώ αποκαλύπτεται η σοσιαλφασιστική απάτη. Αν οι ΗΠΑ ήθελαν να περικυκλώσουν τη Ρωσία, τότε οι Ταλιμπάν, το πιο αντιρώσικο καθεστώς στον κόσμο, θα ήταν το τελευταίο που θα τους ενοχλούσε! Μάλιστα θα ήταν μια θαυμάσια σφήνα που εμπόδιζε το ρώσικο στρατό από το να κάνει βήμα προς το νότο. Οι Ταλιμπάν ήταν το εθνικό κίνημα των Αφγανών Παστούν που γιγαντώθηκε ακριβώς πάνω στα ερείπια που άφησε πίσω της η ρώσικη εισβολή της δεκαετίας του 1980. Είναι χαρακτηριστικό ότι ήταν η μοναδική κυβέρνηση στον κόσμο που αναγνώρισε την ανεξαρτησία της Τσετσενίας, όταν οι δυτικοί διπλωμάτες και πολιτικοί έκαναν αηδιαστικές υποκριτικές εκκλήσεις προς τη Ρωσία να δείξει μέτρο στη γενοκτονική της βία που είχε ισοπεδώσει τη χώρα στους βομβαρδισμούς και είχε σκοτώσει και βασανίσει εκατοντάδες χιλιάδες Τσετσένους.

Όμως μετά την επέμβαση, και χάρη στην επέμβαση, των ΗΠΑ που ανέτρεψαν την κυβέρνηση των Ταλιμπάν, ο ουσιαστικός πολιτικός έλεγχος του Αφγανιστάν έχει περάσει στη Ρωσία. Η πλατφόρμα αυτής της επέμβασης είχε προετοιμαστεί πριν τις 11 του Σεπτεμβρίου από τη φιλική προς τη Ρωσία προεδρία Κλίντον που εναντιώθηκε με μανία στους Ταλιμπάν, τους άσκησε αφόρητη οικονομικοστρατιωτική πίεση και αποκλεισμό και τελικά τους έριξε εξασθενημένους στα δίχτυα της προβοκατόρικης ηγεσίας της Αλ Κάιντα. Αυτή γκρεμίζοντας τους δίδυμους πύργους έσυρε τις ΗΠΑ σε μια εισβολή που δεν μπορούσε παρά να στηριχθεί στους παλιούς ταγματασφαλίτες, συνεργάτες της ρώσικης κατοχής της δεκαετίας του 1980, στο φιλορώσικο Ιράν, αλλά και στην ίδια τη Ρωσία του Πούτιν που παραχώρησε πολιτική στήριξη και στρατιωτικές βάσεις στις ΗΠΑ στον χώρο κυριαρχίας της στην παλιά ΕΣΣΔ.

Αν εξετάσει κανείς γενικότερα τη δράση της Αλ Κάιντα θα διαπιστώσει ότι αυτή πάντα ευνοεί τα στρατηγικά σχέδια της Ρωσίας και πιο ειδικά το γνωστό “παγκόσμιο αντιτρομοκρατικό μέτωπο” που λειτουργεί σαν στρατηγικός αντιπερισπασμός για λογαριασμό της, καθώς επιτρέπει στην τελευταία από τη μια να αποπροσανατολίζει τη Δύση σε σχέση με τον κίνδυνο που εκπροσωπεί η ίδια και από την άλλη της επιτρέπει να διαμορφώνει μια συμμαχία με τη Δύση ενάντια στις χώρες και τα δημοκρατικά κινήματα του τρίτου κόσμου που η Αλ Κάιντα προβοκάρει χτυπώντας ιδιαίτερα τους δυτικούς πληθυσμούς μέσα στη Δύση (τσάκισμα του αντιΑσαντικού, αντιρώσικου κινήματος στην Συρία μέσω του αντιΔΣΙΣ μετώπου).

Να πως περιέγραφε η Λε Μοντ (22/10/2009) τη νέα κατάσταση στο Αφγανιστάν:

Ο “άνθρωπος των Αμερικανών” (εννοεί τον Καρζάι) ξεκίνησε απ' το 2008 να κάνει μια εθνικιστική στροφή, επιδιώκοντας να αντισταθμίσει την επιρροή της Ουάσιγκτον και, παραπέρα, εκείνη του Λονδίνου, του οποίου η πιο λεπτή ανάμιξη – λόγω αποικιοκρατικού παρελθόντος – σταμάτησε κι αυτή από δυσσέσκεια. Τρεις περιφερειακές δυνάμεις ευνοήθηκαν από το κενό: η Ρωσία, το Ιράν και η Κίνα. Επομένως η γεωπολιτική του Αφγανιστάν είναι “πολυπολική”.

Υπάρχει μεγαλύτερη ειρωνεία της ιστορίας από τούτη την επιστροφή της Μόσχας; (...) Αυτή η ρωσική πίεση προς το νότο, δηλαδή προς το Αφγανιστάν, υπήρξε μόνιμη, παραπειστική, μέχρι την κλιμάκωσή της σε μια βίαιη στρατιωτική εισβολή (1979-1989) που έληξε με μια κατα-

στροφή. Αλλά το μάθημα αντλήθηκε. Το χαμηλό προφίλ κρίθηκε πιο αποτελεσματικό. Σήμερα ο κ. Καρζάι θέλει να αγοράσει ρωσικό στρατιωτικό εξοπλισμό. Και οι Αμερικανοί – άλλη ειρωνεία της ιστορίας! – ζητιανεύουν από τους κκ. Πούτιν και Μεντβέντιεφ την άδεια διέλευσης του εξοπλισμού του ΝΑΤΟ στα βόρεια σύνορα του Αφγανιστάν, τη μικρή αυλή της Ρωσίας.

Η νίκη του στις προεδρικές εκλογές του 2004 – τις πρώτες που διεξήχθησαν στο Αφγανιστάν – του προσφέρει μία λαϊκή νομιμοποίηση διευρύνοντας το πεδίο ελιγμών του. Νέα δίκτυα επιβάλλονται. Ο κ. Καρζάι επιτρέπει την επανεμφάνιση των παλιών κομμουνιστών (σ.σ. εννοεί τους πρώην μπρεζνιεφικούς σοσιαλφασιστές) των οποίων η κουλτούρα του κράτους μπορεί να χρησιμεύσει στο εμβρυακό καθεστώς.

“Η ΕΣΣΔ διαμόρφωσε εξαιρετικά στελέχη, εξηγγεί ένας διεθνής παρατηρητής στην Καμπούλ. Κατέχουν σήμερα θέσεις-κλειδιά μέσα στην αστυνομία, το στρατό, τις μυστικές υπηρεσίες. Αυτοί οι θεσμοί δε θα μπορούσαν να λειτουργήσουν χωρίς αυτούς”. Επικεφαλής αυτού του δικτύου είναι ο Μοχάμαντ Χανίφ Ατμάρ, που υπήρξε παλιό στέλεχος των μυστικών υπηρεσιών του κομμουνιστικού καθεστώτος πριν την κατάλυσή του στα 1992. Σήμερα είναι υπουργός των εσωτερικών.

Οι Δυτικοί δε βρίσκουν τίποτα να αντιλέξουν στην αποκατάσταση των πρώην κομμουνιστών. Εύχονται τα καλύτερα για τον κ. Ατμάρ. Παρόλα αυτά, θα είναι πιο προβληματισμένοι, και μάλιστα τελείως επικριτικοί, όπως έγινε με τη μεγάλη αλλαγή του 2006.

Η ΡΩΣΙΑ ΣΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ ΣΤΟ ΑΦΓΑΝΙΣΤΑΝ (<http://oakke.gr/na550/afganistan450.htm>)

Σήμερα πια, μετά από 18 χρόνια πολέμου ενάντια στην αμερικάνικη κατοχή, μετά την εξόντωση από τη ρωσόφιλη προεδρία Ομπάμα του διαδόχου του Ομάρ που συνέχιζε την αντιρώσικη γραμμή του, οι Ταλιμπάν έχουν φτάσει να δέχονται τη Ρωσία για μεσολαβητή, δήθεν ειρηνευτή, της σύγκρουσής τους με την κυβέρνηση των διαδόχων του Καρζάι (<https://www.aljazeera.com/news/2019/05/taliban-progress-afghan-talks-moscow-190530072213758.html>) ενώ η αμερικάνικη πλευρά έχει κατηγορήσει τη Ρωσία ότι τους εξοπλίζει (<https://www.bbc.com/news/world-asia-41842285>)! Πρόκειται για το θρίαμβο της ρώσικης διπλωματίας που πλέον ηγεμονεύει και στις δύο πλευρές της εμφύλιας σύγκρουσης. Η χώρα που αντιστάθηκε στο ρώσικο μπεριαλισμό περισσότερο από κάθε άλλη στον κόσμο έχει περάσει στη ρώσικη επιρροή χάρη στην αμερικάνικη επέμβαση... η οποία σύμφωνα με το σοσιαλφασιστικό έγινε για να περικυκλώσει τη Ρωσία!

Το Ιράκ, από τον Σαντάμ στον Σαντρ και το “Κ”Κ Ιράκ

Το 2018 ήταν χρονιά βουλευτικών εκλογών στο Ιράκ. Στις εκλογές αυτές τη σχετική πλειοψηφία κατέκτησε η συμμαχία του σιίτη ισλαμοφασίστα αλ-Σαντρ με το παλιό μπρεζνιεφικό πρακτορείο της Μόσχας που λέγεται “Κ”Κ Ιράκ. Ο Σαντρ, που είχε διακριθεί σαν αρχηγός του αντιαμερικάνικου αντάρτικου τα πρώτα χρόνια της αμερικάνικης κατοχής, και τώρα είναι αρχηγός του μόνου συμπαγούς, φασιστικού και ένοπλου τρομοκρατικού κόμματος του Ιράκ δεχεται εδώ και καιρό τους ύμνους της πιο ανοιχτά επιθετικής έκφρασης του ρώσικου παγκόσμιου ηγεμονισμού, αυτής του ευρασιατισμού του Ντούγκιν. Ταυτόχρονα και η επίσημη Ρωσία δεν μπορεί να κρύψει τη χαρά της για τον ηγεμονικό ρόλο που παίζει μετά τις τελευταίες εκλογές ο Σαντρ, πόσο μάλλον που από το πολιτικό του στρατόπεδο γίνεται λόγος για εγκατάσταση των S-400 στη χώρα.

Αυτή δεν είναι μια απροσδόκητη εξέλιξη για όσους ξέρουν τον τρόπο δράσης του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού, που συνίσταται στο να χρησιμοποιεί τη δύναμη του κύριου ανταγωνιστή του, του αμερικάνικου μπερια-

λισμού, για να υποτάξει όλες τις ενδιάμεσες δυνάμεις, αρχικά τις τριτοκοσμικές και μετά τις δεύτερης γραμμής μπεριαλιστικές της Ευρώπης, της Ασίας, της Αμερικής και της Ωκεανίας.

Όπως λοιπόν στο Αφγανιστάν έτσι και στο Ιράκ είχαμε μια αμερικάνικη επέμβαση που επίσης προετοιμάστηκε και ενθαρρύνθηκε καίρια από τη Ρωσία για την ανατροπή της τριτοκοσμικής ηγεσίας του Ιράκ με πρόσχημα πάλι την κοινή πάλη ενάντια στον δήθεν κύριο παγκόσμιο εχθρό, την τρομοκρατία. Αυτή η πάλη πήρε στο Ιράκ κυρίως τη μορφή της εξουδετέρωσης των Όπλων Μαζικής Καταστροφής (ΟΜΚ) του καθεστώτος Σαντάμ. Κάτω από την επιρροή της μεγαλύτερης παγκόσμιας προπαγανδιστικής μηχανής, αυτής που διαθέτουν οι νεοτσαρικοί καγκεμπιτών και των φαιο-“κόκκινων” συνεργατών τους σε όλο τον κόσμο, όλοι ξέρουν και όλοι θυμούνται, ότι η Ρωσία αντιτάχθηκε στην αμερικανο-αγγλική εισβολή του 2003 στο Ιράκ στο Συμβούλιο Ασφαλείας (Σ.Α) του ΟΗΕ. Όμως ελάχιστοι έχουν παρατηρήσει ότι η μακρόχρονη πολιτική βάση που προετοίμασε την αμερικάνικη εισβολή ήταν μια σειρά αποφάσεις του Σ. Α, όλες με τη στήριξη της επίσης αντιΣανταμικής Ρωσίας, που αμφισβητούσαν τις όπως αποδείχτηκε εύκολα ελέγξιμες διαβεβαιώσεις του Ιράκ ότι είχε καταστρέψει όλα τα επικίνδυνα όπλα του (που βέβαια επιτρέπεται να τα έχουν στο πολλαπλάσιο οι υπερδυνάμεις) και απαιτούσαν από αυτό να αποδεχτεί την απόλυτη κατάργηση της κρατικής κυριαρχίας του, να επιτρέψει δηλαδή στους επιθεωρητές του ΟΗΕ, που σημαίνει στους επιθεωρητές των δύο υπερδυνάμεων να ελέγχουν όλα τα σημεία του εδάφους του κάθε στιγμή, πράγμα που η ηγεσία του Ιράκ σωστά δεν αποδέχτηκε. Στην πραγματικότητα η διαφωνία της Ρωσίας με την αμερικάνικη εισβολή ήταν προσημαστική. Αφού δηλαδή ενθάρρυνε τις ΗΠΑ να κάνουν την εισβολή τις άφησε να λουστούν τις συνέπειες αυτής της βρωμοδοουλειάς και να την πάνε ως την άκρη της δηλαδή να πάνε ως την εξόντωση όλης της πολιτικής και διοικητικής ηγεσίας της χώρας, δηλαδή του κόμματος του Μπάαθ που σαν κόμμα μιας τριτοκοσμικής αστικής τάξης, παρόλο τον αυταρχισμό του αντιστεκόταν όχι μόνο στις ΗΠΑ αλλά και στη Ρωσία. Στην συνέχεια με τις ΗΠΑ κυνηγημένες από ένα ασταμάτητο αντάρτικο οι φίλοι της Ρωσίας σε συνεργασία με το γειτονικό Ιράν κατακτήσανε από τα μέσα τη νικημένη και θυμωμένη με τις ΗΠΑ χώρα. Η καλύτερη απόδειξη για το ότι η Ρωσία δεν είχε καμιά ουσιαστική εναντίωση στην εισβολή είναι ότι ψήφισε την απόφαση 1483 του 2003 που ενώ δεν έλεγε λέξη κατά της αμερικάνικης εισβολής αναγνώριζε σαν διεθνώς νόμιμο το κατοχικό καθεστώς που αυτή η εισβολή επέβαλε και απλά έβαζε όρους σε αυτήν την κατοχή απαιτώντας ουσιαστικά από τις ΗΠΑ να την μοιραστούν με τον ΟΗΕ, που στην πράξη σήμαινε κυρίως με τις φιλο-ιρανικές και ουσιαστικά φιλορώσικες δυνάμεις στο εσωτερικό της χώρας.

Με την καταστροφή από τις κατοχικές δυνάμεις των ΗΠΑ της σουνιτικής αστικής τάξης που βρισκόταν στην ηγεσία της χώρας σαν κόμμα του Μπάαθ, ήταν φυσικό ότι το κενό εξουσίας θα το αναλάμβαναν αρχικά οι φιλο-ϊρανοί σιίτες και τελικά το ρωσόφιλο κόμμα του Σαντρ που με σύνθημα την εθνική ενότητα σιιτών και σουνιτών και την ανεξαρτησία από το Ιράν πήρε ουσιαστικά την πολιτική εξουσία σε συμμαχία με το εντελώς πρακτικό ψευτοΚΚ του Ιράκ που το 2003 είχε στηρίξει την αμερικάνικη επέμβαση. Έτσι ήρθε η ώρα που η ραγδαία κατερχόμενη και γι αυτό η πιο ηλίθια υπερδύναμη θα έπρεπε να παραδώσει τη χώρα που εκκαθάρισε από τους εχθρούς της Ρωσίας στο νέο αφεντικό της.

Πάντως και στο Ιράκ, όπως και στο Αφγανιστάν θα ήταν αδύνατη η εμπλοκή των ΗΠΑ σε μια τέτοια, αυτοκαταστροφική περιπέτεια, αν δεν είχε και πάλι βοηθήσει τα ρώσικα σχέδια το πιο υφεσιακό ή και φιλικό απέναντι στη Ρωσία τμήμα του αμερικάνικου μπεριαλισμού που σαν τέτοιο εξασφάλισε τρεις προεδρείες των ΗΠΑ, αυτές των Κλίντον, Ομπάμα και Τραμπ. Πρέπει κιόλας εδώ να σημειώσουμε πόσο καταλυτική ήταν η προβοκάτσια του τοποθετημένου από την προεδρία Κλίντον αρχηγού της ΣΙΑ Τένετ, που παραπλάνησε την αμερικάνικη πολιτική

ηγεσία της προεδρίας Μπους πείθοντάς την ότι υπήρχαν στο Ιράκ του Σαντάμ μέσα μαζικής καταστροφής καθώς και δεσμοί του καθεστώτος Σαντάμ με την Αλ Κάιντα. Κάτω από μια τέτοια δήθεν τρομοκρατική απειλή έγινε δυνατή για δεύτερη φορά μετά το Αφγανιστάν η συμμαχία των ΗΠΑ με το Ιράν και ουσιαστικά και με την ίδια τη Ρωσία για να ανατραπεί ένα κύρια αντιραϊκό και αντιρώσικο παρά αντιαμερικάνικο καθεστώς στη Μέση Ανατολή. Αυτές είναι οι συνέπειες της στρατηγικής πτώσης μια υπερδύναμης (των ΗΠΑ) και της στρατηγικής ανόδου μιας άλλης έτσι ώστε να πραγματοποιείται μόνιμα ένα σχήμα που επαναλαμβάνεται ξανά και ξανά στον τρίτο κόσμο αλλά και στην ζώνη των μεσαίων ιμπεριαλισμών τα τελευταία 20 χρόνια: Οι ΗΠΑ τινάζουν την ελιά και η Ρωσία μαζεύει τον καρπό. Ή για να το πούμε αλλιώς, η Ρωσία είναι το φαράσι και οι ΗΠΑ είναι η σκούπα που σπρώχνει προς το ρώσικο φαράσι το ένα μετά το άλλο τα πιο πολιτικά εύθραυστα και απομονωμένα κράτη του τρίτου και του δεύτερου κόσμου.

Φυσικά κανένας κνίτης δεν έμαθε ποτέ ότι το αδερφό κόμμα του Περισσού είναι πια κυβέρνηση στο Ιράκ που προέκυψε από την αμερικάνικη εισβολή και κατοχή, ενάντια στην οποία νομίζανε ότι διαδηλώνανε το 2003 (ενώ στην ουσία διαδηλώνανε ενάντια στην μονοπώληση της νέας εξουσίας από τις ΗΠΑ), γιατί τότε θα έπρεπε να αναρωτηθεί τι απέγιναν τα φοβερά και τρομερά αμερικάνικα σχέδια με τα οποία τάζει και συνεχίζει να ταΐζει το ψευτοΚΚΕ και οι εξωκοινοβουλευτικές ουρές του τους φίλους και τα μέλη τους.

Λιβύη. Από τον Καντάφι στον Χαφτάρ

Μιαν ακόμα γρήγορη και πετυχημένη εφαρμογή του σχήματος “σκούπα-φαράσι”, όπου το αίμα του Τρίτου κόσμου χύνεται άφθονο και τα λεφτά και τα διπλωματικά συμφέροντα της Δύσης χαραμίζονται υπέρ της Ρώσικης διπλωματίας χωρίς αυτή να διαθέσει ούτε ένα ρούβλι και δίχως να χάσει ούτε μια στάλα διπλωματικό κεφάλαιο, μπορεί να την διαπιστώσει στην περίπτωση της Λιβύης. Εδώ μια καιροσκοπική και άνανδρη ιμπεριαλιστική συμμαχία Γαλλίας και Αγγλίας κάτω από την διπλωματική υποκίνηση και με τη στρατιωτική κάλυψη της ρωσόφιλης προεδρίας Ομπάμα, συνέτριψε με εξωτερική επέμβαση το καθεστώς Καντάφι και εξόντωσε τον ίδιο. Ο Καντάφι ανατράπηκε επειδή δε δέχτηκε τη ρώσικη προστασία. Η Ρωσία έκανε αποχή στην απόφαση 1973/2011 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ ώστε αυτή να περάσει και να μπορέσει να γίνει νόμιμα η δυτική επέμβαση, χωρίς όμως να εκτεθεί η ίδια που έκανε πως έχει επιφυλάξεις.

Εν τω μεταξύ μέσα από τον λιβυκό εμφύλιο που ξέσπασε την επόμενη της ανατροπής της κυβέρνησης του Καντάφι, άρχισε να αναδεικνύεται σαν η ισχυρότερη φράζια του εμφυλίου αυτή του ανθρώπου της Ρωσίας, στρατηγού Χαλίφα Χαφτάρ. Αυτός έχει απλώσει την επιρροή του αρχικά με τη στήριξη της ρωσόφιλης χούντας της Αιγύπτου, της Σαουδικής Αραβίας και των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, που υποστηρίζουν τόσο τον Αιγύπτιο δικτάτορα Σίσι όσο και τον Χαφτάρ επειδή αυτοί είναι εχθροί της Μουσουλμανικής Αδελφότητας. Τελευταία, την υποστήριξη του στον Χαφτάρ ανακοίνωσε και ο Τραμπ, τη στιγμή μάλιστα που αυτός ετοιμαζόταν να επιτεθεί στην πρωτεύουσα της αναγνωρισμένης από τον ΟΗΕ κυβέρνηση της Τρίπολης. Ο Χαφτάρ, όπως και ο Σίσι, παριστάνει τον αποτελεσματικό εχθρό της τρομοκρατίας και τον αντι-ισλαμιστή, παρόλο που στην πραγματικότητα δεν είναι ούτε το ένα ούτε το άλλο, παρά μόνο όταν είναι να χτυπήσει τα σχετικά λιγότερο αντιδραστικά ανεξαρτησιακά ισλαμικά ρεύματα τύπου Μουσουλμανικής Αδελφότητας που υποστηρίζονται από την Τουρκία και μέχρι πρόσφατα και από την Αλγερία (η ανατροπή του καθεστώτος Μπουτεφλίκα στην Αλγερία πρέπει να έδωσε το πράσινο φως για την επίθεση Χαφτάρ στην Τρίπολη).

Έτσι η Μόσχα, που για λόγους τακτικής τελευταία κάνει πως κρατάει αποστάσεις από τον Χαφτάρ, ηγεμονεύει στη Λιβύη χτίζοντας ένα πλατύ μέτωπο δυνάμεων που πολεμάνε για το δικό της συμφέρον. Ειδικά οι αποχαλινωμένοι επεμβασίες της Σαουδικής Αραβίας και των ΗΑΕ, σύντομα θα βρεθούν περικυκλωμένοι και θα πέσουν θύματα του νεοχιτλερικού άξονα τον οποίο βοήθησαν να τους περικυκλώσει.

Συρία. Η αποκάλυψη του ποια δύναμη μόνο έχει το δικαίωμα της επέμβασης

Στη Συρία η δυτική επέμβαση που επαπειλούταν μέχρι το 2013 ήταν η μόνη που δεν έγινε. Κι αυτό παρά το ότι η συριακή εξέγερση ήταν η πιο μαζική, η πιο αποφασιστική και στρατιωτικά η πιο ισχυρή από όλες τις αραβικές, και παρά το ότι η Χεζμπολάχ, το Ιράν και η ίδια η Ρωσία εισβάλε στη χώρα για να την καταπιέζουν χωρίς να έχουν, ούτε να ζητήσουν, κανένα τέτοιο δικαίωμα από κανέναν ΟΗΕ αλλά μόνο από το μειοψηφικό τους ανδρείκελο. Για την ακρίβεια υπήρξε μια δυτική στρατιωτική επέμβαση που έγινε στη Συρία, αλλά μόνο εκεί και μόνο όσο την ήθελε η Ρωσία, δηλαδή απέναντι στον ΙΣΙΣ (που μπορούσε να αντιμετωπιστεί από την αντίσταση αφού θα νικούσε Ασαντ).

Πουθενά όσο στην Συρία δεν αποδείχθηκε τόσο καθαρά πως μόνο η δήθεν “περικυκλωμένη” υπερδύναμη έχει το δικαίωμα να ορίζει ποιος θα επεμβαίνει και ποιος όχι σε μια χώρα, ποιος θα βομβαρδίζει τα νοσοκομεία και τους αμάχους της, ποιος θα την αδειάζει από τους κατοίκους της και έτσι θα ορίζει τις προσφυγικές ροές και την άνοδο των φασισμών στον ανεπτυγμένο κόσμο, και τέλος ποιος θα οργανώνει τις Αστάνες που θα τη διαμελίζουν και θα την διανέμουν σε εκείνους που εγκρίνει η “περικυκλωμένη” δύναμη. Από την άλλη μεριά, πουθενά όσο στην παράδοση της Συρίας στο ανατολικό λεπίδι δεν αποδείχτηκε εναργέστερα η έλλειψη οποιονδήποτε δημοκρατικών αρχών αλλά και το κατευναστικό πνεύμα του Μονάρχου, το αντίστοιχο του 1938 που επικρατεί στους δυτικούς ιμπεριαλιστές απέναντι στον ρωσοκινεζικό νεοχιτλερικό άξονα. Και δεν εννοούμε με αυτό ότι δεν εισέβαλαν στη Συρία, πράγμα που η μαζική δημοκρατική αντίσταση ποτέ δεν ζήτησε, αλλά το ότι αρνήθηκαν να της δώσουν τα ελαφριά αντιαεροπορικά όπλα που είχε ανάγκη για να προστατέψει τον πληθυσμό της απέναντι στους σφαγείς.

Έτσι έγινε και ο Σαντάμ και ο Καντάφι που δε δέχτηκαν τη ρώσικη προστασία ανατράπηκαν από τους δυτικούς, ενώ ο Ασαντ που τη δέχτηκε έμεινε στη θέση του. Είναι προφανές ότι το μήνυμα που στέλνουν οι δυτικοί, εν γνώσει τους ή μη, είναι: είτε θα δεχτεί κάποιος τη ρώσικη προστασία είτε θα χάσει το κεφάλι σου.

Αυτό το μήνυμα το στέλνουν οι δυτικοί, αν και με διαφορετικό τρόπο και σε διαφορετικό βαθμό, και στην περίπτωση των ωμών εισβολών και των προσαρτήσεων που πραγματοποιεί η Ρωσία στο ονομαζόμενο από την ίδια εγγύς εξωτερικό της, εν προκειμένω στην Γεωργία και, κυρίως στην Ουκρανία. Στην τελευταία φαίνεται να παίρνουν μέτρα ενάντια στη ρώσικη επιθετικότητα ακριβώς επειδή αυτή είναι ωμή όπως δεν είναι σε καμιά από τις περιπτώσεις στον αραβομουσουλμανικό κόσμο όπου δρουν συνήθως μέσω τρίτων. Όμως στην πράξη τα μέτρα που έχουν πάρει οι δυτικοί μονοπωλιστές που ηγούνται σε αυτές τις χώρες, μέτρα που στην ουσία αφορούν μόνο την Ουκρανία - όπου έχει επαναληφθεί το ανάλογο της κατοχής της Σουδητίας από το Χίτλερ - είναι ασήμαντα μπροστά στην πρόκληση και αφήνουν όχι μόνο τα θύματα της επίθεσης αλλά και τις χώρες της ανατολικής και της κεντρικής Ευρώπης εύλωτα σε νέες επιθέσεις των νεοχιτλερικών. Αυτή η κατευναστική στάση οφείλεται κυρίως στο ότι έχει ενισχυθεί η ενεργειακή τους εξάρτηση από τη Ρωσία αρκετών ευρωπαϊκών χωρών, ιδιαίτερα του οικονομικού ηγέτη τους, της Γερμανίας πράγμα που έχει ισχυροποιήσει μέσα σε αυτές τις πιο φιλικές προς τη Ρωσία αστικές πολιτικές δυνάμεις.

Όμως και όποτε εισβάλλει σε χώρες και προσαρτά τμήματα τους η Ρωσία προσποιείται το θύμα της επίθεσης για να δικαιολογήσει τη δικιά της επίθεση. Για να αναδειχτεί σε θύμα χρησιμοποιεί το όπλο που οι νέοι τσάροι χειρίζονται καλύτερα από κάθε άλλο, την προβοκάτσια. Η πιο επιστημονική προβοκάτσια έγινε στην Ουκρανία όπου η Ρωσία φρόντισε μέσω των επιδεικτικών υποχωρήσεων του Γιαννούκοβιτς και τελικά τη φυγή του αποκλειστικά μπροστά στην βία του Δεξιού Τομέα και καθόλου μπροστά στις μαζικές δημοκρατικές και φιλειρηνικές διαδηλώσεις της αντιπολίτευσης να εμφανίσει αυτούς του ναζιστές, με τους οποίους συνεργαζόταν μέχρι πριν λίγα χρόνια στη Μόσχα, σαν τον πιο αποτελεσματικό της αντίπαλο στην Ουκρανία, δηλαδή σαν την πρωτοπορία του αντιρώσικου εθνοανεξαρτησιακού αγώνα. Στο βάθος η πούτινική, καγκεμπίτικη Ρωσία το πέτυχε αυτό αξιοποιώντας την αντικομμουνιστική και για αυτό εν μέρει φιλοχιτλερική στάση ενός κομματιού του ουκρανικού εθνικισμού στον β παγκόσμιο πόλεμο. Αυτή η στάση ενθαρρύνεται την σημερινή «αντιολοκληρωτική» ιδεολογία των δυτικών φιλελεύθερων που εξισώνει χιτλερική Γερμανία και Σοβιετική Ένωση και έτσι σχετικοποιεί τον ουκρανικό ναζισμό ενισχύοντας την πούτινική προπαγάνδα.

Περιγράψαμε τις χώρες όπου εκδηλώθηκε ανοιχτά η δυτική στρατιωτική επέμβαση, συν τη Συρία όπου αυτή δεν εκδηλώθηκε ακριβώς επειδή δεν είχε την έγκριση της Ρωσίας. Σε πολλές ακόμα χώρες ο σοσιαλιμπεριαλισμός κέρδισε θέσεις με τη βοήθεια της δυτικής διπλωματικής μηχανής χωρίς ωστόσο να χρειαστεί ανοιχτή στρατιωτική επέμβαση. Στην Αίγυπτο ο δυτικόφιλος εθνικιστής Μουμπάρακ ανατράπηκε με την υποστήριξη της προεδρίας Ομπάμα, για να κυριαρχήσει μετά τη σφαγή της μουσουλμανικής αδελφότητας ο ρωσόδουλος δικτάτορας Σίσι. Στην Τουρκία με τις απανωτές προβοκάτσες των παραβιάσεων του εναέριου χώρου, του πραξικοπήματος, της προβοκατόρικης δολοφονίας του Ρώσου πρέσβη στις οποίες οι δυτικοί κράτησαν γλωϊώδη φιλορώσικη στάση, ο σοσιαλιμπεριαλισμός έχει δέσει τον εθνικιστή Ερντογάν χειροπόδαρα και τον καθοδηγεί σε όλο και βαθύτερη ρήξη με τη Δύση. Στο Πακιστάν χάρη στον διαρκή αμερικάνικο επεμβατισμό που τσαλαπάτησε την εθνική ανεξαρτησία της χώρας έχει ανέβει στην εξουσία ο φιλορώσος ισλαμοφασίστας με εκσυγχρονιστική φορεσιά, Ίμραν Χαν. Πρόκειται για μια πελώρια ανατροπή συσχετισμών σε ολόκληρο τον πλανήτη που οι συνέπειές της δε θα αργήσουν να φανούν.

Για να επιστρέψουμε εκεί απ' όπου ξεκινήσαμε, οι αμερικάνοι ξύπνησαν μια ωραία πρωία και ανακάλυψαν ότι η “διαλυμένη” Ρωσία έχει εγκαταστήσει έναν καλό της φίλο για πρόεδρό τους. Όμως αυτό δεν ήταν μια τυχερή στιγμή ή ένα ατύχημα, αλλά το αποτέλεσμα δεκαετιών πολιτικής δουλειάς από την πλευρά της ρώσικης υπερδύναμης, που ξέρει καλύτερα από οποιονδήποτε άλλο ιμπεριαλισμό στην ιστορία να εκμεταλλεύεται τις αντιθέσεις στο στρατόπεδο των εχθρών της και να φυτεύει τους ανθρώπους της στην ηγεσία τους. Σύντομα η Ευρώπη θα ξυπνήσει για να ανακαλύψει ότι “ξαφνικά” βρέθηκε περικυκλωμένη από εχθρούς που έχουν όλο ενωθεί εναντίον της υπό την καθοδήγηση του νέου Χίτλερ που ετοιμάζεται πυρετωδώς για πόλεμο. Το καλό που θα βγει μέσα από αυτή την αρνητική κατάσταση είναι ότι οι λαοί θα γίνουν έξαλλοι με τις φιλελεύθερες ή σοσιαλδημοκρατικές, συντηρητικές ή και εθνικιστικές ηγεσίες τους, που όχι μόνο δεν τους εμπόδισαν να πέσουν θύματα περικύκλωσης, αλλά βοήθησαν ενεργά το έργο του περικυκλωτή με τον αλαζονικό επεμβατισμό τους, με την γουρουνίσια αδιαφορία τους για τα βάσανα των λαών του Τρίτου κόσμου, την έλλειψη αρχών και τη δειλία τους, τελικά επειδή πίστεψαν και υποτάχθηκαν στον Χίτλερ επειδή αυτός υποσχέθηκε να τους εξαιρέσει από τα βασανιστήρια που ετοιμάζει για την υπόλοιπη ανθρωπότητα.

Στο επόμενο, δεύτερο μέρος αυτού του κειμένου θα εξηγήσουμε πώς μέσα από μια ιστορική διαδρομή έφτασε η κάποτε πανίσχυρη και τώρα πια τελείως παρακμιακή δυτική διπλωματική αλλά και πολεμική μηχανή να δουλεύει σε μεγάλο βαθμό ενεργά υπέρ της Ρωσίας και ενάντια στα δικά της συμφέροντα.

ΤΟ ΚΙΝΕΖΙΚΟ ΚΡΑΤΟΣ ΠΡΩΘΕΙ ΤΟ ΦΥΛΕΤΙΚΟ ΡΑΤΣΙΣΜΟ ΣΤΑ ΧΝΑΡΙΑ ΤΩΝ NAZI

Η ήττα των σοσιαλιστικών επαναστάσεων σε Ρωσία και Κίνα το 1956 και το 1978 αντίστοιχα οδήγησε στη μετατροπή αυτών των δύο χωρών σε χιτλερικά κάτεργα. Οι αστοί νέου τύπου που πήραν την εξουσία σ' αυτές τις χώρες προώθησαν το χειρότερο μεγαλοκρατικό σοβινισμό και το φυλετικό ρατσισμό. Στην ανάδυση του ρατσισμού στην Κίνα αναφέρεται μεταξύ άλλων το βιβλίο του ολλανδού ιστορικού Φρανκ Ντικότερ 'The Discourse of Human Race in Modern China' (Η συζήτηση περί ανθρώπινης φυλής στη σύγχρονη Κίνα) απ' όπου αντλήσαμε τα στοιχεία του άρθρου μας.

Ξεκινώντας από τα 1978 η κινεζική πολιτική ηγεσία χρησιμοποίησε τη βιολογία για να αποδείξει ότι δεν υπάρχουν εθνικές μειονότητες στην Κίνα. Ακριβώς όπως οι ναζί στην προπολεμική Γερμανία, οι κινέζοι σοσιαλφασίστες μετράνε κρανία και μύτες για να αποδείξουν ότι οι μειοψηφικές εθνότητες της Κίνας, που πάντα το ΚΚ με επικεφαλής τον Μάο Τσετουνγκ αναγνώριζε σθεναρά σαν τέτοιες και υπεράσπιζε την αυτόνομη διοίκησή τους μέσα στο κινεζικό κράτος, είναι τάχα οργανικά συνδεδεμένες με την κυρίαρχη εθνότητα Χαν, που αποτελεί δήθεν τον πυρήνα μιας ενιαίας κινεζικής «εθνότητας» (φυλής).

Τις δεκαετίες '80 και '90 έγιναν στην Κίνα πολλές ορολογικές και ανθρωπομετρικές μελέτες προκειμένου να εντοπιστούν τα ειδικά χαρακτηριστικά των μειονοτικών πληθυσμών. Έτσι ο κορυφαίος ανθρωπομετρικός Τσανγκ Τσενμπιάο έγραψε στο περιοδικό Acta Anthropologica Sinica ότι «όπως κατέδειξαν τα αποτελέσματα έρευνας πάνω στα ειδικά χαρακτηριστικά των κεφαλιών και των προσώπων σύγχρονων Θιβετιανών, τα κεφάλια και τα πρόσωπά τους είναι κατά βάση παρόμοια με εκείνα διαφόρων άλλων εθνοτήτων της χώρας μας, ιδίως με εκείνα του βορρά και των βορειοδυτικών της χώρας (συμπεριλαμβανομένων των Χαν και των εθνικών μειονοτήτων). Είναι πέραν πάσης αμφιβολίας ότι οι Θιβετιανοί και οι άλλες εθνότητες της χώρας μας έχουν κοινές καταβολές και ανήκουν, από την άποψη των φυσικών χαρακτηριστικών, στον ίδιο ανατολικό ασιατικό τύπο της κίτρινης φυλής». Τέτοιου είδους μελέτες εμφανίστηκαν όπως λέει το άρθρο μετά το 1978, δηλαδή μετά την 3^η ολομέλεια της ΚΕ που εκλέχτηκε από το 11^ο συνέδριο του ΚΚ Κίνας, η οποία ολομέλεια σηματοδότησε την άλωση του ΚΚ Κίνας από τους κινέζους αστούς νέου τύπου.

Η αναβίωση των φυλετικών στερεοτύπων οδήγησε στην άνοδο της αντίληψης μέσα στις πλατειές μάζες περί ανωτερότητας της κίτρινης φυλής. Στην πραγματικότητα πίσω απ' αυτά τα ιδεολογήματα κρύβονται οι ληστρικές διαθέσεις της κρατικό-μονοπωλιακής αστικής τάξης του Πεκίνου απέναντι στις χώρες και τους λαούς της αφρικανικής ηπείρου. Έτσι οι Αφρικανοί που διαμένουν στην Κίνα έγιναν σύντομα τα θύματα ρατσιστικής βίας. Στα 1988-9 καθοδηγημένος από ρατσιστικές φήμες ένας όχλος κινέζων φοιτητών κατέστρεψε τις εστίες αφρικανών συμφοιτητών τους στις πόλεις Νανκίγκ, Πεκίνο, Σαγκάη και Τιαντζίν φωνάζοντας «Σκοτώ-

στε τους μαύρους διάβολους». Οι επιθέσεις δεν περιορίζονται μόνο σε φοιτητές ενώ το λογοκρίμενο και απόλυτα ελεγχόμενο διαδίκτυο βρήκε από ρατσιστικά σχόλια κατά των μαύρων. Στην πόλη Γκουαντσόου όπου υπάρχει σήμερα κοινότητα αφρικανών εμπόρων ορισμένοι κάτοικοι αντιδρούν στην παρουσία τους. «Οι αφρικανοί μαύροι είναι κατώτερη φυλή», είπε ένας απ' αυτούς. «Τα παιδιά των κινέζων και αφρικανών μαύρων πρέπει να θεωρούνται μικτά αλλά κατώτερης φυλής. Αν δεν αναλάβουμε δράση αυτή η φυλή θα μαυρίσει την Κίνα. Αυτό δεν έχει να κάνει με ρατσιστικές διακρίσεις αλλά είναι απλά ένα ζήτημα ευγονικής. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι η λευκή είναι ανώτερη φυλή, το ίδιο με εμάς. Τα παιδιά λευκών και κινέζων είναι συνεπώς σχετικά ανώτερα».

Η ψευτοεπιστημονική θεωρία και πρακτική της ευγονικής άρχισε επίσης να αναβιώνει στην Κίνα μετά την παλινόρθωση. Έτσι ένας από τους στόχους της πολιτικής ελέγχου του πληθυσμού που επιβλήθηκε τότε ήταν η θεωρούμενη βελτίωση της ποιότητας των νεογέννητων. Τις δεκαετίες '80 και '90 οι ιατρικοί κύκλοι της χώρας επιδόθηκαν σε μια συζήτηση γύρω από τις θεωρούμενες «δυσγονικές» τάσεις του πληθυσμού. Αποκαταστάθηκαν κείμενα ευγονικής από το μεσοπόλεμο και άρχισε μέσα από ιατρικές εκδόσεις να υποστηρίζεται η θέσπιση σχετικής νομοθεσίας. Στα 1991 ο τότε πρωθυπουργός Λι Πενγκ δήλωσε εντελώς αυθαίρετα ότι: «Οι ηλίθιοι γεννούν ηλίθιους». Αργότερα το περιοδικό 'Πληθυσμός και Ευγονική' που έκδιδε το Κέντρο Πληθυσμιακής έρευνας του ιατρικού κολεγίου Τσετζιάνγκ στο Χαντσόου εντόπισε μια πηγή εκφυλισμού του πληθυσμού στις βλαβερές συνήθειες των αγροτών που «δε διαβάζουν βιβλία, δε διαβάζουν εφημερίδες, διάγουν μια ανθυγιεινή ζωή, πίνουν αλκοόλ, καπνίζουν σιγάρα, παίζουν τυχερά παιχνίδια και πηγαίνουν με πόρνες, κι ακόμα παίρνουν παλλακίδες και ναρκωτικά, θέτοντας έτσι σε κίνδυνο την υγεία της επόμενης γενιάς, παράγοντας φουρνιές-φουρνιές καθυστερημένων παιδιών». Στο μεταξύ άρχισαν να ανακαλύπτουν πόσο πολύ κοστίζει η συντήρηση των ανάπηρων στο κράτος. Η αντιπρόεδρος της διαρκούς επιτροπής της «λαϊκής εθνοσυνέλευσης» και πρόεδρος της γυναικείας ομοσπονδίας Τσεν Μουχουά ισχυρίζονται ότι: «Η ευγονική επιδρά όχι μόνο στην επιτυχία του κράτους και την ευημερία της φυλής, αλλά και στην ευημερία του λαού και την κοινωνική σταθερότητα». Στις 28/1/89 προέδρευε ενός συμποσίου ευγονικής που έκρινε ότι

το συνολικό κόστος συντήρησης των «γενετικά ελαττωματικών» ανθρώπων έφτανε τα 7-8 δις γιουάν το χρόνο. Ο δε λέκτορας του Κέντρου πληθυσμιακών μελετών του Λαϊκού Πανεπιστημίου Μου Γκουαντζόνγκ ανακάλυψε και μια φόρμουλα για να δικαιολογήσει το φόνο καθυστερημένων παιδιών. Ισχυρίστηκε ότι αφού τα άτομα είναι συστατικά μέρη του συνόλου και η αξία τους καθορίζεται από τη συνεισφορά τους στην κοινωνία, οι «κατώτερες γεννήσεις» έχουν «μηδενική αξία» και η κοινωνία έχει το ιατρικό δικαίωμα να τις εξαλείψει.

Στις 25/11/88 θεσπίστηκε ο πρώτος νόμος που επέτρεπε την ευγονική στην επαρχία Γκανσού απαγορεύοντας την αναπαραγωγή σε πνευματικά καθυστερημένα άτομα και αναγκάζοντάς τα να στερηθούν προκειμένου να παντρευτούν ενώ οι έγκυες θα έπρεπε να διακόψουν την κύηση. Και άλλες επαρχίες ακολούθησαν

το ίδιο παράδειγμα. Το 1992 στην επαρχία Χενάν θεσπίστηκε νόμος που όριζε ότι αν ένα παντρεμένο άτομο έπασχε από χρόνια νοητική διαταραχή όπως σχιζοφρένεια ή μανιοκατάθλιψη θα έπρεπε να στερηθεί. Στα 1995 η ευγονική επιτράπηκε και σε εθνικό επίπεδο. Το σχέδιο νόμου έφερε τον τίτλο «Νόμος Ευγονικής» (μετονομάστηκε σε «Νόμο Μητρικής και Βρεφικής Υγείας») και όριζε τη συστηματική εφαρμογή προγαμιαίων ελέγχων για να εντοπιστεί αν κάποιος από το ζευγάρι πάσχει από μια «κληρονομική» ή κάποια «συναφή νοητική διαταραχή» ή «νόμιμη μεταδοτική ασθένεια». Οι κρινόμενοι ως ακατάλληλοι για αναπαραγωγή θα έπρεπε να στερηθούν είτε να κάνουν έκτρωση ή να παραμείνουν άγαμοι για να αποτραπεί «κατώτερες γεννήσεις». Λόγω των εξωτερικών αντιδράσεων οι υποχρεωτικοί έλεγχοι καταργήθηκαν σε επίπεδο κεντρικής εξουσίας αλλά παρέμειναν σε

περιφερειακό επίπεδο.

Αυτή η σημερινή Κίνα είναι το αντίθετο της επαναστατικής μασοϊκής Κίνας. Αντί για απελευθερωμένες από την καταπίεση μειονότητες σήμερα οι εθνότητες της χώρας κινδυνεύουν με αφανισμό. Υπολογίζεται ότι 1-2 εκατομμύρια Ουιγούροι βρίσκονται αυτή τη στιγμή σε στρατόπεδα συγκέντρωσης. Αντί για την πολιτική ισοτιμία με άλλες χώρες όσο μικρές κι αν είναι και μη ανάμιξης στα εσωτερικά τους που εφαρμόζε η λαϊκή εξουσία επί Μάο σήμερα η Κίνα επεμβαίνει στον τρίτο κόσμο και ληστεύει μια σειρά χωρών. Η ανάγκη επέκτασης με πόλεμο επιβάλλει στους κινέζους χίτλερ, σύμμαχους των ρώσων ομοϊδεατών τους, την αναβίωση πρακτικών και ιδεολογημάτων ναζιστικής έμπνευσης όπως είναι ο φυλετικός ρατσισμός και η ευγονική.

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΗΣ ΠΑΡΑΓΩΓΙΚΗΣ ΒΑΣΗΣ ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ

Συνέχεια από τη σελ. 1

φαλαίου στη χώρα σε δις Ευρώ, δηλαδή οι νέες επενδύσεις παγίων που πραγματοποιούνται και μπαίνουν κάθε χρόνο στην παραγωγή, δηλαδή μηχανήματα, κτίρια, παραγωγικές υποδομές κλπ. Η τρίτη στήλη δείχνει τις αποσβέσεις παγίου κεφαλαίου

αφαιρούνται κάθε χρόνο από την παραγωγή, δηλαδή πόσο αυξάνεται η μειώνεται η παραγωγική ικανότητα της χώρας σε κάθε χρονιά. Αυτό που συμβαίνει σχεδόν πάντα σε όλες τις χώρες που δεν αντιμετωπίζουν έναν πόλεμο είναι ότι η τέταρτη στήλη είναι θετική, δηλαδή ότι οι επενδύσεις σε νέα πάγια είναι μεγαλύτερες από την φθορά των παλιών παγίων,

δηλαδή αργοπεθαίνει. Οι Αποσβέσεις Παγίου Κεφαλαίου είναι από <http://www.statistics.gr/el/statistics/-/publication/SEL24/> Ενώ ο Ακαθάριστος Σχηματισμός Παγίου Κεφαλαίου σε τρέχουσες τιμές είναι από <http://www.statistics.gr/el/statistics/-/publication/SEL81/>, ενώ δεν υπάρχουν ακόμη τα στοιχεία για τις αποσβέσεις του 2018.

Όπως μπορούμε να παρατηρήσουμε ο Ακαθάριστος Σχηματισμός Παγίου Κεφαλαίου μέχρι και το 2007 αυξάνεται και ήταν 60,528 δις ενώ το 2018 ήταν 20,454 δις. Έχουμε δηλαδή μια πτώση σαν αποτέλεσμα του παραγωγικού σαμποτάζ κατά 66,21% !. Η χώρα από την άποψη των επενδύσεων έχει επιστρέψει στα επίπεδα του 1995. Αυτό είναι αποτέλεσμα της έντονα σαμποταριστικής πολιτικής των κυβερνήσεων της τελευταίας δεκαετίας στη χώρα. Αντί λοιπόν οι σαμποταριστές να πάρουν μέτρα για την ενίσχυση των επενδύσεων, κάνουν ακριβώς το αντίθετο.

Σύμφωνα με όλους τους παράγοντες η χώρα χρειάζεται δεκάδες δις για να μπορέσει να γίνει μια κανονική χώρα. Το 2017 στην χώρα μας, οι επενδύσεις, ως ποσοστό του ΑΕΠ, ανήλθαν μόλις στο 12,9 % του ΑΕΠ, έναντι 21% του μέσου ποσοστού επενδύσεων στην ΕΕ.

Αυτή η καταστροφική πολιτική του σοσιαλφασιστικού καθεστώτος δεν μπορεί να αλλάξει παρά μόνο με την πάλη της εργατικής τάξης που καταστρέφεται καθημερινά, επικεφαλής όλου του λαού και του έθνους. Η οργάνωσή της, ανεξάρτητα από το σοσιαλφασισμό και ενάντια σε αυτόν είναι η μεγαλύτερη ιστορική αναγκαιότητα για την επιβίωση της χώρας.

Έτος	Ακαθάριστος Σχηματισμός Παγίου Κεφαλαίου σε τρέχουσες τιμές (δις)	Αποσβέσεις παγίου κεφαλαίου (δις)	Διαφορά
1995	18,573	12,758	5,814
1996	21,423	14,079	7,344
1997	23,165	15,437	7,728
1998	29,707	17,120	12,587
1999	32,780	18,691	14,090
2000	34,805	20,437	14,368
2001	37,648	22,311	15,337
2002	38,581	24,171	14,410
2003	45,307	25,880	19,427
2004	47,257	27,467	19,790
2005	41,500	28,564	12,936
2006	51,602	31,159	20,444
2007	60,528	33,561	26,967
2008	57,627	36,364	21,263
2009	49,387	37,682	11,705
2010	39,698	37,913	1,785
2011	31,607	36,937	-5,330
2012	24,140	37,027	-12,887
2013	21,963	34,973	-13,010
2014	20,624	32,029	-11,405
2015	20,490	30,875	-10,385
2016	21,284	30,005	-8,720
2017	23,243	29,461	-6,218
2018	20,454		

σε δις Ευρώ, δηλαδή τα πάγια που καταστρέφονται και βγαίνουν από την παραγωγική διαδικασία κάθε χρόνο. Η τέταρτη στήλη δείχνει τη διαφορά της τρίτης από τη δεύτερη στήλη, δηλαδή πόσα πάγια προστίθενται ή

με άλλα λόγια οι νέες μηχανές που μπαίνουν στα εργοστάσια είναι περισσότερες από αυτές που αποσύρονται λόγω φθοράς. Λοιπόν στην Ελλάδα τα 6 τελευταία χρόνια στην Ελλάδα οι μηχανές μειώνονται η αλλιώς η Ελλάδα τρώει τις σάρκες της,